

Giới thiệu Tung Hoành Dị Thế

Truyện Tung Hoành Dị Thế của tác giả Hàn Băng là câu chuyện teen nhưng lại mang thêm chút thể loại xuyên không về dị giới đầy bí ẩn.

Một chàng trai sống ở thế kỷ 21 vô tình bị xuyên không cùng một mỹ nữ về thời cổ đại trong thế giới của dị giới, nàng làm cả thiên hạ khuynh đảo vì mình nguyệt sống chết với nàng.

Mời các bạn đón đọc câu chuyện của họ qua từng chi tiết trong truyện miêu tả về cuộc sống của họ chốn dị giới này.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lạc Tử Bằng Xuất Hiện

Mùi máu tanh nhẹ nhàng lan vào không khí, gió đêm thấu xương làm cho mùi máu càng tăng thêm vài phần đáng sợ. Ánh trăng sáng bùng giữa bầu trời đen, làm cho cả mặt đất như được chiếu sáng. Một nam nhân trung niên, nằm vật vạ trên nền đất lạnh lẽo, cả người không ngừng run lên. Một bóng người khác, mái tóc màu vàng kim dưới ánh trăng lại như lấp lánh sợi bạc, khuôn mặt bị che lấp bởi màn đêm, chỉ thấy rõ được đôi mắt màu vàng kim như tự tin cùng cao ngạo, toàn thân phát ra khí tức buộc người khác phải sợ hãi. Nam nhân trung niên đang còn hấp hối vật và mở miệng, hẳn dù có chết cũng phải biết được người giết mình là ai chứ?

"Người là ai? Ai sai người giết ta?" giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi nhưng cũng là mang theo uy hiếp

"Lão nhân người sắp chết nên ta cũng cho người một ân huệ, người đã muốn biết thì ta ngại gì không nói? Ta đến từ Âm Dạ" La Dực cong môi, giọng nói cao nghe êm tai nhưng lại mang theo sát khí lạnh nhạt, nam tử trung niên nhìn La Dực một lát, đôi mắt gắt gao co rút

Nam tử trung niên bỗng cười to, cười bằng sức lực cuối cùng của mình "Ta Bắc Trần chết dưới tay Âm Dạ cũng được coi là một niềm vinh hạnh đi" Nam tử xưng Bắc Trần nói xong rồi cũng nhắm mắt. Hẳn biết vì sao mình lại bị giết một cách dễ dàng như vậy rồi, Âm Dạ? Đó tuyệt không phải một nơi có thể đùa giỡn

La Dực ánh mắt vẫn bình tĩnh lại toát ra một tia tàn nhẫn, chỉ là rất nhanh đã dập tắt. Giữa màn đêm, La Dực càng thêm phần quỷ dị, hần tựa như bị nuốt trửng vào màn đêm u tối. Nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời, khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết lại được ánh trăng chiếu rọi càng thêm tuyệt hảo. Thoạt nhìn hẳn chỉ tầm mười ba nhưng khí chất lại hoàn toàn sai biệt với tuổi. La Dực nhắm mắt, hàng mi dài theo chuyển động che lấp đi đôi con ngươi vàng kim sáng rực. Môi hần khẽ cong, hần cũng nên về thôi.

Chỉ trong một lát, đã chẳng thấy bóng dáng La Dực đâu, hần biến mất như thể hần chưa hề tồn tại ở nơi đây. Tốc độ có thể nói là cực kì khủng bố! Trong không gian tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió xé vang trên trời, hướng gió dường như là hướng về phía một ngọn núi hùng vĩ cao to. Rất nhanh một tòa nhà bao phủ bởi màu đen tuyền đã xuất hiện trước mặt La Dực, giữa khung cảnh thiên nhiên tràn ngập lại có một tòa hùng dũng hiên ngang. La Dực thuận thực nhảy từ cành cây này qua cành cây khác rồi đáp xuống sân của tòa nhà. Một nam nhân nhìn có vẻ lớn hơn La Dực vài tuổi, toàn thân cũng phát ra khí tức cao ngạo bản lãnh, lười nhác dựa lưng vào cái cửa to lớn. Mái tóc vàng nhạt tùy ý để loạn, đôi mắt màu lam ngọc trong veo như nước, khuôn mặt trắng trẻo so với nữ nhân càng đáng yêu hơn. Nam nhân thấy La Dực thì xoay người mở cửa bước vào.

La Dực vui vẻ đi theo vào, Tư Mạnh Quân cũng đứng ở ngoài chờ hần thì đích thật chính là chuyện quan trọng, dù vui hay buồn thì hần cũng thật cao hứng a! La Dực bước nhanh vào tòa nhà, một hành lang cao lớn lộng lẫy xuất hiện, toàn bộ theo tông màu kem trang nhã mà ấm áp, đi vào một lát là xuất hiện một căn phòng khách, ở đó có rất nhiều người, Tư Mạnh Quân dựa lưng vào tường, hơi nhíu mày. Rốt cuộc là Đại ca triệu tập bọn hần là có ý gì? Hần đang làm nhiệm vụ cũng gấp rút chạy về.

La Dực nhìn xung quanh, thấy thiếu mất một người cực kì quan trọng thì ngầm hiểu lần này chắc hẳn là chuyện gì đó rất vui mừng đi! Hải Nhất Nam đang ngồi trên ghế sofa bọc bụi muốn rống to, khuôn mặt cương nghị dù chưa trưởng thành như khí tức của một vị anh hùng đã thể hiện rất rõ, mái tóc đen bị xoa đến rối tung, đôi mắt màu cam ánh lên lửa, nhìn không khác gì một con mãnh thú uy dũng mà cũng hung hãn.

"Rốt cuộc Phong ca ở đâu? Sao giờ còn chưa xuất hiện" Hải Nhất Nam buồn bực thở dài nói, giọng nói khàn khàn trầm đục lại mê người vô cùng. Nam tử bên cạnh khẽ vỗ vai Hải Nhất Nam, ra dấu muốn an ủi, Hải Nhất Nam nghe lời im lặng, nam tử bên cạnh mới mỉm cười ngậm cú cuốn sách tiếp. Ánh đèn vàng chiếu trên gương mặt nam tử lại ẩn hiện sự ôn nhu dịu dàng, khóe môi cong thành nụ cười mỉm ôn hòa, mái tóc vàng nhạt giữa ánh đèn vàng lại thêm dịu dàng, đôi con ngươi nâu nhạt như gió xuân khiến lòng người ấm áp

Lăng Hạo đẩy gọng kính, mái tóc đen xám theo làn đầy của gọng kính mà chuyển động, đôi mắt phượng sắc sảo màu bạc làm cho hần như có thể nắm mọi thứ trong lòng bàn tay, khuôn mặt yêu nghiệt khiến người khác hít thở khó khăn, cả thân hần phát ra sự lạnh lẽo đến run người. Tiếng bước chân thu hút mọi ánh nhìn của các người trong phòng. Một nam tử môi nở nụ cười, khí chất như sương, lạnh nhạt mà vô tình. Đôi mắt mang theo màu đỏ tươi như hồng ngọc, mái tóc bạch kim dài lại như có sức sống không khỏi khiến người khác thất thần, cả thân hần phát ra hào quang lạnh nhạt không chói lóa nhưng lại xa xôi không thể với tới.

"Chúng ta sắp có một vị muội muội" Giọng nói trầm ấm của Tôn Hàn Phong làm cả không khí xung quanh như dịu đi, nhưng câu nói lại làm vài lẽ trong

phòng như muốn gào thét đập bàn. Đôi con ngươi màu đỏ tươi của Tôn Hàn Phong phát ra sự vui mừng khó thấy.

"Cuối cùng ta cũng có muội muội, căn nhà gì mà toàn được rựa, thật là thiếu thốn a!" La Dực tươi cười nói to, tựa như muốn hét to để thể hiện sự vui mừng của bản thân nhưng không dám. Nhưng bất chợt Tôn Hàn Phong đưa ra cả đồng đan dược màu vàng kim. Cả bọn nhìn nhau nhưng cũng cảm thấy mà nuốt vào, dù sao thì đại ca của bọn hắn chưa bao giờ làm việc dư thừa. Bọn hắn cảm thấy như có một nguồn nội lực ngăn cản toàn bộ năng lực của bọn hắn. Cả bọn giương mắt nhìn Tôn Hàn Phong

"Đừng nhìn ta, ta cũng không rõ, chỉ biết vị muội muội ấy có chút đặc biệt" Tôn Hàn Phong nhún vai rất vô tội nói, hắn cũng không rõ tình hình mấy, mà không tiện hỏi nhiều.

Một nam nhân, mái tóc nâu đậm ôm sát khuôn mặt, vài lọn lông xòa trước trán, đôi mắt màu nâu đen sâu thẳm như ánh lên tia tò mò. Đôi môi cong cong thành nụ cười làm lúm đồng tiền bên má nở rộ. Khuôn mặt trong trẻo mà lạnh lùng, lại ánh lên một sự ngạo nghễ khó nói nên lời "không lẽ muội ấy cũng giống chúng ta?" Đồ Thiết Kiệt buột miệng hỏi, nhưng lại đánh trúng trọng điểm mà cả đám kia muốn hỏi

Vì bọn hắn vốn không phải là người bình thường, mỗi người trong bọn hắn đều có một năng lực đặc biệt mà chỉ có mỗi gia tộc bọn hắn mới có. Nhưng theo luật thì những người có năng lực khác người phải tụ tập lại một chỗ và nghe theo một vị tiên bối mà tất cả các gia tộc tin tưởng. Bọn hắn chính là những người của các gia tộc khắp nơi trên thế giới, giờ thì tất cả cùng tụ lại một chỗ và thành lập một tổ chức tên Âm Dạ. Nhưng tiếc là trước giờ chỉ có nam nhân mới có thể có những năng lực này. Giờ lại nghe tin nữ nhân cũng có thì không kinh ngạc chính là nói đùa!

Tôn Hàn Phong chỉ mỉm cười không nói, đồng nghĩa với việc cả hắn cũng không rõ. Tư Mạnh Quân hơi liếc về phía một nam tử bề ngoài không khác gì hắn, chính xác mà nói chính là như hai giọt nước. Nhưng thay vì khuôn mặt mang theo tia giảo hoạt giống Tư Mạnh Quân thì Tư Mạnh Thiên lại mang theo bộ mặt không một chút cảm xúc, cũng chính là bộ mặt than trong truyền thuyết. Bọn hắn là song sinh, dung mạo và giọng nói giống nhau duy chỉ có tính cách là không, kể cả năng lực cũng khác nhau một trời một vực.

Bỗng tiếng bước chân quen thuộc vang trên hành lang, lẫn vào trong đó là một bước chân xa lạ khác. Bọn hắn đều là sát thủ, cả năm giác quan đặc biệt tốt hơn người thường, nên thính giác vô cùng nhạy, giờ lại nghe tiếng bước chân nhỏ nhẹ mà xa lạ kia thì không khỏi cùng ngẩng đầu nhìn về phía cửa như đang chờ đợi thứ gì đó. Một nam tử trung niên mang theo uy hiếp và nghiêm khắc, một vết sẹo dài chạy từ mi mắt tới má. Bộ dáng cao lớn nhưng không thô kệch, Tôn Hàn Phong mỉm cười "Đồng thúc, người đã về?"

Đồng Tôn thấy thế cũng chỉ gật đầu, dù sao thì đám nhỏ này ông cũng không cần phải nói quá nhiều, bọn nhỏ này đều rất thông minh. Nhưng lúc Tôn Hàn Phong nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn sau lưng Đồng Tôn thì hai tròng mắt co rút. Một tiểu cô nương nhìn chỉ mới tám, chín tuổi, mái tóc đen dài, óng mượt như tơ lại phát ra mùi hương dễ chịu. Khuôn mặt tinh xảo đến từng nét lại lộ ra sự phong tình đến yêu mị, đôi môi phấn nộn màu hồng hơi vênh lại làm người khác muốn một ngậm, làn da trắng nõn nà như sữa dưới ánh đèn như trong suốt. Đôi mắt màu trong như sương nhưng cũng lãnh đạm như nước, sâu trong đôi mắt là sự cô đơn xoáy tâm can. Cả người tiểu cô nương như phát ra mùi thơm khiến ai cũng trầm mê, tựa như một đóa bạch liên thuần khiết khiến người khác muốn chạm vào nhưng lại sợ nhiễm bẩn phải sự thuần khiết ấy.

Lạc Tử Băng đang đánh giá căn nhà thì bất chợt bị ánh mắt như lửa đốt nhìn mình thì cũng ngẩng đầu nhìn về phía ánh mắt đó. Lạc Tử Băng sững sờ nhìn Tôn Hàn Phong, Đồng Tôn bỗng xoa tóc nàng. Lạc Tử Băng liền nhận định không phải người xấu thì cũng yên tâm đi theo Đồng Tôn. Tôn Hàn Phong bất chợt cảm thấy tiểu cô nương này thật đáng yêu, nhưng mà tiểu cô nương này rốt cuộc có năng lực gì?

Mấy nam nhân trong phòng nhìn thấy Lạc Tử Băng cũng ngây dại mà nhìn nàng, Lạc Tử Băng đánh giá từng người, nàng chợt cảm thấy đây là đại hội mỹ nam sao? Đâu đâu cũng thấy mỹ nam, mỗi người một vẻ, nàng giờ mới thấy mỹ nam chính là rau cải trắng a! Mỹ nam bên ngoài đã yêu nghiệt tới mức nàng nhìn cũng ngẩn người, làm gì có cái thiên lý nam nhân so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn gấp mấy lần?

Mộc Vô Ngân run run người, không kiềm lòng mà nhào vào ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Lạc Tử Băng. Lạc Tử Băng nhìn nam nhân đang ôm nàng. Một nam nhân so với nàng lớn hơn vài tuổi, khuôn mặt lại rất đáng yêu không kém gì các hài tử, làn da trắng so với nữ nhân còn muốn mềm mại hơn, môi hồng phấn nộn tùy ý quết lên má nàng. Mái tóc vàng nâu chạm vào da thịt làm nàng có chút ngứa ngáy, chỉ là đôi mắt lam trong veo nhìn nàng như đang nhìn một vật gì đó rất yêu

"Oa! Muội muội của ta thật đáng yêu, siêu siêu cấp đáng yêu. Cho ta ôm vài cái nào" Mộc Vô Ngân nói xong, không để Lạc Tử Băng trả lời đã dùng khuôn mặt cọ cọ cái má của nàng. Cảm giác thật mềm mịn a! Muội muội hắn thật quá sức đáng yêu

Lạc Tử Băng đôi mắt hiện qua tia giảo hoạt, nhưng rất nhanh đã dập tắt. Nam nhân này thật dễ thương a! Nàng thích! Lạc Tử Băng giương mắt ngây thơ nhìn Đồng Tôn, Đồng Tôn chỉ nhún vai bất đắc dĩ nhìn nàng. Tên tiểu tử Mộc Vô Ngân này chính là tên cuồng mấy thứ đáng yêu. Đồng Tôn không có cách khiến tên tiểu tử này bỏ thứ hắn thích được. đành ủy khuất Lạc Tử Băng một lát vậy. Một lát sau, Mộc Vô Ngân mới lưu luyến rời người nàng, ánh mắt sáng ngời như tìm được thứ mình thích làm Lạc Tử Băng có chút rung mình.

"Tư Băng! Con yên tâm, những tên nhóc kia chắc chắn sẽ bảo vệ con thật tốt" Đồng Tôn ôn nhu xoa đầu nàng, mấy tên kia chính là há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mặt, Đồng thúc thúc của bọn hắn từ khi nào đã biến thành ra cái bộ dáng ôn nhu như thế? Với bọn hắn lại chính là bộ mặt nghiêm trọng đến phát sợ! Đồng Tôn hơi ngừng một lát rồi nhìn đám nam nhân trong phòng

"Đây là Lạc Tử Băng, là muội muội của các ngươi. Vì con bé là thân thuần âm nên bị rất nhiều người truy lùng, các ngươi phải bảo vệ con bé thật tốt" Đồng Tôn bày bộ mặt nghiêm trọng nói, mấy tên kia chính là gật đầu rất nghiêm trọng theo. Thân thuần âm? Hóa ra đó là lí do bọn hắn phải ăn viên đan dược áp chế nội lực kia, nếu không chỉ sợ bọn hắn sẽ bị Lạc Tử Băng làm cho mê muội

Nói một chút về thân thuần âm, đó là thể chất đặc biệt mà chỉ nữ nhân mới có, nhưng lại cực kì hiếm xuất hiện. Thân thuần âm có thể bổ sung nội lực cho nam nhân nên bị nam nhân săn lùng rất đông đảo, chỉ là thân thuần âm rất đặc biệt. Nó có thể tự bảo vệ bản thân mình nên muốn tìm cũng không phải dễ, phải là người được chủ nhân thân thể chấp thuận thì mới có thể mong lại gần. Cả đám chìm trong suy nghĩ mà không để ý Lạc Tử Băng đang thu một ít

khí vào trong cơ thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thân Phận Lạc Tử Băng

Lạc Tử Băng sau khi thu khí của những nam nhân kia vào cơ thể thì giật mình, nàng biết những người này không phải người bình thường. Nhưng năng lực và nội lực của họ thâm hậu tới sâu không lường được. Tôn Hàn Phong mỉm cười nhìn nàng, hẳn nhận ra ai đó đang thu một chút nội lực của hắn nhưng thật không ngờ là nàng. Nếu hắn đoán không lầm là Lạc Tử Băng đã chấp nhận bọn hắn đi?

Đồng Tôn nhìn thoáng qua nàng, thấy Lạc Tử Băng nhìn như muốn xuyên thủng cả mấy tên tiểu tử nhà mình thì liền hiểu Lạc Tử Băng đã làm gì. Đồng Tôn xoa đầu Lạc Tử Băng, giọng nói trầm trầm làm Lạc Tử Băng bất giác cảm thấy vị thúc thúc trước mặt như cha mình.

"Tử Băng đã chấp nhận mấy tên tiểu tử này rồi thì ta không ý kiến gì nữa. Coi vậy thôi chứ mấy tên tiểu tử này rất đáng tin" Lạc Tử Băng gật đầu tươi cười. Dù mới gặp lần đầu nhưng những người này mang lại cho nàng cảm giác thân thiết chưa từng có. Nàng sẽ thử tin tưởng họ một lần

La Dục thấy Lạc Tử Băng cười như hoa thì cũng không khách khí mà ôm nàng, còn nhéo má nàng đủ kiểu đủ dáng "Băng muội đừng có quan tâm mấy tên kia, quan tâm ta được rồi" La Dục nói xong thì nhận được không ít ánh mắt như viên đạn. Lạc Tử Băng hơi nghiêng đầu rồi hôn vào má La Dục một cái, không nhanh không chậm mà làm La Dục há hốc mồm

"Tử Băng chỉ đang trả lại cho mấy đứa nội lực thôi, con bé nó ghi nhớ xong rồi" Đồng Tôn bật cười thật to làm La Dục quần bách xấu hổ, hắn cư nhiên bị tiểu cô nương làm cho mất hồn mất vía. Nhưng Lạc Tử Băng thật sự rất đáng yêu nha!

Lạc Tử Băng rời khỏi vòng tay của La Dục, La Dục hơi tiếc vì thân thể mềm mại lại mang theo mùi hương nhàn nhạt đã rời đi. Nàng tiến lại gần từng người, ai cũng rất nghe lời cúi người cho nàng làm 'nhiệm vụ' Lạc Tử Băng mệt mỏi nhắm mắt, nhiều người như vậy thật mệt! Nghĩ xong nàng thiếp đi lúc nào không hay, chỉ cảm nhận được một vòng tay siết chặt lấy cơ thể, mang theo mùi hương bạc hà dễ chịu làm nàng rất thoải mái

Tần Thiên Minh do ở rất gần với Lạc Tử Băng, thấy thân hình nàng lao đảo liền tiến tới ôm lấy. Đôi mắt như lục bích lại toát ra được phong tao như gió, ầm ập mà cũng khó nắm bắt. Khuôn mặt như tạc tượng, hoàn mỹ đến không tí vết, môi bạc tùy ý cong thành đường cong mê người. Khí chất bất cần lại mang theo một sự tin nhiệm không thể nói thành lời

Tần Thiên Minh nhìn khuôn mặt đang say ngủ lại tùy ý dựa vào người hắn như tiểu miêu nhỏ, tâm tình dường như tốt hơn hẳn. Ánh mắt lóe lên một sự sùng nịch mà cả hắn cũng không hay. Đồng Tôn nhìn Lạc Tử Băng một lát rồi thở dài, xoay người rời đi

"Đồng thúc, Băng muội có thật sự đơn giản như vậy không?" Tôn Hàn Phong trầm tư một lát rồi lên tiếng hỏi, giọng nói trầm ấm dễ nghe lại hiện ra một tia nghi vấn không rõ trong lời nói

"Mẫu thân nàng là Mặc Ân" Đồng Tôn hơi khựng bước chân, không xoay người nói, nhưng mà sự bị tịch phát ra từ Đồng Tôn lại thể hiện rõ, kể cả trong giọng nói cũng mang theo sự hoài niệm

Những người kia nghe thế thì giật mình, vội nhìn vật nhỏ đang ngủ say trong lòng của Tần Thiên Minh. Mặc Ân? Ai mà không biết Mặc Ân là đệ nhất sát thủ, dù là bạch đạo hay hắc đạo khi nhắc tới cái tên ấy cũng phải sùng bái. Nàng là nữ nhân bí ẩn nhất, bất cứ ai nhìn thấy nàng đều chết không toàn thây. Nhưng có một số tin đồn lại nói rằng Mặc Ân là thân thuần âm. Mà Lạc Tử Băng lại là nữ nhi của nàng? Không lẽ tin đồn đó là thật?

Lúc này Tư Mạnh Quân mới nhớ ra thứ gì đó, gấp gáp nói "Cả người còn nhớ bức ảnh treo trong thư phòng của Đồng thúc không?" Đồng Tôn chưa bao giờ cấm bọn hắn cái gì, nhưng suy chỉ có căn phòng đó là cấm tị bọn hắn bước vào, dù rằng không vào nhưng bọn hắn cũng mơ hồ thấy được một bức ảnh rất to, trong bức ảnh là một nữ nhân mái tóc vàng theo gió mà bay phấp phới, đôi mắt màu lam dịu dàng như nước, dù rằng không nhìn trực diện nhưng mà bọn hắn cũng có thể cảm thấy đôi mắt có hồn ấy như đang nhìn bọn hắn. Nữ nhân ấy còn cười rất tươi, sự dịu dàng mà đắm thắm tuyệt không phải người bình thường có thể có được. Bọn hắn cũng biết nữ nhân ấy là người Đồng thúc yêu nhất, không lẽ là Mặc Ân?

Lạc Tử Băng hơi cựa quậy làm những suy nghĩ bỗng chốc bay đi hết, bọn hắn tập trung nhìn nàng không rời ánh mắt. Vị muội muội này của hắn thật đặc biệt! Lạc Tử Băng không hay rằng nàng đã bắt đầu vướng vào mấy nam nhân khủng bố!

Khi tỉnh dậy, Lạc Tử Băng đã thấy mình nằm trên cái giường to êm ái, nàng nhìn căn phòng thì có thể thấy đây là một căn phòng nam, theo tông màu trắng đen, lịch sự mà không đơn giản quá. Lạc Tử Băng không để ý nữa mà nhìn xuống ngón tay mình. Một cái nhẫn có một bông hoa bạch liên to, ở giữa bông hoa là một viên cẩm thạch toàn thân đen tuyền. Lạc Tử Băng vuốt ve nó, đây là thứ duy nhất mẫu thân nàng để lại.

Thật sự thì mẫu thân nàng đúng là Mặc Ân, và thân thuần âm còn một bí mật khác mà không ai biết. Đó là nó di truyền theo dòng máu của gia tộc, nhưng dòng máu này lại khiến cho ta hiếm sinh con gái nên thân thuần âm cũng rất hiếm. Chiếc nhẫn này là Bạch Ngọc Giới, là vật gia truyền của gia tộc nàng. Chủ nhân của nó chỉ có thể là thân thuần âm nên bên trong không gian của chiếc nhẫn đặc biệt nhiều thứ quý hiếm đã trải qua tuổi đời rất lâu, bên trong

lại rất rộng. Bây giờ Lạc Tử Băng là chủ nhân của nó, dù rằng nàng chưa đủ sức để mở không gian nhưng nàng tin sẽ sớm thôi.

Mà thân thuần âm còn được rất nhiều thứ bảo vệ, khi gặp nguy hiểm thì thiên nhiên sẽ tự động bảo vệ nàng, kể cả thú vật và con người. Dù sao thì gia tộc nàng có rất nhiều kẻ ước chủ tử với nhiều thứ khác, nhưng lại chỉ với thân thuần âm. Lạc Tử Băng cảm thấy thân thuần âm thật là vừa phúc vừa họa. Nhưng mẫu thân nàng nói bên trong Bạch Ngọc giới còn có một chỗ bị khóa, chưa ai mở được. Thật không biết bên trong chứa gì? Lạc Tử Băng rất tò mò

Lạc Tử Băng dừng dòng suy nghĩ của mình, tiến xuống giường đi ra ngoài. Nàng đi dọc khắp hành lang thì rất nhanh đã tới một nơi có vẻ khá ồn ào. Nàng thò đầu dò xét thử thì không ngờ hành động đó lại là rất đáng yêu với những ai đó. Đôi mắt tím trong veo lại mang theo tia ranh mãnh, mái tóc đen xòa như thác phủ trên bờ lưng lại làm Lạc Tử Băng thêm trong trẻo.

Tần Thiên Minh mặc áo sơ mi cộc tay, thấy nàng thì mỉm cười "Dậy rồi sao? vào ăn sáng" Lạc Tử Băng gật đầu, chạy nhanh tới cái bàn ăn muốn cao hơn nàng nửa cái đầu. Khi nào thì nàng mới cao hơn đây? Từ Mạn Thiên thấy thế thì mặt than không biểu cảm ôm nàng đặt lên ghế cạnh mình. Nhưng có ai biết trong lòng hắn đang trào dâng một sự kiêu ngạo khó thấy

Bỗng một tiếng nổ rõ to làm oanh tạc cả một lỗ rất lớn trên tường, Lạc Tử Băng nghi hoặc nhìn thì thấy Đồ Thiết Kiệt mặc áo blu trắng, đầu tóc có chút rối, đang nằng chừ thứ gì đó. Bất chợt thấy nàng thì cười tươi vô tội chạy tới néo má mềm mại của nàng. La Dục ngồi đối diện nàng thờ dãi

"Kiệt ca à, mai mốt đừng làm cái lỗ to như vậy nữa. Huynh sẽ không yên ổn đâu" Nói xong thì một ánh mắt đằng đằng sát khí bắn vào người Đồ Thiết Kiệt

"Móc tiền ra" Lăng Hạo đẩy gọng kính, rất ra dáng kẻ đi đòi nợ đáng sợ, ánh mắt như dao làm Lạc Tử Băng rùng mình. Một tên nô lệ đồng tiền, những người này thật đa dạng nha!

Tôn Hàn Phong xoa đầu nàng nhún vai, bảo ý đừng để ý. Lạc Tử Băng nghe lời cười như hoa rồi cầm cúi ăn. Coi như nàng không biết gì đi, nàng chỉ là một đứa em gái dễ thương không biết gì a! Nàng vô tội! Lạc Tử Băng càng nghĩ càng tức cười, bản tính vô si của nàng cũng từ đó mà dần hình thành...

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thông Tin? Kỹ Năng? Ta Đều Lãnh Ngộ

Tư Mạnh Quân vừa gõ bàn phím lia lịa, vừa cất tiếng. Chỉ là bây giờ hắn nói rất đúng nên không ai trách cứ gì, mà nội dung lời nói ra sao thì cụ thể là đây "Chào đón muội muội thì cũng nên bày một bữa tiệc nhỏ chứ?"

Lạc Tử Băng trong lòng cảm động, trước giờ ngoài mẫu thân nàng và Đông Tôn ra thì chưa ai thật sự đối tốt với nàng, Tư Mạnh Quân thu ánh mắt của Lạc Tử Băng vào lòng. Coi bộ ý kiến của hắn không tồi, ghi một điểm trong mặt muội muội đáng yêu! Tôn Hàn Phong nhìn thoáng qua Lạc Tử Băng một lát rồi gật đầu mỉm cười "Phải, dù sao thì Băng nhi cũng chưa quen nhà mới, vẫn là nên làm muội ấy gần gũi với ta hơn" Lạc Tử Băng nhìn qua lỗ hồng trên tường và 'hung thủ' của lỗ hồng đó thì thờ dãi, coi như chuyện này diễn ra như cơm bữa đi

Bất chợt nàng bị chú ý bởi một nam tử ngồi cách nàng không xa. Nam nhân dịu dàng như nước lại mang theo cảm giác như gió xuân. Thật làm Lạc Tử Băng muốn háo hức ôm một phen, nam nhân dịu dàng như vậy thật sự rất hiếm nha, dịu dàng từ xương tủy khí chất luôn!

Nhiệm Viên Hoàng ngẩng đầu thì chạm vào ánh mắt của Lạc Tử Băng, đôi con ngươi màu tím trong veo, lại thuần khiết như đoá bạch liên giữa tuyết không chút nhiễm bẩn. Nhiệm Viên Hoàng không hay con ngươi nâu nhạt luôn mang theo sự trầm lắng mà ôn nhu bây giờ đầy mắt lại nổi lên một tia nhu nhệch. Thân thuần âm bọn hắn có thể nhận được cảm dỗ, nhưng bảo bọn hắn không thích vị muội muội này thì chính là xạo a! Dù rằng bọn hắn chẳng phải loại người thương hoa tiếc ngọc gì đâu

Lạc Tử Băng hơi nghiêng đầu, cười một cái thật tươi rồi đảo mắt đi chỗ khác, trong những người này ai cũng thuận mắt, lại mang cho nàng cảm giác thân thiết. Nàng thích hết a! Bất quá nam nhân đang nằm ở ghế dài thì thật sự rất lạnh nha! Mái tóc nâu hơi ngả màu đỏ lại làm cho bộ dáng hắn thêm cuồng vọng, chỉ là khí chất lãnh khốc khiến không khí xung quanh cũng như hạ nhiệt độ, kể cả bộ dáng cũng là lười nhác. Đôi mắt vàng kim lại sâu đến không thấy đáy. Lạc Tử Băng tim cũng phải đập mạnh nữa là.

Dương Tử nhìn nàng một lát rồi tùy ý nhắm mắt, Lạc Tử Băng bĩu môi bất mãn, tặng nàng cái nhìn thiện cảm một chút không được hay sao? Thật là làm nàng đau tim mà, dù sao thì nàng cũng rất đáng yêu đó nha! Từ Mạn Thiên nhìn biểu tình bất mãn của Lạc Tử Băng thì khoe môi hơi cong, nụ cười nhạt lại làm Lạc Tử Băng nhìn không chớp mắt, mặt than biết cười? Nhưng cười rất đẹp, nam nhân như vậy không nên đi cho nữ nhân xấu bụng nhiều.

Lạc Tử Băng chìm trong dòng suy nghĩ mà hoàn toàn bỏ luôn mấy khuôn mặt đang vô cùng máu mếu nhìn nàng, bọn hắn là đang tổ chức tiệc mừng nàng đấy, ít nhất cũng phải cho bọn hắn ý kiến chứ. Thật khiến cho trái tim của bọn hắn thương tâm a!

"Cảm ơn...mọi người" Dù rằng chỉ mới quen biết những người này nhưng họ mang lại cho nàng cảm giác gì đó đáng tin cậy, nàng tin họ sẽ không hại

nàng. Lạc Tử Băng về mặt có chút dịu đi, khóe môi không khỏi cong thành nụ cười, cửa sổ ánh nắng nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt Lạc Tử Băng lại làm nàng trông sáng bừng

"Đồng thúc đã nhờ bạn ta thì bạn ta sẽ cố hết sức giúp, dù sao thì không phải lúc nào Đồng thúc cũng chịu nhờ người khác đâu. Và lại muội đã là người nhà của bạn ta rồi" Tần Thiên Minh đặt ly trà sữa còn ấm lên bàn, bàn tay xoa đầu nàng như an ủi. Lạc Tử Băng lòng không khỏi rung động, đôi con ngươi màu tím càng thêm trong veo.

Tất cả đồng loạt nhìn Lạc Tử Băng, chỉ là mỗi người một cảm xúc, nhưng suy chỉ có một suy nghĩ. Lạc Tử Băng nghiêng đầu che đi đôi mắt đã muốn rót nước của nàng, cảm ly trà sữa nóng mà nhấp vài ngụm, vị trà sữa ngọt ngọt lại thơm khiến Lạc Tử Băng càng thêm dễ chịu. Lạc Tử Băng không hay, lúc tâm tình nàng dễ chịu nhất cũng là lúc mà nàng càng trông thuần khiết mà đáng yêu nhất, thân thuần âm lại càng toát ra hương thơm nhàn nhạt như từ từ say lòng người

La Dực thầm mừng trong lòng, xoa người khấn cấp lỗi vài nam nhân cũng đang thần thờ kia đi, Lạc Tử Băng chạm chân xuống sàn nhà, sàn nhà hơi lạnh, nàng lại đi chân trần. Tôn Hàn Phong hơi nhíu mày rồi bế cả người Lạc Tử Băng lên "Không nên đi chân trần như vậy, rất dễ bị bệnh" Nói xong còn hơi vuốt tóc nàng, Lạc Tử Băng gật đầu lia lịa, giờ nàng đang ở ké nhà người ta, nên ngoan ngoãn nghe lời thì hơn

"Huynh sẽ không bỏ ta đi đúng không? Sẽ không rời bỏ ta như mẫu thân đúng không? Cũng sẽ không ruồng rẫy ta như người nhà đúng không?" Lạc Tử Băng ngẩng đầu, vẻ mặt hoang mang, nàng sợ! Nàng sợ rằng những người này cũng sẽ không coi nàng là người nhà.

Tôn Hàn Phong nhìn nàng, hơi trầm mặc, đôi con ngươi đỏ tươi như mang theo sự chết chóc giờ lại như có một mảng sương mù "Đừng nghĩ lung tung" Lạc Tử Băng nhu thuận cúi đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ là đôi mắt nàng vẫn còn chút đượm buồn. Lăng Hạo bỗng xoa đầu nàng, khuôn mặt yêu nghiệt được phóng to làm Lạc Tử Băng tim đập liên hồi.

Lăng Hạo đi ngang qua, thật không nghĩ rằng Lạc Tử Băng sẽ nói một câu như vậy. Bạn hán từ khi nào lại thiếu trách nhiệm như vậy cơ chứ? Đã hứa sẽ cho nàng một mái ấm thì sẽ cho, làm gì có việc sẽ vứt bỏ nàng. Lạc Tử Băng tất nhiên không biết yêu nghiệt sẽ nghĩ như vậy, chỉ tưởng là giận nàng. Mà Tôn Hàn Phong vẫn im lặng, Lạc Tử Băng? muội luôn được chào đón ở đây

Bất chợt Tư Mạnh Quân chạy hối hả tới, nói như sấm liên thanh, thấy ai cũng không nghe rõ thì vuốt ngực nói chậm lại "Tại sao em không nói hôm nay là sinh nhật em?" Lạc Tử Băng nhíu mày, sinh nhật? A! Đúng là hôm nay là sinh nhật nàng. Tư Mạnh Quân thật muốn đập đầu mà chết, sinh nhật của mình mà quên như vậy đây

Lạc Tử Băng thấy ánh mắt oán giận của Tư Mạnh Quân thì vô cùng rối rắm, nàng thật sự là không nhớ mà, đầu phải nàng cố ý. Lăng Hạo bỗng xách Tư Mạnh Quân như bao tải đi, miệng còn lầm bầm mấy câu "Chết tiệt! không nói sớm, giờ mới tính thì chi tiêu sẽ không giảm được bao nhiêu" Tôn Hàn Phong nhìn Lạc Tử Băng, nhớ tới gì đó rồi trầm trầm im lặng

"Muội sắp bị nguy hiểm cận kề rồi, từ giờ phải nghe lời bạn ta đây" Tôn Hàn Phong xoa đầu nàng, Lạc Tử Băng nhất thời không hiểu ý tứ trong đó, chỉ là ngoan ngoãn gật đầu.

Bất chợt Lạc Tử Băng thấy đầu mình ong ong, mọi thứ như mờ đi, con đầu đầu bủa vây lấy tâm trí khiến Lạc Tử Băng chịu không được ngất đi, Tôn Hàn Phong vẫn một mực im lặng, ôm lấy cơ thể nhỏ ấy bước đi, dù khuôn mặt không có một tí cảm xúc dao động nhưng bước chân lại nhanh hơn thường ngày một chút, chỉ là một chút thôi

La Dực thấy Lạc Tử Băng người đầy mồ hôi, vài giọt điểm nhẹ lên làn mi cong lại làm cho Lạc Tử Băng càng thêm yếu đuối, Tôn Hàn Phong đặt Lạc Tử Băng lên ghế sofa mềm, lấy cái áo khoác hơi dày đắp lên người nàng rồi tập trung tất cả lại. Một khắc sau, cả phòng khách đã đầy đủ, chỉ là ánh mắt ai cũng ánh lên tia khó hiểu, nhưng nhìn về Lạc Tử Băng lại là thắc mắc

Tôn Hàn Phong khuôn mặt đanh lại, rồi bình tĩnh kể lại một đoạn kí ức nhỏ cách đây không lâu. Ai cũng tập trung nghe, kể cả Dương Tử thường ngày rất ít khi chịu nghiêm túc nghe thứ gì cũng lảng lạng mà tiếp nhận, chỉ là mặt ai cũng đều lộ ra vẻ gì đó rất đa dạng, có thể nói là ngù vị tạp trần.

Lạc Tử Băng cũng không hơn gì, nàng đang tiếp nhận một đoạn kí ức mà nàng đã quên, đã từ rất lâu. Đó là lúc Mặc Ân còn sống, mẫu thân nàng đã nói

"Tử Băng, khi con mười tuổi cũng là lúc con sẽ bộc lộ được năng lực của mình, cũng sẽ truyền thừa kí ức của tổ tiên và cả mẹ nữa. Lúc đó con sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, mẹ không thể bảo vệ chu toàn cho con nhưng mẹ sẽ nhờ một người mà mẹ tin tưởng nhất bảo hộ con" Mặc Ân mỉm cười dịu dàng, ngón tay thon dài mang theo mát lạnh vuốt tóc Lạc Tử Băng, khuôn mặt Mặc Ân như phủ một tầng hào quang, không chói lóa nhưng lại bắt mắt, sự hòa nhã mà thánh thiện càng làm đôi con ngươi màu lam nhạt trông thêm nhu nhược mà cũng ẩn hiện sự quật cường

Lạc Tử Băng bây giờ mới nhận ra, người mẹ nàng tin tưởng... Là Đồng Tôn, tựa như giữa hai người họ có một bí mật gì đó, một quan hệ gì đó rất sâu. Chỉ là Lạc Tử Băng không muốn quản, mẫu thân nàng đã tin ai thì nàng tin người đó. Và Đồng Tôn cũng mang lại cho nàng một cảm giác gì đó rất gần, nhưng nhất thời Lạc Tử Băng không thể nghĩ ra được đó là gì

Lạc Tử Băng dù có cố mở mắt thế nào đi nữa cũng không được, chỉ thấy nàng đứng giữa một bãi biển rất to, rất lớn. Những dòng thông tin cứ thế mà ập vào tâm trí nàng, từng thứ một, kể cả những thứ nàng chưa từng thấy qua. Lạc Tử Băng mới cảm giác được những thứ này, nàng đều có thể mơ hồ làm được. Kể cả là những kĩ năng sát thủ của mẫu thân nàng. Hay là những thứ mà không thuộc về hiện đại

Chương 4: Khế Ước

Tôn Hàn Phong mở miệng kể lại những gì mình biết về tình hình hiện tại của Lạc Tử Băng, đôi mắt vốn mang theo tia lãnh đạm lại ánh lên chút sự nhu hòa sâu trong đáy mắt. Tất cả chăm chú nghe, trong đầu không ngừng sàng lọc thông tin, ai cũng có một ý nghĩa riêng nhưng đều chung một mục đích đó là làm sao để bảo vệ Lạc Tử Băng? Bởi vì thân thuần âm bây giờ mới chính thức phát huy được khả năng mị hoặc của nó.

La Dục trầm mặc rồi bỗng nhớ tới gì đó, đôi mắt màu vàng kim luôn kiêu ngạo giờ lại phảng phất sự lo lắng không đành lòng, khuôn mặt tuấn mỹ theo cái nhú mày làm tăng thêm ba phần nghiêm túc "Vậy chừng nào Băng mới tỉnh?" Giọng nói vốn êm tai nhưng lại như đang trách mắng ai đó, chính là rất bức nhưng cũng rất lo.

Tôn Hàn Phong hơi nhú mi tâm "Ít nhất là hai tháng" Âm vực trầm ấm nói ra lại khiến người khác không rét mà run, một câu không uy hiếp lại có sức ảnh hưởng đến mức khó tin

"Không còn cách nào sao?" Nhiễm Viên Hoàng xoa xoa tay, mái tóc vàng nhạt làm làn da trắng càng thêm sức sống, những ngón tay thon dài làm người khác rất muốn chạm vào mà sờ thử. Đôi con ngươi màu nâu nhạt nhu hòa không rõ cảm xúc trong đó là gì, tựa như tất cả những việc trên đời này đôi mắt này đều đã nhìn qua, đều đã giác ngộ

"Vẫn còn, chỉ là..." Tôn Hàn Phong hơi dừng lại, không định nói tiếp nhưng nhìn thấy ánh mắt thắc mắc và gặng hỏi của mấy tên đệ đệ thì nhún vai thờ dãi. Kể lại câu chuyện nhỏ giữa hắn và Đông Tôn cách đây mấy ngày

-o0o- Tôi là đường phân cách-o0o-

Trong gian phòng rộng rãi, khắp nơi đều là sách, tựa như một cái thư viện thu nhỏ. Nam tử trung niên uy nghiêm ngồi dựa lưng vào cái ghế bành bằng da to lớn, vết sẹo dài trên mặt làm cho hắn càng thêm phần hùng dũng mà nghiêm nghị, khuôn mặt dù đã lớn nhưng đường nét vẫn thể hiện rõ ràng, từng ngũ quan đều được làm rất tỉ mỉ hợp chung tạo thành khuôn mặt hoàn mỹ mà dù có sẹo cũng không giảm một chút tuấn mỹ nào.

Đối diện là một nam nhân thoát nhìn mười tám mười chín, mái tóc bạch kim dài tới giữa lưng lại tùy tiện buộc lỏng, vài lọn tóc tùy ý phủ trước khuôn mặt như một tác phẩm tuyệt hảo đến không thể soi mói, mỗi bạc tùy ý cong làm hắn trông như một vị tiên tử cao cao tại thượng vĩnh viễn không thể với tới, sự cuồng vọng thâm từ trong hơi thở phát ra, đôi con ngươi đỏ tươi như huyết lại ẩn hiện sự tàn nhẫn đến bức người. Hàng lông mi dài làm đôi mắt trông thêm xa xăm mờ ảo, so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn gấp bội lần.

"Nếu ngươi có thể chịu được sự giam cầm, hãy kí khế ước huyết tinh với nàng" Đông Tôn nhắm mắt, giọng nói mang theo bi thương khiến Tôn Hàn Phong bất chợt không thể hiểu được Đông Tôn là có ý gì

"Ngươi đã biết rồi đấy, Lạc Tử Băng sẽ sớm bộc lộ sức mạnh của thân thuần âm, sẽ kế thừa được rất nhiều thứ có lợi cho nàng, nhưng cũng đồng thời nguy hiểm sẽ kéo đến rất đông. Mà để bảo hộ nàng một cách chu toàn nhất, chỉ có thể là khế ước huyết tinh. Ngươi sẽ cùng chung một sinh mệnh với nàng nhưng ngươi chết nàng sẽ không chết, đổi lại nàng chết ngươi cũng sẽ chết. Nhưng khế ước sẽ giúp ngươi chạy đến bên nàng khi nàng gặp nguy hiểm, bất quá cái giá phải trả là rất đắt, đó là sự trung thành và tình cảm của ngươi. Khi nàng bắt đầu lâm vào ý thức mơ hồ, đó là thời điểm duy nhất ngươi có thể lập khế ước với nàng. Ta dù không muốn ngươi sẽ lâm vào kết cục như ta, nhưng ta cũng không muốn Lạc Tử Băng gặp nguy hiểm gì, và hãy nhớ, có tổng cộng ba mươi khế ước"

Đông Tôn hơi nhếch môi, thần sắc kiên định, từng câu từng chữ đều nói rõ một lời, nhưng ánh mắt lạnh lẽo lại khiến cho lời nói của hắn tựa như vô tình. Đông Tôn vén tay áo, một bông hoa bi ngân màu đen ở trên cánh tay vô cùng nổi bật. Tôn Hàn Phong nhìn sâu vào hình xăm ấy, càng nhìn càng thấy kì quái. Đông Tôn như nhìn thấy Tôn Hàn Phong nghĩ gì, chỉ nhẹ giọng nói tiếp

"Ta là khế ước duy nhất của Mặc Ân. Ngươi rất thắc mắc tại sao ta còn sống đúng không? Vì chính Mặc Ân đã hủy khế ước, không cho ta bên cạnh nàng dù rằng nàng đã quy tiên" Tôn Hàn Phong cũng lâm vào trầm mặc

-o0o- Tôi là đường phân cách-o0o-

Tôn Hàn Phong kể xong, không nói gì nhiều chỉ là nhìn sâu vào những khuôn mặt đang đối diện hắn "Chỉ có khế ước mới giúp nàng tỉnh lại sớm" Mộc Vô Ngân trầm giọng hỏi

"Tình cảm... Có phải chăng chính là chỉ có thể yêu mình nàng, vĩnh viễn sẽ không có người thứ hai?" đôi con ngươi màu lam nhạt mơ hồ có xoáy động cảm xúc

Tôn Hàn Phong gật đầu, không nhanh không chậm cắn ngón tay mình, nhỏ lên trán Lạc Tử Băng, giọt máu đỏ tươi rơi xuống trán như hòa tan với da thịt nàng, làm một luồng ánh sáng từ nơi giọt máu thấm vào nở rộ lên một bông bi ngân màu đỏ tươi có ba mươi cánh, cánh thứ nhất đã sáng lên. Đồng thời cánh tay Tôn Hàn Phong cũng xuất hiện một bông bi ngân màu đỏ tươi, yêu mị mà diễm lệ.

Lạc Tử Băng trong tiềm thức cảm thấy cơ thể mình rất dễ chịu, liền nhận ra ai đó đang kí khế ước với mình, nhưng muốn kí phải là nàng chủ động thu khí của họ, mà người nàng thu khí, không ai khác là những ca ca mới của nàng. Là ai? Lạc Tử Băng run nhẹ thân thể, cánh môi đỏ tươi như màu hoa bi ngân,

ướt át mà kiều diễm hơi hé mở.

La Dục nhìn thấy cũng không khách khí mà cắn ngón tay mà làm tương tự, đại ca đã làm, hần việc chi phải trốn? Dù sao thì thà yêu tiểu muội đáng yêu này còn hơn đi yêu một nữ nhân nào đó hần không quen không biết mà còn có thể phản bội và lừa dối hần. Lạc Tử Băng lại cảm thấy thêm khế ước khác, không lẽ họ không biết cái giá phải trả của khế ước? Không được! Nàng không muốn bất cứ ai bị nàng trói buộc chỉ vì lợi ích của nàng.

Chỉ là Lạc Tử Băng không thể nào nói gì được, chỉ có thể để mặc cho cánh hoa thứ hai phát sáng. Tôn Hàn Phong hơi mỉm cười, nhưng thật không ngờ tất cả những người kia tùy ý mà làm đầu ngón tay chảy máu, không nhanh không chậm nhỏ lên mi tâm, làm từng cánh hoa dần phát sáng. Tôn Hàn Phong đáy mắt lộ rõ vẻ vui mừng nhưng ngoài mặt không thể hiện gì nhiều.

Cho tới khi mười ba cánh hoa đều nở rộ trên trán nàng thì cũng là lúc mười ba cánh tay in hình bông bi ngạn phát ra ánh sáng màu đỏ, Một giọng nói mềm nhẹ từ trong ý thức của bọn hần "Các huynh...Đã trả quá lớn, đợi muội tỉnh dậy" Câu nói chậm rãi mang theo trách móc nhàn nhạt, ai cũng vô ý thức mà cảm thấy được trái tim như co rút. Tôn Hàn Phong hơi vuốt khuôn mặt còn đang phập phồng trong giấc ngủ, mười ba khế ước, mười ba cánh hoa, cũng là mười ba người sẽ không bao giờ phản bội nàng. Hai ngày nữa nàng sẽ tỉnh, ta chờ!

Nhìn khuôn mặt nữ tử dù tuổi chỉ mười nhưng với những nữ nhân khác chính là chỉ hơn chứ không có kém, khuôn mặt như thiên kiều bá mị, thu hút chúng sinh, tùy tiện nhăn nhó cũng là một bộ dáng đẹp diễm lệ mà không diễm dứa. Làn da như bạch ngọc, trắng nõn mà mềm mịn làm nổi bật gò má hồng. Mày liễu với hàng lông mi cong vút và dài, cũng có thể nhìn ra đôi mắt dưới hàng lông mi này là một đôi mắt vô cùng hút hồn. Đôi môi đỏ tươi như cánh hoa lại ướt át khiến người khác chỉ muốn gặm nhắm đôi môi cho đến khi chán chê thì thôi. Mái tóc đen dài lại tùy ý phủ trên làn da trắng như tuyết

Tần Thiên Minh một bộ dáng suy tư, dáng người hần cao ngất lại mang theo cảm giác an toàn, mùi bạc hà thoang thoảng dễ ngủ khiến lòng người cũng theo mùi hương mà thả lỏng tâm tình. Đôi con ngươi màu lục như gió xuân mang theo phong tình vạn chủng mê hoặc muôn người, nhưng cũng mang theo sự lạnh liệt buộc người khác phải phục tùng. Khuôn mặt đặc biệt mang đến cho mình cảm giác ấm áp mà cũng lạnh lẽo, làm người khác muốn đến gần nhưng cũng muốn tránh xa

Hần cũng thật không ngờ tất cả mọi người lại chịu trả giá lớn như vậy để bảo vệ Lạc Tử Băng, hần vốn chính là coi Lạc Tử Băng như muội muội, đã là người hần quan tâm thì có chết hần cũng phải bảo hộ, nhưng những người kia thì hần không rõ. Chỉ là bây giờ hần biết, hần đang dần nảy sinh một thứ cảm xúc khác từ sâu trong đáy lòng vốn đã nguội lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Người Của Ta Thì Chính Là Của Ta

Mộc Vô Ngân cầm một cái khăn tay màu trắng, tản ra hương bạc hà dễ chịu, nhẹ nhàng lau cái trán đã đầm mồ hôi của Lạc Tử Băng. Khuôn mặt ẩn hiện sự ôn nhu hiếm thấy, nụ cười thường trực trên môi đã thay bằng cái mỉm cười làm ra bộ dáng lo lắng. Đôi mắt lam sáng lấp lánh lại mang theo sự hòa nhã khiến người khác càng nhìn càng thấy yêu thích, làn da so với nữ tử còn muốn mịn màng hơn, đặc biệt là mùi oải hương thoang thoảng.

Tổng Vô Kỳ đứng cách đó không xa, mái tóc đen rủ trước mặt, vai lộn đặc biệt dài hơn phủ xuống bờ vai rộng lớn, cái áo sơ mi đen ôm sát cơ thể cường tráng, đôi mắt màu nâu sẫm trông đục mà cũng sâu như một cái hồ, từng tia hàn đàm trong con ngươi nâu sẫm mang đến cảm giác khát máu so với thú dữ còn muốn mãnh liệt hơn, nhưng sâu trong đáy mắt là sự yêu tình không có một chút dao động tựa như sắt đá. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng càng làm sự lạnh lẽo tăng thêm vài phần bức người, chỉ sợ là so với hàn băng ngàn năm cũng phải chào thua.

Nhưng ánh Tổng Vô Kỳ nhìn thân ảnh nhỏ bé trên giường lại có chút hòa hoãn, dù chỉ là rất nhỏ nhưng cũng có thể coi là một tia ấm áp đi! Mộc Vô Ngân dùng ngón tay như bạch ngọc捏捏 cái má nhỏ nhưng捏 rất dẽ của Lạc Tử Băng, tưởng chừng như捏 thêm tí nữa sẽ ra nước vậy. Chỉ là Mộc Vô Ngân hết捏 lại vuốt, thật giống một hái hoa tặc đang dụ dỗ con gái nhà lành nhưng khuôn mặt không có tia nào gọi là muốn chiếm tiện nghi nên coi như rất bất đồng. Mộc Vô Ngân vuốt cái trán mà mới mấy ngày trước đã có một bông bi ngạn yêu diễm ở trên đây, thế mà bây giờ lại biến mất như chưa từng tồn tại. Mộc Vô Ngân không tự chủ sờ lên đoá bi ngạn ba mươi cánh trên cánh tay mình, hần mặc áo cộc tay nên bông bi ngạn lộ rất rõ, chỉ là nó trông kiều diễm dị thường trên làn da trắng.

Lạc Tử Băng hơi cự người, lại hơi găm gừ như con mèo nhỏ bị đánh thức. Hàng mày lá liễu theo cử động khuôn mặt mà nhíu lại làm ra bộ dáng ủy khuất, cái mũi nhỏ trắng cũng hơi nhíu, đôi môi đỏ tựa son lại kiều diễm ướt át. Làn da trắng tựa tuyết lại mềm mịn tựa nhung làm người khác yêu thích không thôi. Hàng mi cong hơi giật làm đôi con ngươi không thấy rõ bên trong lộ ra một chút thần sắc, nhưng rất nhanh đã im lặng. Mùi thơm không rõ cứ trong không khí khuếch tán đi làm kẻ khác lún vào trầm mê, một cái cạm bẫy nguy hiểm nhưng khiến ai cũng muốn bị dính vào. Mộc Vô Ngân nhìn khuôn mặt tuyệt thế lại mang theo sự yêu mị không giống tuổi, nam lẫn nữ đều phải trầm mê, trong lòng hần bỗng nổi lên một sự chua xót mà chính hần cũng chưa phát giác ra

Tổng Vô Kỳ luôn đem biểu tình của Lạc Tử Băng vào mắt, nhưng hần để ý mỗi cử động nhỏ của nàng cũng làm sự hấp dẫn của nàng tăng thêm, thân thuần âm thật sự là quá mức biến thái. Sự hấp dẫn này làm song tính đều phải luyến ái, thật không biết Lạc Tử Băng ra mặt sẽ làm thế giới đại loạn thế nào. Vẫn là nên giấu nàng đi thì hơn, dù sao thì hần cũng là khế ước của nàng, nàng gặp chuyện thì hần cũng không lạnh.

Lạc Từ Băng bỗng mở mắt, nhìn chăm chăm vào Mộc Vô Ngân, đôi từ mâu ngơ ngác lại trong như ngọc thạch, nhưng cũng mang theo nỗi buồn mất mát làm Mộc Vô Ngân cũng hơi đau lòng, một đứa nhỏ mười tuổi đã phải chịu như thế này, thật là bi thương! Mà Mộc Vô Ngân đã xem chút quên mất, hẳn cũng chỉ hơn nàng mấy tuổi.

"Tại sao?" Lạc Từ Băng giọng nói mang theo khiển trách, cũng mang theo một tia không đành lòng. Đôi con ngươi màu tím ánh lên tia thắc mắc không cam lòng. Mái tóc đen rồi bời lại làm cho nhan sắc vốn yêu kiều càng thêm quyến rũ vài phần, khuôn mặt mang theo ngơ ngác cũng mang theo sự bi thương không cùng với tuổi

"Là do bọn ta tự nguyện" Mộc Vô Ngân vuốt tóc nàng, lấy từ trong túi ra một cái lược, nhẹ nhàng chải mái tóc dài, Lạc Từ Băng nhú mày, họ không phải là không biết cái giá của khế ước này là gì chứ? Không được! Nàng không thể làm vậy. Tổng Vô Kỳ như nhìn thấu Lạc Từ Băng, mở miệng, giọng nói khàn nhưng Lạc Từ Băng lại như nghe được một tia dịu dàng ẩn vào trong đó

"Bọn ta biết cái giá là gì, nhưng bọn ta phải bảo vệ muội cho tốt, đó là sự khấn cầu duy nhất từ Đông thúc. Vì vậy nên lần này là hoàn toàn tự nguyện, không được giải trừ cũng không được tháo gỡ" Tổng Vô Kỳ nhẫn nại giải thích, có thể coi đây là một câu nói khá dài đối với hắn. Lạc Từ Băng biết nam nhân này rất kiệm lời nhưng lại nói dài như vậy cũng chứng tỏ lần này không thể không nghe lời hay thuyết phục, họ hoàn toàn nghiêm túc, nhưng nàng không đành lòng. Nàng sao có thể trói buộc họ như vậy? Phải biết rằng họ sẽ không thể yêu bất kì ai ngoài nàng, đó là một sự trừng phạt so với giam cầm tự do cũng không hơn gì.

Như Đông Tôn với mẫu thân nàng, Đông Tôn không thể yêu ai ngoài Mặc Ân, nhưng nàng biết đó là Đông Tôn vốn đã yêu thích mẫu thân nàng từ lúc hai người còn rất nhỏ, tựa như thanh mai trúc mã, chỉ là mẫu thân nàng đến phút cuối đã giải trừ khế ước, không muốn Đông Tôn chết cùng. Lạc Từ Băng luôn nhìn thấy hình ảnh của mẫu thân nàng trong mắt Đông Tôn, và cả sự bi thương đến không thể bi thương hơn. Lạc Từ Băng không muốn bất cứ ai vì nàng mà chịu khổ, nàng tàn nhẫn nhưng với người nàng quý nàng lại không làm được

"Đừng lo, bọn ta đã suy nghĩ kĩ trước khi làm, Từ Băng là người bọn ta đã hứa sẽ bảo vệ, mà khế ước lại là thứ tốt nhất cho sự đảm bảo, dù có bị trói buộc một chút nhưng còn hơn là thẹn với lòng. Và lại yêu Từ Băng không tốt sao?" Mộc Vô Ngân nhéo má nàng, làm cái má có chút đỏ vì cái nhéo nhưng không nhận ra rằng Lạc Từ Băng nở nụ cười đến sáng bừng, lúm đồng tiền làm nàng trông càng bừng sáng.

Lạc Từ Băng biết rằng sẽ không thay đổi được nữa, vậy thì nàng sẽ cố nghe lời họ, sống thật tốt để không ai gặp nguy hiểm là được, và lại nàng thật sự rất yêu thích những nam nhân này, dù rằng vẫn hơi buồn vì họ phải mất tự do vì nàng, Tổng Vô Kỳ nhìn biểu tình thay đổi nhanh còn hơn chong chóng của Lạc Từ Băng thì hơi cong môi, dù thay đổi nhanh nhưng không phải là nữ nhân xấu, cũng không kiên cường phách lối là được. Mộc Vô Ngân thì lại nghĩ con nít thật dễ lừa, mà hắn cũng chưa phải là người lớn a!

Lạc Từ Băng muốn đi tìm những người khác thì bị Mộc Vô Ngân cản lại, hắn đưa cho nàng một cái váy trắng mềm mại, Lạc Từ Băng mới chú ý bộ đồ mình mặc đã ướt đầm mồ hôi nhưng không chú ý rằng bộ váy nàng bây giờ quả thật câu người, có ai nghĩ rằng một nữ tử không lười không lờn như nàng lại hấp dẫn đến cơ chứ, da thịt trắng trẻo dưới ánh đèn làm hấp dẫn mắt người nhìn, Còn cả khuôn mặt vẫn còn ngơ ngác so với chuyện đã lĩnh ngộ được nhiều thứ thật khác xa, Tổng Vô Kỳ cùng Mộc Vô Ngân gấp rút ra ngoài, bọn hắn không luyện đồng...Không có luyện đồng a!

Lạc Từ Băng so với thân hình mình bây giờ không một chút để ý, nàng mà tin mấy người này hứng thú với trẻ con mới lạ, nhưng càng về sau thì càng tin đấy. Nhưng chuyện về sau cứ để về sau tính. Nhìn khắp căn phòng đang ở, rất đơn giản nhưng cũng coi là tiện nghi hiện đại, tường màu trắng tinh, trên trần nhà còn có một chùm đèn bằng pha lê quý hiếm, tản ra ánh sáng lấp lánh chói lóa, nàng lại nhìn mình trong gương, đưa tay sờ khuôn mặt mình, nàng có gì đó khác biệt nhưng nhìn mãi cũng không đoán ra là khác gì

Nữ tử trong gương khuôn mặt yêu nghiệt đến mức hút thở cũng khó khăn, dung mạo đến bề nguyệt tu hoa, đến câu hồn đoạt phách, làn da trắng nõn như phấn điêu ngọc trác lại thuần khiết như bạch liên ngàn năm. Đôi con ngươi màu tím nổi bật trên nền da, đôi từ mâu trong suốt lại mang theo sự mỉa mai hoặc từ xương tủy, lại mang theo sự ngây thơ của tuổi, lại mang theo sự pha trộn của bi thương và buồn bã, đôi mắt như chứa tất cả thứ cảm xúc trên trần gian. Hàng lông mi dày tựa như cánh quạt chớp tùy ý vài cái cũng làm cho vẻ mỉa mai tăng gấp bội, đôi môi hồng đỏ không cần son lại ướt át, phấn nộn, khác xa với những khuôn mặt dung chi tục phàm. Bộ váy trắng càng làm tôn lên sự thánh thiện mà cũng yêu mị của Lạc Từ Băng, mái tóc đen dài phủ trên lưng như thác nước, lại tựa như bay lượn mà có sức sống

Tôn Hàn Phong mở cửa bước vào, thật không nghĩ tới nàng càng ngày càng mỉa mai như vậy, khiến cho một kẻ luôn văn tĩnh như hắn cũng rung động không thôi, Lạc Từ Băng thấy Tôn Hàn Phong thì không nghĩ ngợi mà nhào vào lòng hắn, dụi dụi cái đầu nhỏ vào người hắn. Nam nhân luôn điềm đạm mà lạnh nhạt như sương sớm này luôn khiến Lạc Từ Băng an tâm, tựa như nàng cũng chỉ có thể tin tưởng những nam nhân, những người khác vẫn luôn hoài nghi không thôi.

Tôn Hàn Phong luôn mặc đồ trắng khiến Lạc Từ Băng cứ nghĩ rằng hắn là tiên tử, thậm chí là tiên nữ, ai bảo dung mạo so với nữ nhân như nàng không thua kém chút nào. Mái tóc dài màu bạch kim luôn buột lỏng nhưng mang lại cảm giác gì đó rất phong hoa tuyết trác, khuôn mặt lại thanh nhã tuyệt thế hài hòa với sự ôn hòa vốn có, đôi con ngươi màu đỏ sẫm luôn mang theo sự ôn nhu với nàng, chỉ đơn giản là ấm áp và ôn nhu nên Lạc Từ Băng đặc biệt yêu thích, rất giống viên hồng ngọc lấp lánh mà lại tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Lạc Từ Băng nghĩ gì đó rồi vô si kéo áo của Tôn Hàn Phong, hắn theo bản năng cúi người ôm lấy thân hình nhỏ nhắn, để đầu nàng ngang đầu hắn rồi mỉm cười

"Các anh giờ là người của em, các anh mà có ý định rời bỏ em thì em chắc chắn sẽ hận các anh nhất, cũng sẽ không cần các anh nữa" Lạc Từ Băng hơi chu môi, khuôn mặt ngây thơ làm biểu tình đáng yêu khiến Tôn Hàn Phong tươi cười nhéo cái mũi nàng, cũng nhu thuận nói

"Từ Băng yên tâm, bọn ta nào dám bỏ muội đây" giọng nói trầm trầm làm Lạc Từ Băng nghe rất êm tai, Lạc Từ Băng thở dài, phải làm sao mới không để nữ nhân khác ngó ngía tới mấy vị ca ca của nàng đây, nàng có tính sở hữu rất cao, lại vô cùng vô sỉ, nên chuyện này nên được ưu tiên a! Nàng lại mắc bệnh sạch sẽ, ai đã là người bên cạnh nàng thì không được để kẻ xấu chạm vào, nàng ghét a!

Chương 6: Độc Được Nguy Hiểm Nhất Là Độc Tình

Lạc Tử Băng được Tôn Hàn Phong ôm tới một thư phòng đầy sách, từ sách cổ tới sách hiện đại. Hải Nhất Nam khuôn mặt buồn bực xõng tới muốn gào thét lại bị ánh mắt chứa nụ cười của Tôn Hàn Phong làm cho im lặng. Lạc Tử Băng nghiêng đầu, cầm góc áo của Hải Nhất Nam ra sức gật. Khuôn mặt vốn còn đang hầm hừ nhìn thấy vật nhỏ trong lòng Tôn Hàn Phong thì thu lại biểu tình bất mãn, tặng cho nàng cái tươi cười, hai cái răng nanh theo nụ cười làm cho hân cũng không khác tiểu hài tử là bao nhiêu, nhưng khuôn mặt thì chính là rất khác a!

Khuôn mặt góc cạnh rõ tới từng tác thịt mang theo sự cương trực thẳng thắn lại có chút nóng tính lộ ra vài phần, mái tóc đen mang theo sự lạnh nhạt vô tình, hơi rũ trước mặt tăng thêm vài phần quyến rũ. Mỗi mông hơi vểnh làm cho khuôn mặt càng thêm lười nhác phong tình. Nhưng đôi con ngươi màu cam trong suốt như viên bảo thạch quý giá, lại như có lửa có chiều rụi tất cả, tựa như con mãnh thú sẵn sàng giao chiến bất cứ lúc nào.

"Ai làm anh tức giận?" Lạc Tử Băng cong cong môi, khuôn mặt đỏ bừng như trái táo lại như đang trong cơn say khiến người khác đỏ cả mắt

"Chết tiệt! Còn tên nào ngoài tên nghiện độc cơ chứ" Hải Nhất Nam nhớ tới mình chút nữa là thành vật thí nghiệm độc dược thì lửa giận lại phun trào, nếu như Đồ Thiết Kiệt mà không phải sư huynh hân thì hân đã sớm giết chết rồi. Thật là tức chết hân mà!

Lạc Tử Băng đang bắt đầu suy luận xem ai là tên nghiện độc trong lời của Hải Nhất Nam, nhưng mãi cũng không đoán ra, bất mãn đỏ đỏ cái miệng nhỏ cần một lời giải thích. Đồ Thiết Kiệt bỗng xuất hiện sau lưng Tôn Hàn Phong một cách quý dị, giọng nói như gió mang theo ảm áp cũng mang theo vài phần ngạo nghễ

"Nói xấu anh em thật không tốt chút nào, có lẽ ngươi cần được giáo huấn một chút đấy" Đồ Thiết Kiệt lấy không biết đâu ra một cái ống tiêm, bên trong chứa chất lỏng màu xanh lá cây đậm óng ánh, Lạc Tử Băng hứng thú nhìn chất lỏng trong đó. Tôn Hàn Phong như biết được ý nàng thì đưa nàng cho Đồ Thiết Kiệt, còn không quên dặn dò vài câu rồi hướng một căn phòng khác đi, kéo theo Hải Nhất Nam đang giận tím mặt

"Đừng làm cho Tử Băng kinh sợ" Đồ Thiết Kiệt tâm tình vui vẻ ôm thân ảnh nhỏ nhắn vào lòng. Nhìn khuôn mặt tương lai sẽ là một hồng nhan họa thủy, một yêu nghiệt trong yêu nghiệt hội tụ đủ thứ sắc thái khiến kẻ khác trầm mê, nhất là đôi mắt màu đỏ quý còn muốn sáng hơn, lại phảng phất một sự lãnh đạm không hợp với tuổi. Mùi thơm nhàn nhạt theo không khí khuếch tán làm người khác nhất thời say mê

Lạc Tử Băng ngửi thấy mùi thuốc trên người Đồ Thiết Kiệt, nhưng không hề khó chịu lại còn rất dễ ngủ, nhưng cũng không hại như thuốc an thần. Thật sự rất dễ chịu nên càng ra sức nhu thuận hơn, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không hề thua kém bất kỳ ai, lại mang theo phần khí chất quyến rũ như một bông hoa thủy hương luôn tỏa ra tươi mát nhưng ít ai ngờ đây lại là kịch độc thâm hiểm. Đôi mắt nâu lại lại chút màu đen cũng toát ra được mị hoặc mê hoặc lòng người, dù là vô tình hay cố tình cũng đều khiến kẻ khác phải hít thở không thông

Lạc Tử Băng tươi cười cầm lấy lọ chất lỏng màu xanh nàng vừa thấy, lắc lắc vài cái, trông thật sự rất đẹp mắt! Đồ Thiết Kiệt hơi mỉm cười, vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, một lúc sau mới nói

"Axit ta mới đặc chế, so với axit thường thì khả năng cao gấp mấy trăm lần, một giọt cũng đủ khiến sắt thép chảy ra, nhưng với người thì chỉ hơi...đau một chút" Đồ Thiết Kiệt cố tình đường lại một lát rồi nói tiếp, nhìn biểu tình không thể tin được của Lạc Tử Băng cũng coi là một loại sở thích đi!

"Anh định tiêm thứ này...cho Nam ca sao?" Lạc Tử Băng hơi run, sắt thép mà cũng chảy thì xương người sẽ thành cái gì a? Không khí chắc?

"Phải, tên đó dùng thử độc rất tốt, dù sao thì anh đều có thuốc giải hết" Đồ Thiết Kiệt buồn cười nhìn Lạc Tử Băng, quan tâm tên tiểu tử kia sao? Vậy thì hân càng muốn độc chết tên kia, chỉ là chết thì hân gánh không nổi nên chỉ có thể hành một lát thôi

Lạc Tử Băng dù hơi lo cho Hải Nhất Nam nhưng cũng không hỏi nhiều, lại bắt đầu hỏi về độc, nàng dù rằng biết không ít về độc, nhưng đối với Đồ Thiết Kiệt thì nàng còn kém lắm, nhưng trừ Kiệt ca ra chỉ sợ rằng không ai dám vượt qua nàng

"Theo anh, độc dược nào là nguy hiểm nhất?" Lạc Tử Băng xoa cằm làm ra bộ dáng suy tư, nàng thật không biết loại độc nào vĩnh viễn không thể giải được a! Nếu có thì thật không biết nàng có thể luyện ra được hay không? Hay là Kiệt ca có nó đây?

"Thứ độc dược nguy hiểm nhất, chỉ có thể là độc tình, không thể giải được, chỉ có thể bị nặng hơn" Đồ Thiết Kiệt không nhanh không chậm nói, hình xăm hoa bi ngàn bên tay chợt lóe làm người hân tê rần. Chỉ sợ rằng hân sắp bị trúng độc ấy rồi

Lạc Tử Băng trầm mặc, quả nhiên chỉ có độc tình mới có thể chìm sâu mãi mãi, không thể tự giải thoát cho thứ tình cảm ấy, cũng hạnh phúc mà cũng đau đớn, dù rằng Lạc Tử Băng chưa từng nếm qua nhưng nhìn Mặc Ân và Đông Tôn nàng cũng có thể đoán ra vài phần

Lạc Tử Băng chưa bao giờ nhận ra, lúc nàng nghiêm túc suy nghĩ về thứ gì đó là lúc nàng mị hoặc nhất, Đồ Thiết Kiệt hơn ngàn người, nơi trái tim luôn trầm lắng lại lắng lẽ vang lên từng con sóng biển, rất nhẹ nhưng sẽ sớm thành bão táp.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xuyên Về Dị Giới

Thời gian thoắt thoát trôi qua không dừng lại hay chờ đợi một ai, năm năm trôi qua thật nhanh khiến lòng người càng ngày càng lạnh buốt, người ngây thơ cũng đã trưởng thành. Giữa một cánh đồng hoa hồng đỏ thắm kiêu sa, một vạt váy trắng nhẹ nhàng bay nổi bật giữa một rừng đỏ thắm. Mái tóc đen dài cũng tùy ý phát phơ, nắng nhẹ chiếu lên từ giữa cánh đồng hoa.

Chiếc váy trắng trông có vẻ đơn giản mà mộc mạc nhưng diện lên người nữ tử lại như một chiếc váy quý giá đến không thể tưởng được. Sự thuần khiết mà trong trẻo khiến người khác rung động không thôi. Mái tóc đen của nữ tử đen lại như thác xỏa xuống bờ vai thoát nhìn gầy yếu, mùi hoa hồng thơm ngào ngạt lại không thể áp chế được cổ hương thơm từ mái tóc tỏa ra, không mạnh mẽ và nồng đậm nhưng lại vô cùng dễ chịu, làm đầu óc người khác mê muội mà chìm đắm vào mùi hương nhàn nhạt ấy,

Làn da như bạch ngọc trong suốt lại mềm mịn không khác gì da trẻ nhỏ, hai gò má ửng hồng tự nhiên nổi bật trên làn da trắng như tuyết lại không mang cảm giác nhột nhạt mà còn rất xinh đẹp lạ thường, làn da tựa như dùng tay nhéo một chút cũng sẽ ra nước vậy. Khuôn mặt phẳng phất sự dịu dàng của người thiếu nữ cũng mang lại một cảm giác lạnh lùng mà trong trẻo. Mày lá liễu cau nhẹ cũng làm ra một động tác mỉa mai hoặc quyến rũ, đôi môi phớt hồng rất ít có chút đỏ lại khiến người khác muốn cắn một ngụm mà thường thức.

Nhưng đặc biệt nhất là đôi mắt màu, lạnh nhạt như sương sớm nhưng cũng lộ ra vài tia bi thương, phẳng phất là sự dịu dàng có. Màu tím sẫm của đôi mắt làm nữ tử trông thêm vài phần lãnh khốc cao ngạo nhưng cũng khiến người khác ngây dại si mê, như có vạn vật hấp dẫn từ trong đôi mắt toát ra thu hút hết tất cả ánh nhìn của bất cứ thứ gì. Từ sâu trong ánh mắt toát lên một sự quyến rũ khó che giấu, không cố tình mà cũng không vô tình đều có thể khiến kẻ khác kim hãm.

Khí chất nữ tử lại mang theo vài phần kiêu ngạo, vài phần lạnh nhạt, vài phần mỉa mai hoặc mà cũng vài phần trong trẻo. Mà nữ tử đó không ai khác là Lạc Tử Băng, nàng bây giờ đã mười lăm tuổi, dung mạo càng lúc càng trở nên kinh người khiến người khác hít thở khó khăn, khuôn mặt vốn yêu nghiệt nay lại càng yêu nghiệt hơn, đến nỗi có thể diễm áp quần phượng tất cả những thứ mỹ mạo trên đời.

Một nam nhân, thân hình thon dài mang theo khí tức vừa lãnh đạm lại vừa cao ngạo, mái tóc nâu đậm lại vài sợi đen cũng tùy ý theo gió phất phát phơ. Đôi mắt màu lục trong veo lại có thêm vài phần đục ngầu của màu nâu nhạt. Khuôn mặt tuấn tú đến hoàn hảo, mỗi bạc chỉ tùy ý cong lên vài ngụm nhưng không thể giấu đi được sự ôn nhu dịu dàng từ ánh mắt và nụ cười.

Lạc Tử Băng xoay người, tiến tới trước mặt nam tử, không khỏi nở nụ cười tươi rói như ánh ban mai lại ngây thơ trong trẻo, giọng nói như tiếng chuông ngân vang lại vô cùng dễ nghe

"Có chuyện gì sao Triết Cường?" Lạc Tử Băng vui vẻ mở miệng, nhưng gọi thẳng tên thì có đúng là hơi quái dị, bất quá là do bọn hắn yêu cầu nên nàng đành làm theo, chứ thật ra gọi thẳng tên như vậy cũng có chút xấu hổ dù đã quen miệng

"Về thôi, mọi người đang đợi" Đoạn Triết Cường mỉm cười, khuôn mặt tuấn mỹ theo nụ cười lại trông sáng bừng. Dù Lạc Tử Băng đã năm năm ở bên cạnh bọn hắn nhưng vẫn không thể miễn nhiễm với sắc đẹp a! Đoạn Triết Cường dù rằng cũng đã hai mươi mấy nhưng khuôn mặt không khác gì mười bảy, lại mang theo sự trưởng thành mà cương trực khiến người khác càng nhìn càng mê mẩn, nhất là đôi mắt lại hai màu luôn trầm tĩnh khiến ai nhìn sâu vào cũng không thể dứt được

"Ân" Lạc Tử Băng gật đầu, nàng vẫn luôn là một đứa bé ngoan ngoãn nghe lời bọn hắn, dù sao thì nàng trói buộc họ khá nhiều, nếu nàng còn không biết ơn thì nàng cả đời này sợ rằng sẽ chẳng còn ai để cho nàng biết ơn nữa

Không xa, có mười hai nam nhân, mười hai khí chất đang đứng đó nhìn về phía Lạc Tử Băng, ánh mắt ai cũng toát ra sự nhu nịch mà sùng nịnh, khoe môi cong thành nụ cười nhạt nhưng lại có vị ngọt ẩn trong đấy, Lạc Tử Băng vui vẻ nhìn mười hai nam nhân đó, nắm tay Đoạn Triết Cường chạy về phía họ.

Đoạn Triết Cường cảm nhận được bàn tay ấm áp nhỏ bé cầm lấy bàn tay to lớn có chút chai sần của hắn, khoe môi không nhìn được mà cong lên đầy vui vẻ, cả đôi mắt cũng cong thành hình trăng khuyết, thấp phần quyến rũ! Năm năm trôi qua, bọn hắn thật không ngờ sẽ yêu tiểu nha đầu này thật. Có lẽ một phần là vì khế ước, mà có lẽ cũng là vì bọn hắn thật sự động tâm với nàng.

Bọn hắn trước kia là những kẻ không biết tình là gì, giờ lại chìm đắm sâu vào bể tình, nghe có vẻ bất đắc dĩ thật. Nhưng giờ có muốn dứt cũng thật sự rất khó, bọn hắn càng ngày tâm tình càng thay đổi, nàng lộ mặt không muốn, kẻ khác nhìn nàng không thích, đụng lại càng không thích. Người ta gọi là ghen a! ghen tới mức bọn hắn cũng ngạc nhiên nữa, bởi vậy nên bọn hắn khư khư giữ tiểu nha đầu này trong nhà, nhất quyết không cho lộ mặt. Nàng dù không thích lắm nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, dần dần cũng chẳng thêm quan tâm luôn.

Lạc Tử Băng còn cách bọn họ một đoạn ngắn thì bầu trời đen kịt lại, sấm chớp vang dội làm ai cũng ngạc nhiên. Nhưng ngạc nhiên hơn là sấm chớp đánh về phía nàng. Mọi chuyện xảy ra trong tích tắc khiến không ai kịp suy nghĩ gì, chỉ liều mạng chạy tới cứu nàng.

"Tứ Bạng!" Đoạn Triết Cường hét, Lạc Tứ Bạng đã ngắt không nói năng gì. Đoạn Triết Cường tâm đầu như đao cắt thì thấy những người kia đang tiến lại

Nhưng bọn hắn vừa kịp tới thì sấm chớp lại vang dội thêm mấy cái, đánh thẳng vào người bọn hắn. Sấm chớp màu tím đem vô cùng quý dị khiến bọn hắn cũng có chút hoảng hốt nhưng không kịp làm gì đã hôn mê sâu.

Mọi thứ xảy ra tích tắc, tất cả đồng loạt biến mất không có lời giải đáp. Và một nơi nào đó, sấm chớp đó lại mang theo mười ba bóng người vút thẳng xuống đất không một chút thương tiếc. Mười ba nam nhân rớt thẳng xuống một cánh đồng cỏ dày tới mức như một tấm nệm đỡ lấy mười ba thân hình. Thân hình bọn hắn như thu nhỏ lại, nhưng vẫn không có một chút động tĩnh gì, vẫn còn hô hấp nhưng lại không tỉnh dậy.

Và ở trong một nơi khác, tại một cái vực sâu không thấy đáy, sương mù bao phủ lạnh toát, sâu bên dưới là một thảo nguyên rộng lớn, tài nguyên phong phú đến kinh ngạc. Một nữ nhân thân hình đầy máu nằm đây, còn hơi thở nhưng vô cùng yếu ớt, sắc mặt nhợt nhạt thì bỗng dưng sấm đánh oanh một cái, thân hình giật một cái thật mạnh rồi hơi thở mới giảm bớt nặng nề.

Lạc Tứ Bạng nặng nề mở mí mắt, cảm nhận mọi thứ như chao đảo, rốt cuộc là cái thứ sấm sét chết tiệt kia đã làm gì nàng? Lạc Tứ Bạng khó khăn ngồi dậy thì nhận ra thân hình mình rất nhỏ, quần áo cũng rách tươm, và phong cảnh lại hoàn toàn xa lạ

Lạc Tứ Bạng đảo mắt nhìn chung quanh, không có thứ gì là quen thuộc thì hàng loạt dòng chảy kí ức xô nhau chạy ra khiến Lạc Tứ Bạng choáng váng...Nàng đang ở cái chỗ quái nào thế này? Mắt Lạc Tứ Bạng càng lúc càng đen, nàng...xuyên không? Còn xuyên về cái dị giới nữa. A!!! Ai giải thích cho nàng đi, cái kí ức này làm sao đủ để cho nàng hỏi cơ chứ? Lạc Tứ Bạng trong lòng gào thét đập bàn nhưng vẫn nghiêm túc tiếp thu cái kí ức vốn không phải là của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thù Diệt Tộc, Ta Phải Trả

Lạc Tứ Bạng tâm tình cực kì không tốt, nàng cư nhiên xuyên về cái thời đại hoàn toàn xa lạ, còn xuyên về cái thân phận cao quý thì cao quý đấy nhưng mà giờ thì thảm rồi! Lạc Tứ Bạng tức tới dậm chân mà nhảy dựng lên. Bất quá dù rằng Lạc Tứ Bạng rất bức nhưng vẫn phải chấp nhận sự thật. Sau khi đã trút giận hết lên mặt đất tội nghiệp, nàng bắt đầu ngồi suy ngẫm một lát

Hiện giờ nàng đang ở một cái vực nào đó không biết, chỉ biết rằng đây là một nơi nguyên khí dày đặc, lại có nhiều Linh Thú, nhưng vẫn chưa xuất hiện trên bản đồ. Nàng xác định vị trí cái vực một lát thì đại khái biết được nó nằm ở giữa hai cường quốc là Hồng Thiên và Đông Dương.

Cái triều đại nàng xuyên vào là Hoàng Triều, gồm có Bồ Nhĩ Lục Địa, mà trong Bồ Nhĩ Lục Địa gồm năm cường quốc là Hồng Thiên, Đông Dương, Chu Lăng, Hóa Diễm và Nam Dực. Mà thân thể nàng xuyên vào cũng tên Lạc Tứ Bạng, mới 9 tuổi và là nữ nhi duy nhất của Lạc Lâm và Mặc Ân, cũng đồng thời là tiểu thư của Lạc gia và Mặc gia. Mặc gia và Lạc gia là hai đại gia tộc ẩn của Hồng Thiên quốc,

Chỉ tiếc là Mặc gia và Lạc gia lại ở trường phái trung lập, không bao giờ tham gia vào bất cứ vụ việc gì nên nhiều gia tộc sinh lòng căm ghét. Các gia tộc ấy liên minh với nhau và bày mưu hãm hại Lạc gia và Mặc gia. Phụ thân nàng biết tin thì đã muộn, cả hai gia tộc bị diệt không còn một ai sống sót trừ nàng. Lạc Tứ Bạng vô cùng tức giận khi biết đến chuyện này nhưng đành phải hạ cục tức xuống bụng, nàng từ từ trả vậy.

Vì cái thế giới này là dị giới, gồm có Triệu Hồi Sư, Triệu Hoán Sư, Luyện Đan Sư, Kiếm Sĩ, Pháp Sư và Võ Tu. Mà nơi đây tồn tại mười nguyên tố là Thủy, Thổ, Mộc, Hỏa, Kim, Quang, Âm, Lôi, Băng, Phong. Mà nguyên khí là nguồn nội lực giúp ta bước chân vào con đường cường giả. Vì nguyên khí càng dày đặc thì thực lực và thiên phú càng cao. Còn những người không thể ngưng tụ nguyên khí thì có thể làm Võ Tu, dùng tốc độ thân thể và nội lực để sống sót. Cái thế giới này chính cường giả vì tôn, mạnh thắng yếu thua!

Mà Triệu Hồi Sư là cái nghề nghiệp hiếm nhất, vì cần nguyên khí rất nhiều, tinh thần lực cũng rất nhiều. Và quan trọng nhất chính là làm sao để có thể khiến Linh Thú phải cam tâm tình nguyện kí khế ước với mình. Hoặc là không kí khế ước nhưng vẫn sinh ra một mối liên kết. Triệu Hồi Sư không hẳn là không có nhưng rất ít, một gia tộc có Triệu Hồi Sư thì chính là một vinh quang rất to lớn. Lạc Tứ Bạng vừa nghĩ vừa nhoen miệng cười. Mà nàng cười cái gì thì đành phải đợi mấy nam nhân nào đó tỉnh dậy thôi.

Triệu Hồi Sư được chia thành hai giai đoạn, một là Thập Nhị Hoàng và Thập Nhị Kim, mỗi một giai đoạn có Thập Cấp. Mà cấp bậc của nghề này dựa vào Linh Thú mà mình kí khế ước. Còn có một gian đoạn nữa là Thập Nhị Tinh nhưng nó chỉ xảy ra khi mình kí khế ước với Ma Thú hoặc Dị Thú. Nhưng trước giờ vẫn chưa thấy ai làm được cả nên cấp bậc đó dần bị quên lãng nhưng cũng là thứ mà Triệu Hồi Sư muốn với tới nhất

Còn Triệu Hoán Sư thì cũng giống Triệu Hồi Sư, chỉ là đây giống như một loại thỏa hiệp để cùng nhau tu luyện thì đúng hơn. Linh Thú và người kí khế ước nhưng đó là khế bản mệnh, chỉ cần một trong hai chết thì người kia cũng liền chết theo. Còn Triệu Hồi Sư thì ngược lại, chủ tử chết Linh Thú cũng chết nhưng Linh Thú chết thì tuyệt không có vụ chủ tử chết.

Triệu Hoán Sur cũng chia thành ba giai đoạn, mỗi giai đoạn dựa vào Linh Thú. Mà cũng nên nhắc một chút về Linh Thú, Linh Thú phân cấp bậc bằng Thập Nhị Kim Tinh, mà mỗi một Kim Tinh của nó là Thập Cấp. Cao hơn Linh Thú là Thần Thú, cấp bậc cũng giống với Linh Thú, chỉ là tu luyện khó khăn hơn so với Linh Thú, cũng có thể nói được ngôn ngữ loài người, một số loài tu luyện đến trình độ nhất định thì có thể hóa người. Còn cao hơn Thần Thú là Ma Thú và Dị Thú, Dị Thú là một dạng bị biến dị của Thần Thú, thực lực cao gấp bội, còn Ma Thú là loại Thần Thú tu luyện ngàn năm, có khả năng truyền thừa ký ức rất đặc trưng a!

Linh Thú căn bản chính là loài vô cùng kiêu ngạo, muốn nó cam tâm tình nguyện ký khế ước quả thật rất khó, vì vậy nó chịu thỏa hiệp ký khế ước bản mệnh cùng tu luyện đã là phúc đức ba đời rồi. Mà Triệu Hoán Sur khi giải trừ khế ước cũng rất khó khăn, còn Triệu Hồi Sur thì dễ hơn nhiều.

Còn Luyện Đan Sur chia thành Thập Nhị Kim Tinh, mỗi một Kim Tinh là Thập Cấp. Mà muốn làm Luyện Đan Sur cần phải có một tinh thần lực rất vững, nguyên khí cũng phải mạnh mẽ mới không chế được Đan Dược. Vì nghề này rất khó làm nên Luyện Đan Sur cũng rất được coi trọng, chỉ là còn thua Triệu Hồi Sur, còn Triệu Hoán Sur thì ngang nhau.

Đan dược được chia thành Ngũ Phẩm, Ngũ Phẩm là thấp nhất mà những người mới tập luyện đan đều phải luyện qua, còn Nhị Phẩm Nhất Phẩm là Đan Dược mà phải từ Thập Kim Tinh trở lên mới luyện được. Giá của đan dược đều là giá trên trời, dù là Ngũ Phẩm cũng rất mắc, người thường vốn là không mua nổi, Luyện Đan Sur cũng là một nghề kiếm tiền dễ dàng nhất a!

Pháp Sur thì lại dùng nguyên khí và tinh thần lực tạo thành những đòn tấn công thuộc tính, đánh ngang ngửa với Kiếm Sĩ, nhưng cần phải có tinh thần lực nhiều và cả không chế giới. Pháp Sur chia thành ba giai đoạn, giai đoạn đầu là Thập Nhị Hoàng, tiếp theo là Thập Nhị Kim, và cuối cùng là Thập Nhị Tinh, mỗi một giai đoạn chia thành mười hai tầng, mỗi tầng Thập Cấp

Và cuối cùng là Kiếm Sĩ, muốn trở thành Kiếm Sĩ thì dễ dàng hơn những nghề kia một chút, vì nếu có thể ngưng tụ nguyên khí thành Kiếm Khí thì coi như đã thành công bước vào con đường Kiếm Sĩ, nhưng phải biết dao động nguyên tố để tạo ra nguyên khí thì mới được. Cơ bản thì cũng dựa vào thiên phú và cả chăm chỉ nữa a!

Lạc Từ Băng suy ngẫm, nàng hiện giờ không rõ mình có nguyên khí hay không, nguyên tố là gì. Nhưng nàng còn có một thắc mắc lớn hơn là tại sao những thông tin nàng có được từ truyền thừa ký ước ở hiện đại khi nàng mười tuổi lại vô cùng ăn khớp với ở đây. Thậm chí là còn muốn nhiều hơn, và Bạch Ngọc giới ở hiện đại cũng theo nàng tới đây.

Lạc Từ Băng nhìn hai cái nhẫn trên tay, một cái là nàng có ở hiện đại, một cái là phụ thân nàng để lại cho nàng. Lạc Từ Băng cắn ngón tay, một giọt máu chảy xuống cái nhẫn toàn thân rực đỏ. Một luồng ánh sáng đỏ thẫm phát ra từ cái nhẫn. Bây giờ nàng đã là chủ nhân của Hòa Lực giới, nhưng Bạch Ngọc giới thì nàng lại không thể bước vào như ở hiện đại

Khi nàng mười hai tuổi thì nàng đã bước vào Bạch Ngọc giới, bên trong phân ra rất nhiều khu, nhưng lại có một nơi bị khóa nên nàng không thể vào, còn lại thì nàng đều xem qua. Bên trong thứ gì cũng có, còn có một số thứ nàng không biết là gì thì bây giờ nàng đã biết những thứ đó căn bản vốn là ở cái dị giới này. Bên trong còn rất rộng, rộng tới mức Lạc Từ Băng cũng trở mất, vì thế nên nàng thứ gì cũng mang vào, mỗi thứ một ít nên có thể nói là vô cùng phong phú a! Từ thảo dược tới vũ khí rồi tới mấy thứ linh tinh

Lạc Từ Băng nhanh chóng bước vào Hòa Lực giới, bên trong là một thư phòng khá ổn, có rất nhiều điển tịch, bí pháp, và cả cách luyện đan, Lạc Từ Băng vô cùng ngạc nhiên, quả nhiên là đại gia tộc, có rất nhiều đồ tốt, mà hai gia tộc đều cùng để đồ ở đây, quả nhiên là kho báu a! Còn có rất nhiều kim tệ, ngân lượng, vàng bạc, đan dược cũng rất nhiều, từ Tam Phẩm trở lên không! Còn có rất nhiều Khoáng Thạch, Khoáng Thạch chính là nơi mà Linh Thú, Thần Thú và cả Ma Thú chứa đựng sức mạnh của mình và tu vi cả đời. Lạc Từ Băng muốn gào thét lên, thật nhiều a! Bán sẽ rất nhiều tiền, toàn bộ Khoáng Thạch đều là của Linh Thú Lục Kim Tinh trở lên a! Còn có vài viên Khoáng thạch của Thần Thú

Nhưng mà một viên đan dược bỗng lơ lửng trước mặt nàng, còn có giọng nói của phụ thân nàng. Đây chính là lời nhắn của phụ thân nàng khi nàng bước vào đây? Vậy viên đan dược này có ý nghĩa gì? Lạc Từ Băng bất giác nhìn vào gương, một khuôn mặt rất đối bình thường hiện ra, so với khuôn mặt ở hiện đại của nàng thì hoàn toàn khác xa. Nhưng đôi mắt màu lục vô cùng đặc biệt, nếu nàng đoán không lầm thì nó theo nàng tới đây đi?

"Ta xin lỗi vì đã không thể ở bên cạnh Băng nhi lâu hơn được, phụ thân và mẫu thân chỉ còn cách để lại cho Băng nhi những thứ này thôi. Nhưng viên đan dược này thì lại khác, nếu Băng nhi đã chọn sống an ổn bình thường thì hãy quên nó đi, còn không thì...Nói đến đây Băng nhi chắc hẳn sẽ hiểu, không cần phụ thân phải dài dòng phải không?"

Lạc Từ Băng nhìn viên đan dược, thứ này chính là thứ đã cản trở sức mạnh của nàng? Lạc Từ Băng là người thù cực dai, dù rằng nó chỉ liên quan một chút một chút tới nàng thôi nàng cũng phải trả thù cho bằng được, Đừng nói tới là diệt cả tộc của nàng, nàng không phá đi thiên hạ thì thôi, còn muốn nàng từ bỏ? Lạc Từ Băng không do dự mà cầm lấy viên đan dược toàn thân màu vàng nhạt ấy mà nuốt vào.

Bỗng dưng hai đạo vũ khí xuất hiện trước mặt nàng, đó là Kiếm Khí của phụ thân nàng và mẫu thân nàng mà? Nhưng nó lại xuất hiện ở đây, chứng tỏ tất cả nguyên khí và tinh thần lực của hai người đều ở trong đây. Như vậy có nghĩa là nàng là chủ nhân của nó? Lạc Từ Băng lại bóp vết thương trên ngón tay, nhỏ máu vào hai đạo vũ khí thì bọn nó sáng lên. Băng Tuyệt Liên của mẫu thân nàng tỏa ra ánh sáng xanh nhạt rồi bao lấy người nàng. Còn Hắc Dực Chi Thương thì lại tỏa ra sát khí. Lạc Từ Băng trở mắt nhìn, Băng nguyên tố và Âm nguyên tố, còn rất dày!

Nhưng không lâu sau thì thân thể Lạc Từ Băng chấn động, nàng liền ở ngoài, cảm nhận được cơ thể như đang khai thông. Lạc Từ Băng nhắm mắt, bước vào trạng thái tu luyện

Chương 9: Ma Thú Thượng Cổ? Đều Là Của Ta!

Ba tháng thấm thoát trôi qua, Lạc Từ Băng vẫn ở trong trạng thái tu luyện. Những vầng hào quang không ngừng bao sát lấy thân nàng làm người khác chỉ có thể thấy được một đạo ánh sáng bao trùm lấy thân ảnh nhỏ bé. Hào quang đậm đặc vô cùng chói lóa, mà bên trong cơ thể Lạc Từ Băng, tại vùng đan điền. Mười điểm ánh sáng không ngừng điên cuồng hấp thụ nguyên khí bên ngoài, làm cho bông bi ngạn bị ngạt bị một cái xích trói lại ở giữa mười điểm nhỏ ánh sáng càng ngày càng đậm màu đỏ sẫm, mà cái xích thì càng ngày càng chặt.

Ba tháng cơ thể nàng vẫn không ngừng hấp thụ nguyên khí bên ngoài, mà mười điểm sáng vốn không có màu lại rực sáng xoay điên cuồng, mà hai đạo ánh sáng một đen một trắng cũng không ngừng dấy đưa trước mặt nàng. Nếu ai để ý sẽ thấy hai đạo ánh sáng đó là hai cái nhãn là Bạch Ngọc giới và Hỏa Lực giới.

Hào quang bọc lấy thân ảnh của Lạc Từ Băng nhạt đi, để lộ một mái tóc đỏ rực như lửa dưới nắng. Một tiếng nổ oanh tạc nổ ra làm chấn động, kể cả mặt đất cũng nứt ra. Mười điểm ánh sáng bên trong cơ thể Lạc Từ Băng nhẹ nhàng thoát ra ngoài, bao trùm lấy thân thể vẫn còn vương hào quang. Bông bi ngạn bên trong cơ thể nàng chính thức mở phong ấn. Luồng ánh sáng đỏ lẫn cả ánh sáng màu trắng bên cơ thể nàng. Làm cho Lạc Từ Băng gào lên trong cơn đau đớn

Lại một tiếng nổ nữa lần nữa xảy ra, thậm chí lực công phá còn mạnh hơn gấp bội, nhưng mặt đất bây giờ lại vô sự bình an. Bất quá làm người khác phải tròn mắt là một thân ảnh nhỏ, mái tóc đỏ tươi như máu lại mang theo sự cuồng sát vô cùng kiêu mị. Khuôn mặt không thể dùng từ ngữ để hình dung được nữa. Một vẻ đẹp câu hồn đoạt phách mà lại bách niên nan ngộ. Khí chất yêu mị cùng quyến rũ hòa lẫn vào nhau tạo thành một sự lãnh liệt như lửa hòa thiêu đốt tất cả thứ lạnh giá trên trần gian. Khóe môi đỏ tươi lại không hề chói mắt, ướt át kiêu diễm như nụ hoa chớm nở. Làn da như trong suốt lại mang theo màu trắng như tuyết, không nhợt nhạt mà lại vô cùng khi sương tái tuyết. Gò má ửng hồng mang theo sự ngây thơ trong trẻo. Đôi mắt màu lạnh nhạt lại mang theo sự quyến rũ vô tình. . Đóa bi ngạn đỏ thắm trên trán nàng có mười ba cánh hoa đã rực đỏ, càng lộ thêm vài phần kiêu ngạo cho nữ tử

Lạc Từ Băng ngăn người nhìn Hỏa Lực giới và Bạch Ngọc giới đã hợp thành một cái nhãn riêng biệt. Nó toàn thân đỏ sẫm lại chút màu đen, một viên cảm thạch đen tuyền nổi bật trên những đóa bạch liên đỏ thắm. Hỏa Ngọc giới? Lạc Từ Băng lại càng kinh ngạc vì nàng là Thập Nguyên tổ, người sở hữu mười nguyên tố. Không có nguyên tố nào là không có. Song nguyên tố đã là hiếm thấy, nàng còn có đủ hết nguyên tố? Dọa người! Quá dọa người

Nhưng lại càng kinh sợ hơn là nguyên khí của nàng dấy tới mức không thấy đáy. Và nàng còn truyền thừa được thêm rất nhiều thông tin. Lạc Từ Băng cong môi, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh. Nàng trầm giọng ra lệnh, nguyên tố thu hồi vào cơ thể, lại tiếp tục xoay quanh bông bi ngạn to lớn đó, nhưng vẫn điên cuồng hấp thụ nguyên tố. Nàng có còn là người thật không đây? Lạc Từ Băng thờ dài

"Ma Thú của ta! Nghe lệnh của chủ nhân người, thức tỉnh đi!" giọng nói như băng hàn ngàn năm lại mang theo sự trong trẻo và ngân vang

Lời nàng vừa dứt, sâu bên trong Hỏa Ngọc giới, nơi mà trước kia bị khóa bây giờ lại mở toang ra. Tiếng gầm thét hưng phấn và sùng bái của rất nhiều Linh Thú và Thần Thú cấp cao bên trong. Nhưng đặc biệt nhất là mười đạo ánh sáng đồng loạt mở ra. Rồi biến mất! Trên trán Lạc Từ Băng đồng loạt xuất hiện thêm mười cánh hoa đỏ rực nữa. Mười khế ước khác đã xuất hiện!

Lạc Từ Băng vẫn giữ nguyên nụ cười, nàng đã mở được nơi bị khóa rồi, nàng đã hoàn toàn có được sức mạnh thật sự! Các đại gia tộc đã liên quan tới gia tộc của nàng? Đợi đấy! Bổng mười con Ma Thú thân ảnh cực lớn xuất hiện, bao quanh nàng. Lạc Từ Băng nhìn, cười to. Thật không ngờ nàng lại có khế ước với Ma Thú, loài kiêu ngạo nhất trong tất cả các loài. Mười con Ma Thú hùng dũng to lớn, uy áp của Ma Thú Thượng Cổ làm bất kì ai cũng phải sợ hãi không thôi.

Hỏa Kim Hoàng là một con chu tước toàn thân dát ánh vàng cam, cái đuôi dài và đôi cánh rộng lớn, chỉ cần dang cũng muốn bao trùm cả cái vực. Đôi con người màu cam mang theo khí chất của Hỏa vô cùng cường đại. Lam Cự Long lại là một con Cự Long toàn thân màu xanh lam nhạt, từng miếng vảy của nó ánh lên sự sắc bén đáng sợ. Thanh Mộc Báo lại là một con báo to, dẻo dai mà linh hoạt, toàn thân nó mang màu đen thẫm lại xanh, Xà Tinh viên lại là một con rắn khổng lồ, toàn thân màu hồng đỏ, trông vô cùng kiêu diễm mà cũng vô cùng đáng sợ. Lôi Loan Điều là một con chim ưng to lớn không kém gì Hỏa Kim Hoàng, nhưng toàn thân mang màu tím sẫm.

Kim Dực Kỳ Lân bên dưới chân lại có vài ánh hoàng kim, toàn thân nó màu bạch kim dát thêm tí hoàng kim, Cửu Vĩ Băng Hồ thì lại là một con cửu vĩ chín đuôi màu trắng như tuyết, chín cái đuôi ngoe nguẩy vô cùng dễ nhìn nhưng uy hiếp nó gây ra là vô cùng lớn. Lang Xích lại là một con sói toàn thân đỏ sẫm, ánh mắt như lửa nhưng lại nhanh như gió. Âm Huyết Long là một con rồng thân dài thân màu đen, mang theo Âm Nguyên Tố thuần khiết, mà cuối cùng là Thần Quang Bạch Hồ, một con hồ màu bạch kim, uy dũng không kém bất cứ con Ma Thú nào. Mà đồng loạt chúng nó đều là Ngũ Kim Tinh, gần đột phá đẳng cấp Lục Kim Tinh. Có thể nói chính là Ma Thú siêu cường đại!!!

Mười con Ma Thú nhìn Lạc Từ Băng, trong mắt là sùng bái và rung động. Chủ nhân! Cuối cùng cũng có thể gặp người, bọn ta đã đợi người rất lâu rất lâu rồi. Bọn ta khi sinh ra chỉ có một mục đích là đợi người, chỉ có một thông tin trong đầu bọn ta chính là phải đợi chủ nhân! Người sẽ đánh thức bọn hần!

Lạc Từ Băng nhìn Ma Thú, Mười Ma Thú tượng trưng cho Mười Nguyên tố.

Hỏa Nguyên Tố: Hỏa Kim Hoàng

Thủy Nguyên Tố: Lam Cự Long

Mộc Nguyên Tố: Thanh Mộc Bảo

Thổ Nguyên Tố: Xà Tinh Viên

Kim Nguyên Tố: Kim Dực Kỳ Lân

Băng Nguyên Tố: Cửu Vĩ Băng Hồ

Phong Nguyên Tố: Lang Xích

Lôi Nguyên Tố: Lôi Loan Điều

Ám Nguyên Tố: Ám Huyết Long

Quang Nguyên Tố: Thần Quang Bạch Hồ

Mười Ma Thú xuất hiện nhưng trên trán nó đều là hình của bông hoa bị ngăn rất giống trên trán của nàng. Tất nhiên là cùng một chủ, còn là phục tùng vô điều kiện. Nếu nói ra có Triệu Hồi Sư đã kí khế ước với Ma Thú không biết sẽ gây ra chấn động như thế nào đây? Lạc Từ Băng mỉm cười

"Về dạng người hết đi" Ma Thú nhận lệnh, ánh sáng bao trùm lấy cơ thể bọn hắn rồi đột ngột về dạng người. Lạc Từ Băng nhìn, đều là mỹ nam mỹ nữ hết, trong lòng cũng thấy hân diện vô cùng!

"Chủ nhân!" Ma Thú lại đồng loạt nói, mặc dù bọn chúng cũng không thích nhau lắm đâu nhưng mà đành phải chịu thôi, đều là Ma Thú của chủ nhân mà

"Đều tình nguyện theo ta?" Mái tóc đỏ rực như máu lại mang theo sự cuồng vọng mà chỉ có chủ nhân bọn hắn mới có được. Mười Ma Thú trong dạng mỹ nam mỹ nữ đồng loạt gật đầu, bọn hắn chính là cam tâm tình nguyện theo chủ nhân a!

"Chủ nhân! Bọn ta là Ma Thú của chủ nhân, đều sẽ cùng chủ nhân leo núi xuống biển, tuyệt không rời chủ nhân" Lang Xích một thân hồng y, khuôn mặt nam tử mang theo nét yêu nghiệt cũng mang theo sự cuồng vọng của Lang tộc, bất quá đối với nàng chính là cung kính đến không thể cung kính hơn

"Hắc hắc, không cần quá câu nệ tiểu tiết, bọn ngươi giờ đều là người của ta thì là của ta. Ừ thì cũng nên cho mỗi người một cái tên thì mới là hợp lý nhất" Lạc Từ Băng ngồi bệch xuống, chống cằm suy tư, bộ dáng có bao nhiêu đáng yêu đều lọt không qua được mắt của Ma Thú, bọn nó đều cảm thấy chủ nhân thật sự rất tốt, không như nhân loại chỉ biết lợi dụng Linh Thú bọn họ

Lạc Từ Băng cười đến ranh mãnh, chỉ tay vào từng cái mỹ nam mỹ nữ mà không ngại miệng nói ra mấy cái tên vốn là từ chủng loài bọn hắn ra. Ví như Hỏa Kim Hoàng thì là Tiểu Hoàng, Lam Cự Long thì là Tiểu Lam, Thanh Mộc Bảo thì là Tiểu Mộc, Xà Tinh Viên thì là Tiểu Tinh, Kim Dực Kỳ Lân thì là Tiểu Lân, Cửu Vĩ Băng Hồ thì là Tiểu Hồ, Lang Xích thì là Tiểu Lang, Ám Huyết Long thì là Tiểu Long, Thần Quang Bạch Hồ thì là Tiểu Hồ, Lôi Loan Điều thì là Tiểu Loan a!

Mặc dù có chút bất mãn với tên nhưng bọn nó vẫn rất thuận theo chủ nhân. Ai bảo chủ nhân là thiên lý, lời nói của chủ nhân chính là đối trắng thay đen a! Bỗng lạc Từ Băng lên tiếng

"Bên trong còn Linh Thú nào hay không?" Lạc Từ Băng tâm tình vui vẻ mà hỏi vu vơ, ai mà chẳng vui khi mình có nhiều Linh Thú cơ chứ

"Chủ nhân, không lẽ chủ nhân không cần bọn ta" Tiểu Hồ hóa thành một con hồ ly trắng muốt nhỏ nhắn, cọt cọt vào chân Lạc Từ Băng làm nũng, con Linh Thú hay Thần Thú nào ở đây chắc chắn sẽ rất sốc!

"Đúng vậy, chủ nhân còn cần bọn Linh Thú yếu ớt kia làm gì" Tiểu Hồ cũng không chịu thua, dùng đầu hồ nhỏ nhỏ cọt vào chân kia của nàng. Lạc Từ Băng thấy bọn nó hiểu lầm thì vuốt bộ lông của Tiểu Hồ, tươi cười nói

"Các ngươi có thấy ai nở vút bỏ Ma Thú đáng yêu như các ngươi không. Ta chỉ muốn biết có bao nhiêu Linh Thú ta sở hữu thôi" Lạc Từ Băng mỉm cười, khuôn mặt vốn thanh lãnh bây giờ lại tràn ngập nhu hòa. Tiểu Hồ rất là hưởng thụ bàn tay như ngọc của Lạc Từ Băng khi vuốt lông mình, hắn vào hình dạng này mà được chủ nhân vuốt ve như vậy cũng thật đáng a! Tiểu Hồ thì tức đến muốn giậm chân mà không dám, rõ ràng là hắn làm nũng trước, hà có gì con Hồ kia dành chủ nhân của hắn?

Lạc Từ Băng thấy bọn Ma Thú đã hiểu thì đi vào Hỏa Ngọc Giới, bên trong phân ra rất nhiều khu, nhưng nàng có thể chuyển từ khu này sang khu khác. Có một nơi nguyên khí cực nhiều, lại thuần khiết vô cùng. Mà Lạc Từ Băng không biết, nguyên khí của nàng, còn thuần khiết hơn gấp bội, mà Linh Thú chính là đặc biệt yêu thích những thứ thuần khiết, vì thế mà cũng xảy ra vài chuyện khiến cho đám Ma Thú tức giận. Bất quá là chuyện sau này

Lạc Từ Băng bước vào từng nơi, còn đám Ma Thú thì đều chạy về không gian của mình để làm gì đó nàng không biết nhưng cũng không quản, Lạc Từ Băng bước vào căn phòng, bên trong là hai Kiếm Khí là Băng Tuyệt Liên và Ám Thương gấp nàng liền phản ứng, mà nhiều vũ khí khác cũng phản ứng. Lạc Từ Băng tròn mắt, đâu ra thêm tám cái Kiếm Khí chứa tinh thần lực và nguyên khí thể kia? Còn là tám nguyên tố còn lại nữa. Thấy nàng thì chính là kịch liệt phản ứng, Lạc Từ Băng nên cười hay nên khóc đây, gia tộc nàng cũng quá cường hãn đi, tích cho lắm Kiếm Khí vào! Còn cả đồng vũ khí siêu sắc bén, chỉ thua vũ khí của Cường ca làm thôi!

Bước vào không gian khác chính là Khoáng Thạch vô biên a! Từ của Linh Thú Ngũ Kim Tinh trở lên, còn có cả Thần Thú và Dị Thú! Nàng giàu rồi. Mà

khỏi cần bán đồng này, nàng vẫn giàu! Cả đồng vàng bạc kim tệ ngân lượng nàng chưa thèm đếm kìa!

Một không gian khác là một nơi chứa toàn bí tịch võ công, kể cả các cuốn sách đã cũ nhưng quý giá cũng có, đều là những bảo vật khó tìm, thế mà lại ở đây hết? Thậm chí là có cả những thứ như cách luyện đan, cách luyện Kiếm Khí, rất nhiều rất nhiều làm nàng hoa cả mắt

Một không gian khác là càn hoa mắt hơn, đan dược, rất nhiều đan dược, từ Ngũ Phẩm tới Nhất Phẩm rất nhiều! Lò luyện đan cũng là cực phẩm, nhưng lại có tới tận mười mấy lò? Còn có mấy lò được chính Ma Thú rèn lên? Nếu nàng không đoán lầm thì Ma Thú của nàng có liên quan đi? Vì lò luyện đan cần dùng rất nhiều tinh thần lực và nguyên khí, còn phải đúng là lò cùng nguyên tố với mình. Mà nàng may thay là lò nào cũng dùng được, ở đây cũng vón vện tới mười lò, mỗi lò đều có một công dụng khác nhau!

Mà một không gian lại vô cùng đặc biệt là một nơi rộng bạt ngàn, khắp nơi đều là thảo dược quý hiếm ngàn năm có một, nhưng ở đây lại rất nhiều, thậm chí còn al2 dư thừa. Còn có rất nhiều dược vật kì lạ ở khắp mọi nơi làm Lạc Tử Băng muốn nhảy dựng lên, khỏi cần tốn tiền mua nguyên liệu a!

Mà không gian cuối cùng cũng là cái không gian mà bị khóa khi nàng chưa mở được phong ấn của bản thân. Bên trong vô cùng nhiều Linh Thú, Thần Thú, mà con nào cũng đều là từ Thất Kim Tinh trở lên, thấy nàng thì vô cùng ngoan ngoãn mà tôn kính. Lạc Tử Băng cũng hơi thờ dài, nàng đáng sợ vậy sao? Nhưng Lạc Tử Băng đâu hay bọn nó chính là vô cùng yêu thích nàng, có ai muốn mình có một chủ nhân xấu xa đâu? Mà chủ nhân trước mặt lại mang cho bọn nó cảm giác rằng nàng tuyệt không ngược đãi Linh Thú bọn hần. Và lại tu luyện trong đây cũng còn hơn bên ngoài nhiều.

Kể cả Thần Thú thấy nàng cũng ngoan ngoãn, còn có Dị Thú trong đây, Lạc Tử Băng nuốt một ngụm khí lạnh. Biến thái quá mức! Mà mười con Ma Thú kính yêu của nàng lại tùm tùm cười như vừa giáo huấn cái gì xong.

Mà cũng cùng lúc đó, mười ba cánh hoa đầu tiên nàng tỏa sáng. Lạc Tử Băng vui vẻ vô cùng! Cuối cùng bọn hần cũng tỉnh rồi! Chờ muội, muội sẽ tìm các huynh sau khi đã có đủ thực lực, các huynh kiên nhẫn! Mà Lạc Tử Băng vốn không hay rằng, mái tóc nàng đã đỏ sẫm lại càng mang theo hồng quang và mùi hương nhàn nhạt mà vô cùng kích thích, và bốn cánh hoa tiếp theo cũng đang rực rộ

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tỉnh Dậy

Mười ba đạo ánh mắt đồng loạt mở to, miệng ai cũng mấp máy một câu nói "Lạc Tử Băng!" Mười ba thân ảnh đang nằm bịch ra bỗng bật dậy như lò xo. Cả mười ba ánh mắt đồng loạt nhìn nhau. Bỗng giọng nói như tiếng chuông của nam tử vang lên

"Đại ca, chúng ta đang ở đâu?" Từ Mạnh Quân nhăn mày nhìn xung quanh, từ khi nào mà thành phố lại có nơi toàn hoa cỏ như thế này? Không khí lại rất trong lành. Đùng có nói đến đồ thật, đồ nhân tạo hần cũng sẽ chửi cái rầm!

"Không phải ở hiện đại?" Tôn Hàn Phong tùy ý đảo mắt nhìn xung quanh, hơi trầm tư lên tiếng. Tình huống cầu huyết này là xuyên không đi?

Bây giờ đám nam nhân mới để ý quả thật đây là một nơi xa lạ, thân hình của bọn hần cũng nhỏ đi, mà tóc lại dài ra. Từ Mạnh Quân bỗng la to

"A!!! Công nghệ thông tin của ta! Máy tính của ta!" Nam tử tóc đen, hơi rối tung, khuôn mặt trẻ con mang theo nét non nớt nhưng cũng vô cùng ranh mãnh, khiến người khác vừa thương yêu vừa sợ hãi. Môi hồng nhuận lại giật liên tục. Đôi con ngươi màu lam nhạt trong veo như bầu trời, lại mang theo sự tự do như mảng trời rộng lớn, nhất thời khiến người khác cảm thấy yên bình. Nhưng càng nhìn càng cảm thấy lạnh lẽo nhưng vẫn không thể dứt được. Khí chất mang theo sự kiêu ngạo từ tận xương tủy nhưng cũng mang theo khí chất trong trẻo mà thanh lãnh, không hợp với cái bộ dáng còn trẻ

"Quan trọng là chúng ta nên làm gì bây giờ? Lạc Tử Băng chắc cũng sẽ ở đây, nhưng không biết địa điểm" Mộc Vô Ngân bắt đầu đi lên tiếng, giọng nói vang vang lại trầm trầm rất dễ nghe. Khuôn mặt tuấn mỹ lại mang theo chút yếu ớt không rõ, làn da trắng nõn so với nữ nhân còn mịn hơn. Một đôi mắt lam trong suốt như pha lê lại lấp lánh ánh sáng, mái tóc màu vàng nhạt lại chút nâu dài tới eo lại có chút như một tiểu cô nương nhưng khí chất lại nhu hòa mà lạnh nhạt. Tuyệt về khí chất, ai trong bọn hần cũng đều mang theo khí chất vương giả và kiêu ngạo, lại mang theo sự lạnh nhạt vốn có

"Không phải năng lực vẫn còn sao? Muốn tìm hiểu cũng không phải không có cách" La Dực hào sảng cười to, lại liếc mắt về phía Từ Mạnh Quân. Bọn hần vốn là những người có năng lực khác người, cứ ngỡ xuyên qua sẽ mất, không ngờ vẫn còn. Nhưng như vậy sẽ tiện hơn rất nhiều, lại có thể trợ giúp không nhỏ cho Tử Băng, dù sao thì từ lúc ở chung với nàng. Bọn hần chỉ toàn là tập trung bảo hộ nàng.

La Dực cảm thấy mái tóc dài thật vướng víu nên định cắt nó đi, nhưng giọng nói trầm thấp từ nam nhân lạnh nhạt như sương lại mang theo vài phần ôn hòa, mái tóc dài màu bạch kim tùy ý xỏa lỏng trên bờ vai gầy nhẵn nhụi. Làn da trắng hơi ửng hồng làm nổi bật môi bạc tùy ý cong và đôi con ngươi đỏ tươi như máu nhưng lại trầm lặng mà tịch mịch, chỉ khi nhìn bọn hần hoặc nàng mới lộ lên vài phần ấm áp. Khuôn mặt yêu nghiệt vô cùng, so với nữ nhân chỉ có hơn chứ không có kém. Tóc dài lại càng làm cho khuôn mặt yêu nghiệt tăng thêm mấy độ chân thật. Cũng thật may là bọn hần đã có ý trung nhân, không thì chắc cũng sẽ đem Tôn Hàn Phong ra mà thịt mất

"Vẫn là nên để như vậy, nếu như ở đây nam tử nào cũng tóc dài, để tóc ngắn sẽ gây khá nhiều phiền phức" Tôn Hàn Phong mỉm cười, hơi liếc về mái tóc

màu vàng kim sáng rực của La Dực, khuôn mặt yêu mị lại có chút quý dị, tựa như một tiểu quý nhưng vẫn khiến kẻ khác cảm tâm để bị hại. Môi mỏng luôn cong thành độ cong làm ra nụ cười như có như không, đôi mắt hoàng kim luôn lóe sáng lại như có lửa, loại lửa không làm người khác cháy từ phát đầu tiên mà từ từ cháy, từ từ nóng, càng nhìn lại càng chìm đắm

"Ân" La Dực bĩu môi bất mãn, nhưng không dám cãi, dù sao thì lời của Đại ca nói luôn có một phần sẽ xảy ra, chứ là kẻ không quen không biết mà nói vậy hẳn không cạo trọc đầu tên đó thì tên hắn chắc chắn sẽ đọc ngược lại a!

"Thiếu nàng ấy... Thật trông trái..." La Dực bỗng mở miệng, giọng nói mang theo vài phần mát mẻ, nhưng cũng mang theo vài phần mờ mịt không rõ cảm xúc. Những người kia hơi run rẩy người, quả thật rất trông trái. Không ngờ bọn hắn chìm đắm tới mức thiếu nàng một chút cũng thấy nó quá tịch mịch. Nhưng rất nhanh ai nấy đều đã thu lại hết sự trầm mặc

Tôn Hàn Phong đứng dậy, mỉm cười với Mộc Vô Ngân. Mộc Vô Ngân cũng cười như hoa nở buổi sớm, bất giác mười ba khuôn mặt bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu trắng, tầng ánh sáng nhạt dần rồi mười ba khuôn mặt đều trở nên vô cùng bình thường, cả giọng nói cũng đổi nhưng khí chất vẫn là vô cùng kiêu ngạo. Những mái tóc và đôi con ngươi đều màu sắc đều trở nên đen sẫm. Đây chính là khả năng của Mộc Vô Ngân, có thể làm cho khuôn mặt mình biến thành khuôn mặt khác, kể cả giọng nói cũng có thể. Hắn còn có thể làm với người khác, nên người thấy mặt hắn đều đếm không qua mấy đầu ngón tay đâu. Cũng vì thế mà hắn được mệnh danh là kẻ có ngàn khuôn mặt

Tư Mạnh Quân cao hứng, dẫn đầu mà rất hiên ngang đi trước "Đi tìm thông tin thôi, kéo chậm trễ, không thì tìm cướp cũng được, tụi nó cũng rất nhiều thông tin đó nha!..." Hắn thao thao bất tuyệt cả một chặng đường dài, đám người kia chỉ thờ dài, ai mà không biết Tư Mạnh Quân một khi đã nói, chỉ sợ là chỉ có Lạc Tử Băng mới dừng hắn lại được, không thì hắn sẽ lái nhai cả ngày.

Mười ba nam nhân đi mà không biết sẽ đi đâu, cả đám cứ hướng rừng mà đi, dù sao thì cũng nên tìm cái gì đó ăn và uống mới được. Bọn hắn cũng nhỏ lại vài tuổi nên thân hình có chút bất lợi, bắt quả khả năng sát thủ vẫn không giảm nha! Vừa đi vừa ngắm cảnh rất bình thản, cứ như là người xuyên không không phải là bọn hắn vậy. Dù rất hoài nghi con sấm sét đã mang bọn hắn tới đây nhưng chỉ cần biết là Lạc Tử Băng cũng ở đây là được, bọn hắn từ từ tìm năng. Dù sao cũng là năng đánh thức bọn hắn, đồng nghĩa với việc năng đã giải được phong ấn gì đó. Để xem kẻ nào dám khi dễ năng? Chỉ sợ chưa cần bọn hắn tìm, năng đã một phát đâm tên đó dưới chân không một chút thương tiếc rồi

Đừng nhìn Lạc Tử Băng còn là trẻ nhỏ mà khinh địch, năng có một thân kỹ năng sát thủ thừa hưởng từ Mặc Ân, lại có rất nhiều yếu tố bảo vệ, trừ bỏ bọn hắn ra, không ai có thể đụng đến một sợi tóc của năng. Bọn hắn vừa đi vừa suy nghĩ, khung cảnh cũng dần ảm đạm vì trời dần tối, khu rừng bọn hắn đã đi khá sâu. Bọn hắn phải công nhận khung cảnh ở đây rất đẹp, khắp nơi là núi non hùng vĩ, tạo nên một bức tranh thủy mặc đẹp tuyệt trần.

Cả đám dừng chân dưới một cây cổ thụ rất to, bên cạnh là dòng suối nhỏ chảy lượn lờ, La Dực thấy thế thì neho mắt nhìn xuống suối. Đoạn Triết Cường không biết lấy từ đâu ra một cây thương dài, La Dực tui cười cầm lấy, đám loạn xạ xuống dòng nước, ai nhìn cũng nghĩ hắn đang đùa nhưng khi cầm cây thương lên thì rất nhiều cá bị lưỡi thương đâm qua người.

Lăng Hạo theo thói quen ngồi miết cánh mũi, bắt đầu lẩm nhẩm gì đó. Dù khuôn mặt vô cùng bình thường nhưng khí chất vương giả mà sắc bén thì không làm vào đâu được. Bọn hắn tóc đều dài ra, tuổi cũng nhỏ lại, thể nhưng một thân nội lực lại không giảm, còn có phần sâu hơn. Mà y phục của bọn hắn đã rất tì tã, với mấy kẻ cuồng sạch sẽ thì quả thật chính là cực hình. Nhưng cũng đành phải cắn răng chịu đựng

La Dực cùng Tần Thiên Minh một người xướng một người họa vui vẻ xiên cá, còn Tư Mạnh Quân rất ngoan ngoãn đánh lửa, bọn hắn ăn nhập với nhau hoàn hảo đến kỳ lạ, có lẽ sống chung và trải qua sinh tử cùng nhau đã dần hình thành cho bọn hắn mỗi người một sự đồng tâm với kẻ kia, một ánh mắt cũng biết hắn muốn gì. Bổng Hải Nhất Nam đang lười biếng nằm trên cành cây to của cây cổ thụ lên tiếng

"Quân ca, có kẻ đến nộp thông tin" giọng nói lười biếng tùy ý phát ra, Tư Mạnh Quân nghe vậy thì cười to, lại nói lẩm bầm gì đó rồi chạy vút đi như xé gió, tốc độ của bọn hắn quả thật rất nhanh, nhanh tới mức đến bóng dáng cũng khó mà thấy kịp. Nhưng Tư Mạnh Quân bỗng xuất hiện trên cành cây, ngồi đợi mấy kẻ nộp thông tin đến, nhưng trên tay hắn là vài quả trái cây

"Có vẻ chúng ta xuyên tới cổ đại, nhìn lũ kia ăn mặc kia, còn là đạo tặc nữa đấy" Tư Mạnh Quân cắn lên cái trái màu vàng, tỏa ra hương thơm ngọt ngào, chỉ tay về phía xa xa, hơi hí hóp mắt

Ở dưới bỗng vang lên tiếng hô to của một nam tử thô kệch, khuôn mặt dữ tợn cùng vài tên đằng sau cũng không kém, rất điển hình của đạo tặc! Mà đám nam nhân đang ngồi thành thoi kẻ ngủ, kẻ nướng cá, kẻ nói chuyện lại chẳng ai chú ý tới đám đạo tặc này làm chúng nó nhất thời thẹn quá hóa giận

"Bỏ lại tất cả đồ vật có giá trị hoặc chết!"

Một đạo thân ảnh xuất hiện sau lưng nam tử dữ tợn, Tư Mạnh Quân đá hắn một cái, không khách khí mà dẫm lên người tên đó trong ánh mắt ngạt nhiên của mấy tên thủ hạ

"Đạo tặc đại nhân a! tại hạ chỉ muốn xin chút đồ của các hạ thôi a! Sẽ không đau chút nào đâu nha! À mà đừng phản kháng, không thì cái lưỡi dao này sẽ ghim vào cổ các hạ đấy" Tư Mạnh Quân ngây thơ cười, khí chất thanh lãnh làm kẻ khác phải sợ hãi, sát khí nhàn nhạt nhưng lại quá mức uy hiếp, còn quơ quơ con dao nhỏ nhỏ trên tay làm tăng độ trung thực của lời nói lên

Tên đang bị giẫm vô cùng kinh hãi, tên này từ khi nào xuất hiện sau lưng hắn? Còn rất quý dị, không lẽ là cường giả? Không thể nào! Hắn sao xúi quẩy vậy. Bổng Tư Mạnh Quân cười tươi

"Các hạ yên tâm, ta sẽ nhẹ nhàng a!" Mà mấy tên thủ hạ bỗng không thể di chuyển được, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, là chuyện gì xảy ra? Mà Tư Mạnh Quân giơ tay, để trước đầu của lão đạo tặc, một luồng ánh sáng từ tay truyền tới não của Tư Mạnh Quân, đồng thời cũng truyền sang những người kia. La Dực bỗng cười rất to

"Ha ha, thật không nghĩ là dị giới, vậy thì càng đáng để chúng ta đi xem xét a! Nhưng mà cũng cần phải có cái thứ tổ cha gì đó gọi là Nguyên khí là Linh Thú a! Nguyên tố là gì thì cũng nên tìm hiểu chứ đừng không Kiệt ca?"

"Chắc rồi, cũng nên thử xem Linh Thú có miễn dịch với độc hay không?" Đồ Thiết Kiệt cũng cười to, vô cùng cuồng ngạo. Mà mấy tên đạo tặc nhất thời run rẩy, những người này...Rốt cuộc là ai?

Tần Thiên Minh cong môi, hơi khom lưng nhìn mấy tên đạo tặc đang đứng yên bất động, đôi mắt đang màu đen hơi lóe lên tia sáng rồi dập tắt, giọng nói có độ ấm lại thoang thoang như tiếng gió xuân làm lòng người ấm áp, nhưng đối với bọn đạo tặc thì chính là giọng nói của Tu La đòi mạng, đẹp nhưng lại đầy nguy hiểm

"Vì các ngươi là bọn người đầu tiên bọn ta gặp khi tới đây, nên sẽ không thủ tiêu các ngươi. Nhưng các ngươi nên nhớ, chỉ cần hé răng nửa lời, ta liền tru di cửu tộc nhà ngươi, ta nói được sẽ làm được" Tần Thiên Minh thấy bọn kia sững người, cơ thể run lên theo bản năng thì lưỡi biếng phát tay, bỗng cảm thấy đám đông loạt biến mất không nói một lời, những người kia vẫn coi như không thấy gì, bọn hắn mặc chi phải quan tâm mấy cái sinh mạng nhỏ nhỏ kia?

La Dực xoa cằm, thân nhiên nói vài câu làm người khác phải té ngửa, nhưng mà bọn hắn thì đó chính là một ý kiến có thể chấp nhận a!

"Triệu Hoán Sur nguy hiểm hơn Triệu Hồi Sur nên vẫn là nên làm Triệu Hồi Sur, còn Kiếm Sĩ và Pháp Sur gì đó thì cũng nên luyện, Luyện Đan Sur thì từ từ tính. Dù sao mấy thứ này cũng không quá khó tu luyện" giọng nói trong veo như tiếng chuông, nhưng ý nghĩa câu nói lại làm người khác trợn mắt. Đừng có coi mấy cái nghề của bọn hắn nghe đơn giản như vậy chứ

"Phải, Triệu Hoán Sur có thể chết cùng Linh Thú, quá phiền phức!" Hải Nhất Nam bĩu môi nói, mạng hắn rất cao nha!

"Vậy thì các đệ mau xem nguyên tố của mình rồi tu luyện Kiếm Sĩ trước vậy" Tôn Hàn Phong mỉm cười, lại mang theo ba phần tao nhã, bảy phần ôn hòa như con gió mùa thu nhẹ lướt qua động lại trong tâm trí mỗi người

Mười ba ánh mắt nhìn nhau, không nói năng gì dùng tinh thần lực dò xét cơ thể. Ai cũng đều thấy từ năm đốm sáng nhỏ trở lên thì có người bĩu môi "Chỉ có sáu nguyên tố, thật sự quá ít" Nhiệm Viên Hoàng mỉm cười nhẹ, giọng nói vang lên "Ở đây đại đa số đều là một nguyên tố, song nguyên tố đã được coi là có thiên phú, đệ được sáu nguyên tố cũng khá tốt rồi, không nên quá chấp nhặt như vậy"

Đoạn Triết Cường cũng nhìn qua mấy nguyên tố của huynh đệ thì phát hiện ra "Ai trong chúng ta cùng đều có Âm nguyên tố và Quang nguyên tố thì phải, còn lại thì rải rác" Tôn Hàn Phong cũng gật đầu coi như chấp nhận suy nghĩ đó. Bỗng không biết từ bao giờ bọn hắn đã bước vào quá trình tu luyện, mà bọn hắn người kém nhất cũng là Lục nguyên tố nha! Còn là loại cực kì thuần khiết, nguyên khí trong cơ thể cực kì sâu như không thấy đáy, lại còn hấp thụ nguyên khí bên ngoài điên cuồng! Kẻ nào biết được có tổ hợp toàn quái vật như vậy không khóc thét mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kiếm Khí

Lạc Tử Băng thay một bộ y phục nam trang màu trắng ngà, mái tóc đỏ như lửa lại vô cùng nổi bật trên bộ bạch y. Khuôn mặt dù đã thay nam trang vẫn phát ra tám phần yêu mị thu hút từ nam tới nữ, hai phần lạnh nhạt như sương. Khuôn mặt thon nhỏ với làn da trắng tinh tế nổi bật với gò má hồng nhuận, đôi môi đỏ không son lại kiều diễm mà ướt át, làm ai cũng muốn hảo hảo nếm thử. Sóng mũi thon nhỏ lại mang theo sự quyến rũ, lông mày lá liễu như chứa vạn phong tình lại mềm mại mà dịu nhẹ. Đôi mắt màu như chứa nước lại long lanh sáng ngời, lại như một hồ nước dịu dàng mà tĩnh lặng, cũng có vài phần kiêu ngạo mà lạnh liệt. Cũng có vài phần ngây thơ trong trẻo, càng nhìn càng cảm thấy những thứ ngọc quý trên trần gian này chỉ là đồ bỏ

Mà Lạc Tử Băng hiện giờ vẫn đang điên cuồng hấp thụ nguyên khí, nàng cần ngưng tụ Kiếm Khí a! Không nên chỉ dựa vào Kiếm Khí của gia tộc, nếu không sẽ rất phiền phức. Đôi mắt nhắm nghiền, mi tâm nhíu chặt lại mang cho khuôn mặt vài phần khống khổ khiến kẻ khác phải yêu thương. Nàng đã cố gắng ngưng tụ Kiếm Khí trong vòng một tháng rồi, không ngờ nó lại khó khăn như vậy. Có lẽ là do nàng quá nhiều nguyên tố mà nguyên tố của nàng lại là loại thuần khiết nhất nên đòi hỏi quá cao. Mà LPạc Tử Băng đâu nghĩ rằng, có người cả năm mới ngưng tụ được, nàng đã quá biến thái rồi a!

Tiểu Lang nhìn chủ nhân của mình mà gào thét trong lòng, chủ nhân à? Chủ nhân quá mức biến thái rồi, biến thái trong biến thái a! Có ai mà mới chín tuổi mà đã là Triệu Hồi Sur như chủ nhân không? còn là Triệu Hồi Sur Ngũ Tinh Thất Cấp đấy! Ngũ Tinh đấy! Mà chủ nhân còn là Thập nguyên tố, mười nguyên tố lận đó! Còn có mười Kiếm Khí chứa nguyên khí và tinh thần lực cực kì lợi hại nữa đó! Oa!!! Chủ nhân như vậy mới đúng là chủ nhân chứ!! Tiểu Lang gào thét trong lòng, bắt đầu coi chủ nhân như là thiên lý, lời chủ nhân nói chính là điều luật a!

Một hình bát quái bỗng xuất hiện dưới người Lạc Tử Băng, mười nguyên tố đồng thời từ cơ thể Lạc Tử Băng thoát ra, chậm rãi xoay quanh người nàng. Mười điểm sáng đã vô cùng rực rỡ, nhìn cũng biết thực lực của người đó chính là vô cùng cường hãn, nhưng mà...Đây không phải kẻ ước chi trần sao? Nó dùng cho Triệu Hồi Sur đó! Tiểu Lang gắt gỏng cái đầu nhỏ, ủy khuất nhìn chủ nhân, chủ nhân còn muốn bắt thêm con sủng vật nào nữa? Bọn hắn không đủ đáng yêu sao?

Mà Lạc Từ Băng trong chuyện này thật sự không biết nha! Nàng tu luyện Kiếm Khí nhưng vì quá mức hợp nhất tinh thần lực và nguyên khí nên tự tạo thành Khế Ước Chi Trần luôn! Kể cả Pháp Sư nàng cũng mờ nhạt, mà Kiếm Khí vẫn chưa có! Lạc Từ Băng bắt đầu, này này Kiếm Khí của ta đâu? Ta muốn Kiếm Khí của ta!! Lạc Từ Băng đứng dậy, Tiểu Lang thấy vậy thì dùng đầu nhỏ với bộ lông màu đỏ bắt mắt cọ cọ vào người nào lấy lòng. Chủ nhân cuối cùng cũng chịu dừng việc tu luyện rồi, chủ nhân mới chín tuổi thôi mà! Không cần phải chịu khổ như thế đâu, bọn hán vẫn luôn theo sát chủ nhân mà.

Lạc Từ Băng biết Tiểu Lang nghĩ gì, ôm lấy thân hình đồ sẫm của nó, véo véo cái tai mềm mại, giọng nói trong trẻo lại êm tai khiến người khác tâm tình vui vẻ, một cỗ mùi hương nhàn nhạt lại thoang thoảng quanh chóp mũi làm Tiểu Lang cũng bị làm cho say mê

"Ta không muốn quá dựa dẫm vào các người, các người là đồng bạn của ta chứ không phải bảo tiêu mà cứ suốt ngày đặt an nguy của ta lên hàng đầu. biết chưa?" Lạc Từ Băng đẩy mắt dịu dàng, khẽ vuốt bộ lông mềm của Tiểu Lang. Tiểu Lang vô cùng cảm động và vui vẻ cọ cọ vào người nàng

"Chủ nhân thật tốt!" Tiểu Lang nhìn không được nói, giờ hán trông giống một con sủng vật đáng yêu hơn là một con Ma Thú uy dũng a! Bất quá chủ nhân chỉ vuốt ve hán khi hán ở dạng này nên hán cũng chẳng ngại đâu. lạc Từ Băng quên mất hình đồ trần bát quái vẫn đang thực hiện, bỗng bỗng hoa bi ngạn ở giữa đan điền nàng rung mạnh dữ dội, Lạc Từ Băng vội buông Tiểu Lang, trấn áp nguyên khí

Điểm sáng đen chợt phát sáng làm cho một tiếng nổ phát ra nhưng lại không có bất kì chấn động nào, nhưng mà một nữ nhân với đôi cánh đen dài năm thước, từng phiến cánh được tạo bằng những lưỡi dao sắc bén nhất, nhưng cũng đẹp mắt như đá quý, Âm Nguyên Tổ trong cơ thể Lạc Từ Băng rung mạnh dữ dội, làm cho đôi cánh đen sau lưng nàng tỏa ra hắc khí thâm trầm. Đôi từ mâu của Lạc Từ Băng đậm ý cười, Kiếm Khí Âm Nguyên Tổ của nàng là một loại vũ khí vô cùng đặc biệt nha, Đoạn Thần Vũ, từng sợi lông vũ cũng có thể giết người trong nháy mắt. Mấy con ma thú kia thấy chủ nhân có động tĩnh cũng chạy ra ngoài, vừa vặn thấy một màn nữ tử giương cánh với mái tóc đỏ rực như máu làm nàng như đứng giữa sự bị tịch mà đơn côi, lạnh lẽo vô cùng, nhưng nhìn bọn hán lại muốn vờn ầm ập

Tiểu Long là Âm Huyết Long vô cùng hưng phấn, chủ nhân có Âm Nguyên Tổ quá mạnh mẽ, Kiếm Khí lại rất đặc biệt, là lần đầu hán thấy đấy a! Bỗng Âm Thương xuất hiện trước mặt nàng, nó toàn thân phát ra Âm Nguyên Tổ mạnh mẽ, mà Đoạn Thần Vũ như đáp lại nó, không ngừng tỏa ra uy hiếp

Mà Lạc Từ Băng chưa kịp tiếp thu Đoạn Thần Cũ thì đã có thêm mấy điểm sáng nữa phát sáng, thêm mấy tiếng nổ nữa xảy ra, nàng còn chưa kịp nhìn thấy gì thì đã thấy Kiếm Khí chưa rõ hình thù của nàng hết hợp với Kiếm Khí bên trong Hòa Ngọc giới, lạc Từ Băng giật mình, lắp bắp, khoảng nửa khắc sau thì Thổ, Mộc, Kim và Lôi cũng đã ra hình thù cụ thể. Thổ Nguyên Tổ là một đoàn kiếm dài, màu vàng nhạt phát ra ánh sáng, toàn thân nó như phủ một tầng hào quang. Xà Tinh Viên nhìn tới ngẩn người, còn lẩm bầm nói

"Hóa ra Thổ nguyên tổ cũng có lúc đẹp như vậy, nhìn Kiếm Khí của chủ nhân kia!"

Mộc thì là một cây cung, không thấy mũi tên nhưng có thể mơ hồ cảm nhận được sự uy hiếp từ cây cung màu xanh lục nhạt ấy. Lạc Từ Băng cảm Thành Nhật Cung lên, kéo thử sợi dây mà nàng cho là trong suốt, một mũi tên màu lục nhạt như xé gió bay thẳng về cái cây rất to thì cái cây ngã thẳng một cái khiến cho Lạc Từ Băng cũng kinh hãi, nàng biến thái thật!

Mà Kim Nguyên Tổ là một cây roi dài toàn thân màu trắng ngà, vô cùng đẹp, lại tỏa ra hào quang không chói lóa, cây roi còn tản ra sự mát lạnh rất thoải mái, toàn thân Kim Quang Tiên nhàn nhai chạm vào rất đã nhưng một khi đã tấn công thì chính là một phát lấy mạng người khác. Kim Dực Kỳ Lân nhìn chủ nhân của mình mà càng thêm sùng bái, chủ nhân thật sự là một người có thể tạo ra những thứ đẹp đẽ như thế nhưng lại quá nguy hiểm!

Lôi Nguyên Tổ lại là một cây kiếm thuộc loại dài mà mỏng, nhưng vô cùng sắc bén, toàn thân nó màu tím đen, còn lấp lánh như đá quý khiến người khác không nghĩ rằng nó là một Kiếm Khí, chỉ khi nó xẹt qua một dòng điện nhỏ mang theo uy áp của Lôi Nguyên Tổ thì có lẽ mới có người biết. Lôi Long Báo vô cùng nguy hiểm mà bí ẩn khiến người khác sinh lòng sợ hãi

Lạc Từ Băng nghiêng đầu, nhìn thì thấy Hòa Nguyên Tổ đang có tình trạng phát nổ a! Và quả đúng là như vậy, lại một tiếng nổ thật hoành tráng phát ra, nhưng những Kiếm Khí trên vẫn còn, duy chỉ có Đoạn Thần Vũ đã được thay thế bằng một đôi cánh màu đỏ cam như có lửa bốc, toàn thân cánh lấp lánh lại có lửa khiến người khác bỗng cảm thấy cô nương trước mặt chính là ngọn lửa âm áp nhưng chạm vào mới thấy bỗng rất vô cùng. Mái tóc đỏ kiêu diễm làm cho Hòa Hồng Vũ sau lưng nàng càng thêm phần nổi bật. Đến Ma Thú của Lạc Từ Băng cũng hít thở không thông, chủ nhân quá yêu nghiệt!

Mà Thủy Nguyên Tổ cũng bùng phát không báo trước làm Lạc Từ Băng thâm mắng, từ khi nào mà Kiếm Khí lại tự tiện như vậy? Nhưng mà sau làn hơi nước mù mịt, một đôi cánh tựa như Hòa Hồng Vũ nhưng lại mềm mại mà uyển chuyển như dòng nước, màu lam nhạt như trong suốt phủ lên Thủy La Vũ như một tấm màn trong suốt làm cho nó càng thêm dịu dàng, nhưng mà chính xác mà nói, Thủy La Vũ có thể tấn công người khác bằng nước của mình chỉ với một cái cử động nhẹ. Lạc Từ Băng giờ tay, dồn nội lực thì một dòng nước mạnh mẽ từ tay nàng đánh vào hẻm núi làm nó sập đổ

Bỗng Một đôi cánh khác, toàn thân trong suốt lại dính thêm vài đóa hoa nhỏ màu hồng nhạt, trên tay của Lạc Từ Băng bỗng xuất hiện rất nhiều hoa, mà mỗi chuyển động của Tiên Thần Vũ là những cánh hoa lại rơi xuống, nhưng vì là Phong Nguyên Tổ nên nó cực nhanh, từng cánh hoa như bao vây con mồi, nhìn yếu ớt nhưng lại vô cùng vững chắc. Thiếu chút nữa là Tiểu Lang la hét om sòm, mà có ai từng thắc mắc tại sao hán lại có bộ lông màu đỏ không? Vì hán là Ma Thú Dị Biến, hán còn có sở hữu một chút Hòa Nguyên Tổ nữa, mà đại đa số Ma Thú của Lạc Từ Băng đều là Dị Biến nên mạnh hơn Ma Thú bình thường nhiều.

Bỗng Băng Nguyên Tổ lóe, Lạc Từ Băng thấy toàn thân mình như có hàng vạn lưỡi băng đâm xuyên vào, tại sao Băng Nguyên Tổ lại đau đớn như vậy? Lạc Từ Băng chịu đựng sự bùng nổ của Kiếm Khí từ nãy giờ nên giờ có chút suy yếu. Mà Một Đôi cánh Hồ Điệp màu lam bỗng xuất hiện, mang theo hàn băng ngàn năm lạnh cực kì, mà Băng Tuyệt Liên như đóa sen màu lam nhạt xuất hiện, hóa ra chỉ có Kiếm Khí của mẫu thân và phụ thân mới không bị hòa làm một với những Kiếm Khí của nàng. Lạc Từ Băng cười yếu ớt, nhưng còn một nguyên tố đang phát sáng, Lạc Từ Băng ẩn nhẫn cơ thể như muốn bị thiêu đốt của mình.

Một đôi cánh khác tựa như Đoạn Thần Vũ nhưng lại mang theo âm áp của Quang Nguyên Tổ, từng sợi lông vũ mềm mại màu trắng tinh như một thiên

sứ, nhưng Phi Thần Vũ vẫn phát ra được sự nguy hiểm ẩn bên trong sự mềm mại của bộ cánh tựa thiên thần này. Lạc Tử Băng cong khóe miệng, nàng giờ đều đã là Bát Hoàng Ngũ Cấp rồi, Kiếm Khí của nàng đặc biệt thiên về cánh, nàng không biết lí do nhưng nó rất đặc biệt! Nàng thích!

Lạc Tử Băng sau khi đã thu hồi hết Kiếm Khí của mình thì ngất xỉu, nàng chỉ mơ hồ cảm nhận được có rất nhiều giọng nói lo lắng vang bên tai. Lạc Tử Băng cảm nhận được một làn nước ấm áp chạy khắp cơ thể, có lẽ nàng đã lên cấp một lần quá nhiều nên cơ thể mệt mỏi, giờ thì đã thông kinh mạch đã xong, nàng bây giờ đã hoàn toàn không còn trở ngại gì rồi. Triệu Hồi Sư, nàng đã đạt, Pháp Sư, nàng cũng đã là Bát Hoàng Tứ Cấp đầy. Kiếm Khí, đã đạt nốt, Võ Tu? Xin lỗi nhé, một thân sát thủ như nàng ăn đứt mấy tên Võ Tu đấy. Luyện Đan Sư? Nàng sẽ tìm hiểu sau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tấn Cấp?

Lạc Tử Băng về mặt có chút tái nhợt, bông hoa bi ngạn bên trong cơ thể nàng như rung lắc dữ dội, cơn đau cứ thế mà truyền đến khắp cơ thể. Lạc Tử Băng cắn răng chịu đựng, một tầng mồ hôi trên trán làm cho hình hoa bi ngạn màu đỏ sẫm như phủ một tầng sương, thêm phần gọi cảm mà nị hoặc. Bông hoa có tổng cộng ba mươi cánh tượng trưng cho ba mươi khế ước, mà Lạc Tử Băng không hay rằng chỉ cần là có thêm một người nguyện cả đời bên cạnh nàng, lòng tin đủ vững thì có thể tạo thêm một cái khế ước như thế. Bất quá hiện giờ đã có hai mươi ba cánh đỏ rực, bốn cánh tiếp theo đã hơi ngả sang đỏ, ba cánh còn lại thì vẫn không có gì chuyển biến

Mười Ma Thú đều đã về dạng người, những khuôn mặt không ngừng nổi lên lo lắng, Lạc Tử Băng nặng nề mở mí mắt, đôi mắt mờ được ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào làm cho màu tím càng thêm trong suốt. Mà nàng đang nằm trong một suối nước nóng, màu nước trong veo lại hơi nước bao phủ cả cơ thể Lạc Tử Băng. Suối nước nóng này ở trong Hỏa Ngọc Giới, có tác dụng trị thương rất tốt, còn có thể tăng khả năng hấp thụ nguyên khí bên trong Hỏa Ngọc Giới

Mái tóc đỏ sẫm dài mờ ảo trong làn sương, nàng vận bộ y phục mỏng màu trắng ở trong nước lại ôm sát cơ thể làm lộ ra làn da trắng nõn hơi ửng hồng. Khuôn mặt có chút nhợt nhạt nhưng vẫn giữ được thần sắc yêu nị, lại có chút mệt mỏi nhưng chỉ làm người khác thêm yêu thương. Đôi mắt mờ hơi khê mở làm cho màu tím trong suốt thêm phần dịu dàng

Tiểu Tinh đau lòng cầm khăn lụa lau mặt cho lạc Tử Băng, khuôn mặt tinh xảo của Tiểu Tinh xuất hiện trong tầm mắt Lạc Tử Băng, nàng hơi mỉm cười, dựa vào cơ thể mềm mại của Tiểu Tinh, Lạc Tử Băng không biết là nữ nhân ôm cũng rất thoải mái nha! Lạc Tử Băng nhẹ giọng nói

"Ta không sao, đừng làm về mặt như thế nữa. Một lát sẽ đỡ thôi, lúc đó ta sẽ dẫn các người đi thật nhiều nơi" Lạc Tử Băng khuôn mặt phớt hồng, giọng nói dễ nghe mà vô cùng êm tai, nhẹ nhàng như một làn gió thổi chiếc chuông bạc. Tiểu Tinh càng thêm đau lòng, chủ nhân thật sự là quá tốt rồi! giờ phút này còn muốn an ủi bọn nàng, mà Tiểu Tinh biết Lạc Tử Băng muốn phá hủy hết thầy những kẻ đã làm tổn thương gia tộc của nàng, nhưng vẫn hứa sẽ dẫn bọn nàng đi chơi, chủ nhân thật là...

"Tiểu Tinh không cần đi chơi, Tiểu Tinh chỉ cần chủ nhân đừng bỏ Tiểu Tinh là được" Tiểu Tinh miệng nở nụ cười, khuôn mặt tinh xảo với đôi mắt màu đỏ như máu thế nhưng nhìn Lạc Tử Băng lại vô cùng nhu hòa, Lạc Tử Băng mỉm cười, quả nhiên là nị nhân!

Mà lúc này, ở một nơi khá xa chỗ Lạc Tử Băng, một nam nhân thân vận bạch y, bên tay có một bông bi ngạn màu đỏ tươi, lại trông vô cùng kiêu diễm. Khuôn mặt nam tử trầm lắng mà nhu hòa, như một hồ nước không gợn sóng. Khí chất thanh lạnh lại mang theo vài phần lười biếng. Đôi con ngươi đen sâu lại thăm thẳm, không rõ cảm xúc trong đôi mắt hần là gì, chỉ thấy khóe miệng hần mỉm mấy vài câu "Chủ nhân!"

Nam tử vận bạch y bỗng nhớ tới câu nói của phụ thân hần, câu nói mà hần buộc phải nhớ kĩ cả đời, câu nói mà từ khi hần còn nhỏ đã nghe, cho đến bây giờ hần vẫn luôn đợi người trong câu nói của phụ thân hần

"Người hãy nhớ kĩ, gia tộc ta tồn tại là vì người đó. Khi người đó thức tỉnh, cũng là lúc khế ước trong người sẽ tồn tại. Chỉ cần người đó cần hay gặp nguy hiểm, người đều phải liều chết mà giúp người đó" Nam tử cong môi, chủ nhân! Ta đã đợi ngài mười năm rồi, từ năm bốn tuổi ta đã biết có một người mà ta phải bảo vệ. Và giờ chủ nhân đã đánh thức ta. Đợi ta chủ nhân, ta hiện giờ còn yếu, nhưng vài năm nữa ta sẽ có thực lực để đi bên cạnh người

Mà Lạc Tử Băng đang trong cơn mê man, cảm thấy có một vật gì đó ở trong khoang miệng, từ từ tan ra, toàn thân nàng được bao bọc bởi một làn nước ấm, từ từ nhấn chìm cơn đau của việc đã thông kinh mạch, hai ngày nay nàng vừa đã thông xong thì lại đã thông tiếp. Nàng cũng không ngờ rằng cơ thể này lại kiên cường hấp thụ và tu luyện như vậy, đến nỗi nàng mấy tiếng là lọt tọt chất một lần, cơ thể nàng đã thành cực kì thuần khiết

Lạc Tử Băng giật mình mở mắt, cái này là đan dược phải không, còn là Nhất Phẩm đấy, mà Lạc Tử Băng mở mắt thì thấy được một nam tử, khuôn mặt tuấn tú lại mang theo nét cười, mái tóc bạch kim với đôi mắt màu bạc nhìn nàng mỉm cười. Tiểu Hồ? Mà Tiểu Hồ như đoán được nàng nghĩ gì thì vuốt tóc nàng mỉm cười, chủ nhân bọn hần càng ngày càng đáng yêu rồi!

"Chủ nhân không cần lo, đan dược Nhất Phẩm còn rất nhiều" giọng nói như dừ dành con nít của Tiểu Hồ làm Lạc Tử Băng giật giật khóe miệng, nhưng cũng không nói gì nữa, nàng biết được lần này đau đớn hơn lần trước rất nhiều nên chúng nó mới lo lắng cho nàng. Nhưng cơ thể nàng mạch bảo, lần này

sẽ lần kết thúc trong việc đả thông kinh mạch, mà nàng cũng sẽ vừa vận lên Cửu Hoàng Lục Cấp, chín tuổi vừa là Triệu Hồi Sư, vừa là Kiếm Sĩ và cũng là Pháp Sư khi nói ra không biết sẽ làm người khác kinh động như thế nào, mà nàng nói nàng đều đã đạt Cửu Hoàng Thất Cấp chắc người ta sẽ nói nàng xạo mắt. Mà xin lỗi nha! Triệu Hồi Sư nàng cũng là Lục Tinh Tam Cấp đấy, Ma Thú đấy nha!

Mà Ma Thú của nàng do nàng lên cấp điên cuồng mà cũng đột phá Lục Kim Tinh, lên Lục Kim Tinh Tam Cấp. Nói ra chỉ sợ rằng ai cũng điên cuồng sẵn lòng nàng mất. Bất quá tương lai nàng sẽ cho kẻ khác biết thế nào là mở rộng tầm mắt. Những kẻ diệt tộc của ta, ta chắc chắn sẽ làm cho các người sống không bằng chết.

Mà Tiểu Hồ thấy đôi mắt màu tím đang trong trẻo lại sẫm màu, lóe lên tia sát ý thì hơi giương khóe miệng. Chủ nhân hẳn thật sự là cần ấm sẽ có ấm, cần lạnh sẽ có lạnh, dám yêu dám hận, lại không sợ trời không sợ đất. Như vậy mới chính xác là chủ nhân chứ!

"Chủ nhân muốn phá hủy cả thiên hạ, Tiểu Hồ cũng sẽ giúp người. Vì vậy nên chủ nhân nên nhớ, vẫn luôn còn Tiểu Hồ và những người khác bên chủ nhân" Tiểu Hồ mỉm cười, khuôn mặt nhu hòa thật khác xa với hình tượng một con hồ uy dũng mạnh mẽ, bất quá Lạc Từ Băng chọn không thêm quan tâm, miễn là của nàng là được, đẹp xấu quan trọng sao?

"Vậy thì các người phải dính đến huyết tinh rồi" Lạc Từ Băng cầm mái tóc bạch kim dài của Tiểu Hồ, bất giác nhớ tới Tôn Hàn Phong, người cũng có mái tóc bạch kim rất đẹp, lại vô cùng quan tâm nàng, đã dính không biết bao nhiêu máu tươi chỉ vì nàng

"Tiểu Hồ còn sợ rằng huyết tinh sẽ làm dơ chủ nhân cơ, chứ Tiểu Hồ thì sợ gì mấy thứ đó" Tiểu Hồ cười, chủ nhân hẳn thật sự là quá đa cảm rồi a!

Lạc Từ Băng gật đầu rồi ngủ thiếp đi, ngày mai nàng cần phải ra khỏi đây a! dù rằng nàng thấy mình vẫn chưa đủ mạnh nhưng với thực lực hiện giờ, nàng dư sức đánh ngã người bình thường hay mấy tên mới bắt đầu tu luyện. Mà Lạc Từ Băng quên mất nàng mới chín tuổi! Chín tuổi là Cửu Hoàng Thất Cấp, mà còn là Kiếm Sĩ và Pháp Sư, còn là Thập Nguyên Tổ. nói ra sẽ dọa người như thế nào? Trừ bỏ Triệu Hồi Sư thì khỏi đi, người ta sẽ tức đến thổ huyết luôn a!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vương Của Linh Thú

Ngày hôm sau, Lạc Từ Băng nhìn lên trời, bầu trời thoảng đặng lại làm Lạc Từ Băng buồn phiền vô cùng. Lạc Từ Băng áp chế nguyên khí của mình, mái tóc vốn màu đỏ sẫm lại trở nên đen tuyền mà dịu dàng. Lạc Từ Băng cũng không ngạc nhiên khi tóc mình chuyển màu, dù sao thì thân thuần âm của nàng khi đã phá phong ấn sức mạnh cũng đồng nghĩa với việc tóc trở thành màu đỏ. Nhưng chỉ cần áp chế được sức mạnh sẽ lại thành màu đen.

Tiểu Tinh đang trong ngực của Lạc Từ Băng thì thò đầu ra nhìn dung nhan Lạc Từ Băng, cảm thấy vẫn không thích hợp, bảo coi một tiểu cô nương lại có dung nhan bách niên nan ngộ như vậy, không nổi danh thì mới là lạ. Mà nàng rất hiểu tính cách của chủ nhân nàng nha! Vì vậy nên Tiểu Tinh dùng đầu dúi vào người Lạc Từ Băng để gây sự chú ý

"Chủ nhân có cần dịch dung không? Để như vậy e rằng gây sự chú ý" Lạc Từ Băng nghe xong cũng sờ sờ khuôn mặt mình, lại nghĩ ngợi một lát. Dù sao thì nàng cũng chỉ đi dò xét một chút nên cũng không cần phải dịch dung làm gì.

Lạc Từ Băng xoa đầu nhỏ của Tiểu Tinh, mà Tiểu Tinh rất hưởng thụ cảm giác chủ nhân của mình chạm vào mình a! Thật thoải mái! Cũng may là nàng dành được ở cạnh chủ nhân trước. Vì Lạc Từ Băng không thể cùng lúc mang cả đồng Ma Thú theo nên đành mang theo Tiểu Tinh, mà Tiểu Tinh khi hóa thân cũng thành một con rắn nho nhỏ, rất thuận tiện.

"Không cần, chỉ tùy tiện đi một chút" Giọng nói trong trẻo của Lạc Từ Băng vang lên lại như thói quen người nghe, buột người khác khác phải nghe lời mình, nhưng lại là hoàn toàn tự nguyện. Chủ nhân thật sự là quá lợi hại! Tiểu Tinh thầm nghĩ

Lạc Từ Băng một thân nam trang bạch y phiêu dật lại mang cảm giác thanh khiết, mái tóc đen dài mang theo mùi thơm nhàn nhạt được nàng buộc lỏng cổ định bằng một miếng vải màu trắng đơn giản. Khuôn mặt băng thanh ngọc khiết lại mang tới cảm giác yêu mị mà lạnh nhạt, màu lá liễu chứa hàng vạn phong tình lại kết hợp với môi hồng nhuận hơi vênh. Làn da trắng như khí sương tái tuyết lại mang theo ửng hồng. Đôi mắt màu chứa vài phần quyền rũ, lại vài phần lạnh nhạt. Khí chất vừa lãnh đạm lại vừa mị hoặc, mang theo nét trầm buồn, dù thoát nhìn nhỏ tuổi nhưng so với nữ nhân đẹp hơn gấp bội mà so với nam nhân lại tuấn tú chỉ hơn chứ không kém chút nào.

Tiểu Hoàng hóa thành một con phượng hoàng lông lẩy mà to lớn, Nguyên tố Hỏa trong Tiểu Hoàng nồng nặc nhưng lại ấm áp, bộ lông vàng cam nổi bật giữa một vùng trời xanh thẳm. Đuôi phượng hoàng lại mang theo vài phần kiêu diễm mà cao ngạo, uy áp của Ma Thú vô cùng bức người làm cho dù là Thần Thú cũng phải run rẩy kịch liệt. Đôi mắt phượng với con ngươi sắc bén màu cam đậm làm cho Hỏa Kim Hoàng càng thêm xinh đẹp. Một bóng dáng nhỏ nhắn tự tin phi thân lên lưng Tiểu Hoàng, một thân bạch y ngạo nghễ lại mộc mạc mà thanh lãnh giữa màu sắc vàng cam,

Tiểu Hoàng nhận thấy được chủ nhân mình đã ngồi vững thì giang rộng đôi cánh dài hơi hai mươi thước của mình, dù rằng chủ nhân nhỏ nhắn mà Hỏa Kim Hoàng lại rất to lớn nhưng cũng không vì vậy mà bất cần, dù sao thì chủ nhân chính là trời nha! Chủ nhân không dễ chịu thì nàng cũng không dễ chịu

chút nào. Lạc Tử Băng vỗ đầu Tiểu Hoàng, bật cười

"Chủ nhân người không có yếu ớt như vậy đâu, cứ bay tự nhiên đi!" Tiếng cường khanh khách như tiếng chuông xóa tan phiền muộn làm cho Tiểu Hoàng cũng giang rộng cánh mà bay nhanh, chỉ thấy một bóng dáng đỏ cam lướt từ dưới vực lên, lại hùng dũng giữa trời. Một thân bạch y lại vô cùng ngạo nghễ ngồi trên đầu Hỏa Kim Hoàng, tuyệt đối làm người phải sinh lòng sùng bái

"Này, người có thấy gì không?" Một nam nào đó chỉ lên trời, nơi mà Tiểu Hoàng vừa bay qua

"Có, hình như là Linh Thú" Một nữ nào đó nói

"Lão tử có phải hay không bị hoa mắt?" Một nam dụi dụi mắt, kinh ngạc nói, Linh Thú vừa nảy có dẫn theo một bạch y, mà Linh Thú đó bay nhanh vậy, cấp chắc chắn là trên Thập Kim Tinh. Ai lại có năng lực như vậy a?

"Người bị hoa mắt thì không lẽ ta cũng bị" Một nữ nào đó giận dữ

Lạc Tử Băng thì không quan tâm có ai thấy được Hỏa Kim Hoàng hay không, nàng chậm rãi cảm thụ làn gió lướt ngang qua cơ thể mình, bất chợt nhìn xuống cánh rừng rậm rạp lại tỏa ra âm u, dựa vào trí nhớ thì nàng đoán nó là Mê Vụ Sơn Lâm nằm giữa Hồng Thiên quốc và Đông Dương quốc, bên trong vô cùng nhiều Linh Thú thì phải, thậm chí là thảo dược quý hiếm. Nhưng thảo dược thì nàng không thiếu nên thứ nàng hứng thú là Linh Thú

Tiểu Tinh rung rung đôi mắt nhìn Lạc Tử Băng, chủ nhân sao lại hứng thú với Linh Thú như vậy? Nàng thật thương tâm a! Lạc Tử Băng vuốt đầu nhỏ của Tiểu Tinh rồi rất là vui vẻ giải thích để tránh lù Ma Thú nó lại giận dữ với nàng

"Đừng dỗi, ta chỉ muốn đi tìm thêm chút Khoáng Thạch thôi" Tiểu Hoàng nghe xong thì rất ngoan ngoãn tìm một nơi có vẻ vắng vẻ đáp xuống, Tiểu Tinh sống với Lạc Tử Băng cũng không gọi là lâu nhưng cũng hiểu tính cách chủ nhân mình chính là rất háms tiền a!

Lạc Tử Băng sau khi thấy Tiểu Hoàng đã đáp xuống rồi thì nhảy xuống, Tiểu Hoàng liền biến thành một con chim nhỏ đậu trên vai nàng. Mà Tiểu Tinh lại trườn lên vai kia của nàng, Lạc Tử Băng đỡ khốc đỡ cười, có ai mà quái dị như nàng hay không? Mà thôi kệ vậy, Tiểu Hoàng và Tiểu Tinh thích là được

Lạc Tử Băng nụ cười tựa tiểu phi tiểu lại mang theo nét trầm lặng, đôi từ mâu trong trẻo mà cũng lạnh lùng. Lạc Tử Băng chậm rãi đi lên trước Mê Vụ Sơn Lâm, nàng biết ở đây đặc biệt nhiều nhóm người muốn vào tìm Linh Thú, đi với họ có lẽ tốt hơn, dù sao thì một mình nàng đi vào đi ra có hơi kì lạ. Lạc Tử Băng ảo tưởng về một tương lai đầy tiền, khuôn mặt có chút rạng rỡ như ánh dương, mà cũng vừa vặn nàng vừa thấy vài nhóm người, Lạc Tử Băng hơi nghĩ ngợi một lát rồi lấy ra một cái mặt nạ ngân sắc đeo lên mặt. Không nên lộ mặt, không nên lộ mặt a!

Mặc dù dung nhan đã bị che lấp nhưng đôi từ mâu vẫn vô cùng nổi bật, khoe miệng giương thành nụ cười nhạt với khí chất bất cần pha chút đậm mực lại làm cho người khác nhìn vào mà càng thêm tò mò khuôn mặt đằng sau nó là khuôn mặt như thế nào, bạch y phiêu dật, tóc đen huyền diệu. Chiếc mặt nạ ngân sắc không quý dị mà cũng không chói mắt, nhưng vô cùng thần bí, mà hai con vật trên vai nàng lại nhu nhuyến mà cọ sát khuôn mặt lên người nàng lấy lòng.

Nhóm người kia vừa thấy Lạc Tử Băng thì ngẩn người, mà Lạc Tử Băng cũng hơi nhìn về nhóm người đó, có thể thấy đó là một nhóm nam thanh nữ tú đi, ba nữ nhân và bốn nam nhân. Mà ai cũng là một giai nhân khuynh thành nha! Lạc Tử Băng không nhanh không chậm cong môi, động tác nhỏ nhặt lại làm cho khí chất yêu mị tăng gấp vài lần.

"Các hạ cũng đến Mê Vụ Sơn Lâm để tìm Linh Thú sao?" Tư Doãn tiến lên đứng trước mặt Lạc Tử Băng, khuôn mặt mang theo nét cười trẻ con lại mang theo vài phần hòa đồng mà đáng yêu khiến Lạc Tử Băng sinh ra mấy phần hảo cảm. Mà hiện giờ nàng đang mặc nam trang nên cứ giả làm nam nhân vậy. Đôi từ mâu mang theo nét cười, giọng nói trong trẻo dễ nghe nhất thời làm Tư Doãn thất thần

"Phải" Lạc Tử Băng mỉm cười, không nhanh không chậm chỉ nói ra một từ nhưng cũng xem là hòa nhã đi

Tư Doãn nhìn đôi từ mâu mà cảm thấy nó như nhìn xuyên thấu được hán, lại mang theo vài phần quyến rũ khiến cho hán không thể dứt được. Tư Doãn mặt hơi ửng hồng, lời nói cũng lắp bắp

"Vậy các hạ có muốn đi cùng với bọn ta không? Càng nhiều người thì càng nhiều nhân lực" Tư Doãn hơi xấu hổ gãi cánh mũi, Lạc Tử Băng bật cười, tiếng cười như tiếng suối nhẹ nhàng len lỏi lòng người

"Xích Dạ" Lạc Tử Băng nói ra cái tên rồi cũng rải bước đi vào Mê Vụ Sơn Lâm, Tiểu Tinh và Tiểu Hoàng vẫn lười nhác ở trên vai nàng, dụi dụi đầu nhỏ làm nũng. Tư Doãn quay sang dặn dò một chút gì đó với đám người kia thì đám người đó cũng đi lẻ bước theo. Ai cũng là ánh mắt đa nghi nhìn Lạc Tử Băng nhưng cũng không mở miệng hỏi, dù sao thì có người đi chung, có thêm một đồng đội cũng coi là đỡ một phần lo lắng

Tư Doãn gọi Lạc Tử Băng lại, giới thiệu một chút những người cạnh mình, nữ nhân có dáng vẻ đáng yêu với đôi mắt to tròn là Lâm Yên, còn nữ nhân trông khá nhu nhược thì là Nam Cung Uyển, nữ nhân còn lại mang một chút hòa đồng mà cũng rất thông minh thì là Tư Mộng. Tư Doãn là ca ca của Tư Mộng, nam nhân trông có vẻ khá lạnh thì là Mạc Liên, còn người trông tiêu sái phóng khoáng là Bách Tà, còn một người mặt than là Kỳ Thiên.

"Dạ công tử, người định tìm Linh Thú thuộc tính gì?" Tư Mộng vỗ vai nàng, rất hào sảng cười, Lạc Tử Băng chỉ lắc nhẹ đầu rồi nói tiếp

"Ta không tìm Linh Thú, ta tìm Khoáng Thạch" giọng nói mang theo vài phần ngạo mạn nhưng cũng vô cùng tự tin, chỉ là những người kia hơi nghi hoặc. Nhìn đi nhìn lại Xích Dạ cũng chỉ dưới mười lăm, có thực lực thật?

Lạc Tử Băng bấu môi, không thèm quan tâm những người này nữa, mà càng đi càng vào sâu trong khu rừng. Những Linh Thú cấp thấp đều đã bị những người ra vào dọa nên trốn hết đi, Lạc Tử Băng nhìn xung quanh, vào sâu tí nữa chắc hẳn sẽ có Linh Thú từ Ngũ Kim Tinh trở lên, Khoáng Thạch mới có giá a! Càng nghĩ càng hăng nên Lạc Tử Băng đã hoàn toàn quên luôn nàng còn có đồng đội.

Cho đến khi một tiếng gầm thật to phát ra làm cho đám người kia giật mình, Lạc Tử Băng chỉ nhếch môi khinh thường. Linh Thú Tứ Kim Tinh Lục Cấp? Tạm được đi. Bọn người Tư Doãn đều là Kiếm Sĩ Tứ Cấp nên tạm đối phó được, còn Xích Dạ kia thì bọn hắn không thể nhìn được cấp bậc, cao hơn bọn hắn sao? Nhìn nhỏ như vậy mà cao hơn bọn hắn thì bọn hắn mang danh thiên tài làm gì nữa?

Một con sói to lớn dần dần xuất hiện trước mặt Lạc Tử Băng và bọn người kia, chỉ thấy Tư Mộng reo to "Phong nguyên tổ, vừa vặn muối cũng là Phong nguyên tổ" Mà Tư Doãn nghe xong cũng hí hóp mắt nhìn con sói trước mặt, nhưng thấy nó không có ý định hòa đồng gì nên đành dùng vũ lực thu phục nó. Mà Lạc Tử Băng cũng hơi nhũn mảy, con Linh Thú này không đáng giá cho lắm, làm quá tặng gấp mặt cho Tư Mộng có vẻ ổn hơn. Lạc Tử Băng nghĩ ngợi xong liền phóng ra uy áp.

Mà đám người Tiêu Doãn định triệu hồi Kiếm Khí thì con sói nhìn sang Lạc Tử Băng, bỗng cả thân run lên, nhích từng bước như sợ Lạc Tử Băng sẽ ăn thịt nó, đến chân nàng thì lại rất nhu thuận nằm xuống, không dám nhúc nhích nửa bước. Hàng loạt những thứ phát sinh khiến mấy người kia nhất thời không thể tiếp thu được, rõ ràng là con sói vừa này rất hung hãn, sao lại trở nên ngoan ngoãn như vậy?

Mà Lạc Tử Băng coi như rất hài lòng với biểu hiện của Linh Thú trước mặt, Linh Thú căn bản sẽ không dám tấn công nàng, một phần là vì thân thuần âm, Linh thú đặc biệt rất thích luôn đó nha! Hai là nàng có tận hai con Ma Thú trên vai đấy! Lạc Tử Băng lạnh giọng ra lệnh

"Kí khế ước với cô nương kia đi, dám từ chối thì..." Lạc Tử Băng thanh âm lạnh lẽo, đồng thời chỉ tay về phía Tiêu Mộng, mà nói chưa hết câu rồi dừng, nhưng đôi mắt nâu thì hí hóp lại đầy nguy hiểm

Linh Thú vô cùng thông minh chạy tới kí khế ước nha! Tiểu Tinh trên vai nàng hừ lạnh, muốn uy hiếp chủ nhân? Cũng phải xem nó có đồng ý hay không đã chứ. Chủ nhân bộ muốn là có thể gặp sao? Chứ nói gì đến dọa chủ nhân nha!

"Chủ nhân, con Linh Thú này rất yếu, không đáng cho chủ nhân đánh đâu. Vào sâu thêm tí nữa đi chủ nhân" Tiểu Hoàng cũng hừ lạnh rồi cọ cọ mặt nàng, mà đám người kia lại sốc tập hai. Linh Thú có thể nói chuyện? Một là Thần Thú, hai là Dị Thú mà thôi. Còn Ma Thú... Chắc không đâu a! Mà Tiểu Tinh vô cùng khinh thường nhìn biểu tình của đám người kia

"Chủ nhân của ta rất cường đại, vì vậy nên chủ nhân mới có thể mở được ngôn ngữ cho chúng ta" Tiểu Tinh còn rất ngoan ngoãn dùng đầu nhỏ làm nũng khiến Lạc Tử Băng mỉm cười. Tiểu Hoàng và Tiểu Tinh cùng chung ý nghĩa là chủ nhân không muốn bọn nó tiết lộ thì bọn nó giấu a! Bất quá cũng phải nó cho đám nhân loại kia biết chủ nhân cường đại tới mức nào

Mà những người kia chính là rất sốc, người có thể mở được ngôn ngữ cho Linh Thú phải mạnh tới mức nào đây? Nhưng nhìn người trước mặt còn chưa quá mười bốn đấy!!! Đâu mới gọi là thiên tài đấy? Yêu nghiệt thật sự là quá yêu nghiệt

"Dạ công tử, công tử rất cuộc là người phương nào?" Bách Tà hí hóp mắt hỏi, người này thật sự là rất kì lạ thần bí, nếu có thể lôi kéo thì quả thật chính là một cái kinh hi. Mà cuối cùng Lạc Tử Băng lại chỉ nói một câu

"Nếu có duyên, ta sẽ nói" Nói rồi Lạc Tử Băng đứng trước Linh Thú đã kí xong khế ước bình đẳng với Tư Mộng, Dù sao thì Lang Phong cũng không có tình nguyện nên khế ước bình đẳng là quá được rồi, muốn làm Triệu Hồi Sư còn khuya a! Mà Lạc Tử Băng xoa đầu lông mềm mại của Linh Thú, hơi mỉm cười nói

"Không có được phản đầu đấy, nếu không xem ta có hảo hảo giáo huấn ngươi không. À mà quanh đây còn Linh Thú cấp cao không?" Nói xong từ tay Lạc Tử Băng truyền ra ánh sáng màu đỏ, Lang phong cũng vô cùng kinh hãi, người này có thể mở được ngôn ngữ cho hắn thật? Dù rằng trong khoảng thời gian vừa đủ mà thôi nhưng cũng đủ chứng minh người này chính xác là vương của Linh Thú, cũng là Chủ Tử của mười Ma Thú Thượng Cổ, vì thế nên thanh âm càng thêm cung kính

"Bẩm Vương, ở sâu bên trong có hai Linh Thú Thập Nhị Kim Tinh Tứ Cấp" Lang Phong giọng nói ba phần sùng bái và bảy phần cung kính

"Tốt, vì ngươi rất thông minh nên cho ngươi có thể nói chuyện, nhưng chỉ cần phản chủ thì đừng trách ta không hạ thủ lưu tình" Lạc Tử Băng tươi cười một cái rồi xoay người bỏ đi, để lại những ánh mắt không thể tin được cũng đám người kia. Người mà Linh Thú cũng phải xưng Vương... Rất cuộc có thể là ai? Mà Lang Phong thì nghẹn lời, một Linh Thú Tứ Kim Tinh như nó có thể nói chuyện, không biết sẽ gây ra sóng gió như thế nào? Chỉ cần biết rằng, Vương đã xuất hiện rồi, luồng khí uy hiếp và quen thuộc đó chỉ có thể có ở Vương mà thôi.

"Đừng nên cản đường Vương, nhân loại. Vì Vương yêu cầu nên ta sẽ không phản, nhưng không có nghĩa ta sẽ cam tâm tình nguyện làm Linh Thú của các ngươi. Nên nhớ, chỉ cần Vương ra lệnh, ta liền giết chết các ngươi" Lang Phong không khách khí nói, hắn không thích nhân loại, nhưng Vương đã ra lệnh thì hắn phải làm theo. Những người kia câu hỏi đầy đầu, mà chủ yếu vẫn là Vương trong lời nói của Lang Phong rất cuộc là ai?

Tư Doãn vội đuổi theo thì chỉ nghe tiếng nói trong trẻo vọng lại "Không cần phải tìm ta làm gì, có duyên ắt sẽ gặp lại, về nhà tu luyện cho tốt rồi hãy đứng trước mặt ta" Tư Doãn hai tay siết chặt thành nắm đấm, cảm nhận được mình thật sự còn quá yếu, đôi mắt dần ánh lên tia kiên định. Người đó... Mới xứng để hắn tôn trọng

Chương 14: Tiểu Sư

Lạc Tử Băng phóng ra tinh thần lực dò xét xung quanh, càng vào sâu trong Mê Vụ Sơn Lâm thì sương mù càng dày đặc, mặc dù nàng có thể nhìn được nhưng ít nhiều vẫn cảm thấy khó chịu. Tiểu Tinh đang nhu thuận nằm trên vai nàng thì hơi ngẩng đầu nhìn về một phía phát ra uy áp khá mạnh mẽ. Lạc Tử Băng cũng nhìn theo, nàng neho mắt rồi mỉm cười tiến lại. Một luồng ánh sáng xuất hiện trong tay Lạc Tử Băng, luồng ánh sáng dần biến mất thì một cây tiêu ngọc màu trắng ngà, toàn thân nó như mạng tinh quang lấp lánh, còn có hai hạt châu nho nhỏ màu đỏ tươi treo trên cây tiêu nhìn rất vui mắt

Lạc Tử Băng áp cây tiêu đến ngang miệng, nhẹ nhàng thổi. Đây là một trong những bảo vật của mẫu thân nàng để lại, nàng biết được đây là Bạch Ngọc tiêu, chỉ duy nhất có một cây, lại thuộc sở hữu của tổ tiên nàng, nhưng lại chỉ nhận chủ là thân thuần âm. Bạch Ngọc tiêu là một loại ám khí cực kì nguy hiểm, nhưng cũng là một cây tiêu trân quý có thể áp chế được bất cứ con vật hung hãn nào, nhưng đây là lần đầu nàng dùng. Dù sao thì có một con Linh Thú Thập Nhị Kim Tinh Bát Cấp ngay trước mắt mà không dùng thì thật uổng a!

Tiếng tiêu trầm buồn lại thoang thoảng với tiếng gió rít gào giữa những tán cây, làm cho không khí thập phần quỷ dị, nhưng càng nghe thì tâm tình lại càng thoải mái, như một liều thuốc trấn an tâm trí nhưng lại không có tác dụng phụ. Bạch Sư đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng tiêu thì phát hiện có người xông vào địa bàn củ hủ, dự định đánh chết nhân loại ngu ngốc kia thì phát hiện được, một luồng uy áp quen thuộc mà xa lạ, lại mang theo một cỗ mùi hương nhàn nhạt khuếch tán trong không khí hoà lẫn vào tiếng tiêu trầm lắng

Cả thân Bạch Sư run lên, vì hưng phấn, cũng vì lo sợ, nhưng mà đã không còn ý định uy hiếp nữa mà là từ trong làn sương mù đi ra. Một con sư tử toàn thân trắng muốt, đôi con ngươi màu lam nhạt lại mang theo tia tàn nhẫn, thân thể to lớn mà hùng dũng. Lạc Tử Băng thẩn tan, quả nhiên là Linh Thú Nhập Nhị Kim Tinh nha! Thậm chí còn là Băng Nguyên Tố nữa!

"Bạch Sư? Phục tùng hoặc chết!" Lạc Tử Băng thanh âm không có lấy một tia cảm xúc, chỉ nhàn nhạt nói, nhưng là một câu ra lệnh hoàn toàn uy hiếp. Bạch Sư thoáng chấn động, Vương muốn hấn theo ngài?

Tiểu Hoàng nghiêng đầu nhỏ nhìn Bạch Sư to lớn, hừ lạnh "Chủ nhân, chỉ là một con Linh Thú, có đáng để chủ nhân kí khế ước không?" Mà Lạc Tử Băng nghe xong lại hơi trầm tư, lát sau lại mỉm cười hỏi ngược lại "Ta có thể kí được bao nhiêu khế ước?"

Tiểu Hoàng hơi âm trầm nói, tựa như rất không cam lòng "Chủ nhân chính là Vương, chủ nhân muốn bao nhiêu khế ước cũng được. Chỉ cần chủ nhân muốn" Tiểu Hoàng rất không thích ai khác tranh giành chủ nhân với nó nha! Lạc Tử Băng xoa bộ lông vàng lại chút cam của Tiểu Hoàng, khoe miệng cong thành đường cong, lạng lẽ gỡ mặt nạ màu bạc ra, lộ ra dung nhan tuyệt diệu khuynh thành, đến Bạch Sư cũng chính là thất thần

"Bạch Sư! Nguyên theo ta không? Nhưng ta cần ngươi phải trung thành với ta, tuyệt không phản bội" Lạc Tử Băng cất Bạch Ngọc tiêu, lại kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa, nàng rất thích Bạch Sư này nha, cũng gần cấp Thần Thú luôn đó a!

Bạch Sư nghe xong thì tứ chi quỳ xuống, Lạc Tử Băng mở ngón giữa cho Bạch Sư thì hủ đã nhanh chóng mở miệng như sợ nàng đổi ý "Ta nguyện theo chủ nhân!" Mà Bạch Sư nói xong còn dùng móng cào một vết thương trên mu bàn tay, những giọt máu nhỏ xuống dưới chân, một huyết thệ được thành lập

"Ta Bạch Sư nguyện theo Vương một lòng trung thành, nếu như có một điểm nói dối liền chết không toàn thây" Bạch Sư nói xong thì trên trán nó xuất hiện một bông hoa bi ngạn tượng trưng cho huyết thệ, mà một khi đã lập huyết thệ thì chính là một cái hứa hẹn có thể tin cậy, vì chỉ cần làm trái với huyết thệ thì liền chết không toàn mạng. Vì vậy mà Lạc Tử Băng cũng không cần phải kí khế ước làm gì. Bạch Sư tự biết thức thời nên chỉ cần Vương không vứt bỏ hủ là được a! Và lại đi theo Vương chính là một cái vinh hạnh!

Lạc Tử Băng coi như rất hài lòng với Bạch Sư, nở nụ cười nhạt nhưng lại làm cho Bạch Sư càng lúc càng hưng phấn "Ngươi từ giờ gọi là Tiểu Sư đi" Lạc Tử Băng coi mong, nàng rất lười nghĩ tên a! Mà tên như vậy cũng rất đáng yêu mà, con nào không thích nàng liền không thèm để ý nữa

"Cảm tạ chủ nhân ban tên" Tiểu Sư đến cả lông cũng muốn dựng lên, thật may không phải là Tiểu Bạch, chứ không chắc hủ sẽ thương tâm chết mất. Mà Lạc Tử Băng lại nhìn chăm chăm Tiểu Sư như muốn lôi ruột gan phèo phổi của nó ra luôn vậy. Tiểu Sư trong lòng lộp bộp vài cái, chủ nhân có phải hay không định cạo lông hủ rồi đen hủ chiền xào hấp nướng đây? Sao lại soi hủ kĩ như vậy cơ chứ

"Ngươi là Linh Thú Thập Nhị Kim Tinh Bát Cấp? Vậy tới khi nào mới có thể tấn cấp thành Thần Thú?" Lạc Tử Băng trầm giọng, Tiểu Sư nghe xong thì hơi chấn động nhưng vẫn trả lời

"Có thể là vài năm nữa thừa chủ nhân!" Lạc Tử Băng nhú mày, quá lâu! Mà Tiểu Hoàng dùng đầu nhỏ cọ vào mặt nàng như có chủ ý, nàng cúi đầu nhìn Tiểu Hoàng, khoe miệng nhếch thành đường cong tàn thưởng

"Chủ nhân có thể giải phóng phong ấn sức mạnh của Tiểu Sư, nhưng mà chủ nhân là lần đầu làm, có thể sẽ có chút mệt mỏi" Tiểu Hoàng giọng nói có chút cao, gương ánh mắt long lanh nhìn nàng, ẩn sâu trong đó là sự lo lắng không nguôi

"Hảo, vậy thì mở phong ấn thôi. Bất cứ ai bên cạnh ta đều không thể là phế vật" Lạc Tử Băng hí mắt, nụ cười càng ngày càng đậm, mái tóc đen tuyền dần trở nên đỏ sẫm như máu, lại mang theo cao ngạo và khí chất vương giả. Tiểu Sư nhìn đến thất thần, hóa ra truyền thuyết nói Vương có mái tóc màu đỏ sẫm là thật, lại đẹp như vậy!

Khuôn mặt nữ tử có chút trẻ con nhưng vẫn không giấu được khí chất kiêu mi mà quyến rũ, nhìn cũng đủ biết là một nữ nhân thiên sinh lệ chất, sóng mũi cao thon với gò má ứng hồng lại mang theo chút dịu dàng, đôi môi kiều diễm ướt át lại mang theo sự mê hoặc, hàng lông mi dày cong vút che dấu đi đôi tử mâu trong veo mà lạnh lùng, mấy lá liễu ẩn chứa phong tình.

Lạc Tử Băng vươn tay chạm vào bông hoa bị ngán đỏ tươi trên mi tâm của Tiểu Sư, mà bông hoa bị ngán như đáp lại nàng, tỏa sáng rực rỡ. Một luồng ánh sáng đỏ từ tay nàng truyền vào, mà luồng ánh sáng đó không hề khó chịu một chút nào, lại ấm áp mà từ từ dung nhập vào mi tâm Tiểu Sư khiến hẳn cả người run lên vì thoải mái. Lạc Tử Băng nhắm mắt, dựa vào thông tin mà mình được truyền thừa mà từ từ tìm tới Khoáng Thạch của Tiểu Sư

Vì chỉ có Thần Thú mới có thể ngưng tụ nội đan nên Linh Thú thì chỉ có Khoáng Thạch, nhưng Lạc Tử Băng cũng mờ hồ nhìn thấy được Khoáng Thạch của Tiểu Sư đang dần hình thành thành nội đan, hiển nhiên là Tiểu Sư sắp tấn cấp Thần Thú, bất quá Thần Thú đối với Lạc Tử Băng là chưa đủ

Một viên Khoáng Thạch toàn thân màu lam sẫm lại mang theo hàn khí, gặp luồng ánh sáng của Lạc Tử Băng thì công kích lại, nhưng một hồi thì yếu thế ngoan ngoãn để luồng khí đỏ bao quanh nội đan. Nàng tập trung tinh thần lực, kết hợp với nội lực làm cho luồng khí đỏ dần hình thành thành một bông bị ngán đỏ thắm. Trên trán Lạc Tử Băng phủ một tầng mờ mờ, Tiểu Tinh cùng Tiểu Hoàng đau lòng nhìn nàng, tại sao chủ nhân phải hao tâm tổn sức như vậy cơ chứ? Còn bọn nó ở lại cạnh nàng mà.

Mà Khoáng Thạch bên trong Tiểu Sư dần dần bành trướng to lớn, cho tới khi dường như đã bành trướng hết cỡ thì bông bị ngán lại bao trùm lấy nội đan mà cắn nuốt, tựa như có hòa thiêu lấy cả cơ thể. Tiểu Sư thống khổ muốn rống to nhưng lại có thứ gì đó nghẹn ở cổ làm nó chỉ có thể cố gắng áp chế đau đớn. Lạc Tử Băng cũng cố gắng tập trung điều hòa tinh thần lực, nàng không muốn lần đầu giải phong ấn mà đem Tiểu Sư làm hỏng. Vì chỉ cần nàng không chú ý thì bông bị ngán kia liền cắn nuốt luôn Khoáng Thạch, đem Khoáng Thạch nhập làm một để bổ sung thêm sức mạnh. Lạc Tử Băng thấy Tiểu Sư đau đớn muốn trùng thì nhẹ giọng tiếp thêm động lực

"Cố gắng! Nếu không thì không xứng đi bên cạnh ta" Tiểu Sư nghe xong thì đau đớn giảm hẳn xuống, hẳn tại sao lại xem quên người này là ai cơ chứ? Là người mà Linh Thú bình thường như hẳn không đáng để đi theo, nếu như hẳn không mạnh mẽ lên thì làm sao mà xứng đi với Vương? Lạc Tử Băng cong môi hài lòng, tiếp tục chuyên tâm gạt rửa Tiểu Sư

Khoảng hai khắc sau, bông hoa bị ngán dần tan biến, không còn thấy Khoáng Thạch đâu mà chỉ có một viên nội đan với hàn khí cực kì nồng nặc, so với Thần Thú thì to hơn mà sức mạnh cũng nhiều hơn Thần Thú, dĩ nhiên là nội đan của một Ma Thú. Mà mi tâm của Tiểu Sư xuất hiện một luồng ánh sáng đỏ quý dị, Lạc Tử Băng vuốt mi tâm Tiểu Sư rồi nhẹ giọng nói như trấn an

"Ta ra lệnh cho ngươi phá vỡ phong ấn, với tư cách là Vương cũng đồng thời là chủ nhân của ngươi" giọng nói như tiếng chuông dễ nghe làm cho tâm tình người khác dễ chịu, mà vừa dứt lời, luồng ánh sáng đỏ bao bọc lấy thân thể to lớn của Tiểu Sư, Tiểu Sư như cảm thấy có hàng vạn mũi tên đâm vào cơ thể hẳn, mà nội đan của hẳn thì lại tỏa ra hàn khí cực kì nồng đậm khắp cơ thể như muốn đóng băng chết hẳn.

Tiểu Sư gầm thét như vang trời, làm những Linh Thú xung quanh không chịu được uy áp mà trốn đi, vài con Linh Thú cấp thấp còn thổ huyết mà chết. Tiểu Tinh lo lắng nhìn Tiểu Sư, vội nói

"Chịu đựng! Nếu không thì ngươi sẽ chỉ là một con Linh Thú bị phế mà thôi, chủ nhân chắc chắn sẽ không cần ngươi" Tiểu Tinh thật sự rất không muốn tên Tiểu Sư này không thể chịu đựng được đau đớn, nếu như thất bại, toàn bộ năng lực cũng sẽ biến mất. Như vậy thì toàn bộ công sức của chủ nhân coi như đổ sông đổ biển, nàng thật sự rất không muốn thấy chủ nhân đau lòng!

Mà Tiểu Sư nghe xong thì tâm tình giãn ra, dù đau đớn vẫn còn nhưng có thể thấy được trong mắt Tiểu Sư là kiên trì. Muốn ở cạnh Vương chính là phải chịu đau đớn, nếu hẳn thành công, hẳn sẽ có tư cách để có thể xưng Vương làm chủ nhân. Lạc Tử Băng cũng hơi lo lắng nhìn Tiểu Sư, dù sao cũng là Linh Thú của nàng nha! Nếu như nó thành phế vật thì nàng cũng sẽ rất buồn!

Mà Tiểu Sư phải chịu đựng cơn thống khổ chạy khắp cơ thể tận một canh giờ, càng lúc càng thống khổ, cứ như là thiêu đốt cả linh hồn vậy. Nhưng Tiểu Sư vẫn rất kiên nhẫn chờ đợi làm Tiểu Tinh sinh ra mấy phần hảo cảm, dù sao thì một Linh Thú có thể chịu đựng được như vậy cũng là rất ít. Nàng tự dung sẽ cảm thấy Tiểu Sư rất đáng khen! Mà Lạc Tử Băng lúc đó cũng ngủ thiếp đi, nàng thật sự là vẫn chưa quen với dùng nội lực của thần thuần âm, mà thần nội lực đó gọi là Mạn Âm khí, Mạn Âm khí trong cơ thể nàng rất dày, tựa như chưa có điểm dừng, nhưng lúc dùng vẫn có chút mệt mỏi

Mạn Âm khí bao bọc cơ thể Tiểu Sư dần tiêu tán, một con Bạch Sư to lớn mà uy dũng, hình dạng nó rõ ràng là thay đổi không ít, bộ lông như có hào quang bao phủ, đôi con ngươi màu lam nhạt càng thêm tinh tú, mà thân hình nó cũng to lớn gấp bội, quả nhiên là thay da đổi thịt. Một luồng hào quang màu lam bao bọc lấy Tiểu Sư, rồi rất nhanh để lộ ra được một nam nhân tóc bạch kim dài không gió mà bay, thân thể cường tráng dưới bộ bạch y, khuôn mặt tuấn mỹ lại có chút uy nghiêm, đôi con ngươi màu lam nhìn Lạc Tử Băng tràn ngập tư vị không rõ cảm xúc, nó tấn cấp Ma Thú? Còn có thể hóa thành người? Thật sự nhanh như vậy? Dù Tiểu Sư là một Linh Thú trông có vẻ uy dũng nhưng thật chất hẳn rất ôn hòa và có phần ngây ngô. Tiểu Hoàng nhìn Tiểu Sư một lát rồi khẽ cười

"Người chịu đựng cũng thật sự rất giỏi, một canh giờ đã có thể tấn cấp Ma Thú, còn hóa hình người nhanh như vậy?" Tiểu Hoàng cũng hóa thành hình người, một nữ nhân hồng y quyến rũ lại mang theo hỏa khí, đôi mắt màu vàng cam lóe sáng, mái tóc vàng cam dài phủ tới lưng toát lên sự cao quý mà kiêu ngạo.

"Nếu như ngươi không chịu đựng được ta chắc chắn đã một phát giết chết ngươi" Tiểu Tinh cũng hóa thành một nữ nhân mái tóc hồng lại chút đỏ lại toát lên phong tình quyến rũ mê người, con ngươi màu đỏ tươi luôn toát ra mê hoặc, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành với khí chất của một Ma Thú lại làm nàng trông thêm lãnh liệt.

"Ta không thể phụ kì vọng của chủ nhân" Tiểu Sư nhàn nhạt cong môi, khuôn mặt tuấn mỹ lại lộ ra vài phần nhu hòa nhìn Lạc Tử Băng đang nằm trên đùi Tiểu Tinh. Bây giờ thực lực hẳn là Ma Thú Nhất Kim Tinh Bát Cấp, tất cả đều là nhờ chủ nhân. Mà chủ nhân chịu cũng không ít mệt mỏi! Hẳn bỗng nhớ

tới thống khổ mình vừa chịu đựng, thật sự là rất kinh hãi! Nhưng mà hắn cũng đã được đền đáp.

Lạc Từ Băng dụi mắt, nhìn nam nhân xa lạ lại đang mỉm cười nhìn mình, nàng cũng có chút kích động gấp gáp hỏi. Mà hành động đó lọt vào mắt người khác lại vô cùng đáng yêu!

"Người tấn cấp Ma Thú? Nhanh như vậy? Người chịu hắn là không ít thống khổ đi!" Lạc Từ Băng tươi cười nhìn Tiểu Sư, nàng quả nhiên đã đứng khi chọn Tiểu Sư đi theo bên mình, rất có nỗ lực a! Nàng xoa mái tóc mềm của Tiểu Sư, còn luôn miệng khen hắn làm mặt Tiểu Sư như nở hoa, còn hai đại mỹ nhân nào đó thì cực kì không cam lòng, luôn phóng cho Tiểu Sư mấy cái ánh mắt như muốn giết người

"Cả hai người cũng rất đáng khen, trông chừng ta và Tiểu Sư a!" Lạc Từ Băng cũng không quên xoa đầu Tiểu Tinh và Tiểu Hoàng mấy cái, hình ảnh một tiểu cô nương dung mạo tuyệt thế xoa đầu hai cái đại mỹ nhân và một đại mỹ nam cao lớn thật sự có chút khó nói nên lời, bất quá ai dám dị nghị? Hai cái đại mỹ nhân và đại mỹ nam rõ ràng rất hưởng thụ luôn nga!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Không Cấp Bậc?

Lạc Từ Băng nhìn lên bầu trời, trong lòng có chút trống trải và mất mát, đôi từ mâu ánh lên sự bi thương lại mang theo tư vị lạnh nhạt. Bỗng nàng trầm giọng nói "Đi theo ta có nghĩa tay phải dính đầy máu tanh, các người liệu còn nguyện ý?" Lạc Từ Băng hỏi, không biết là hỏi ai, mà cũng có thể là tự hỏi chính bản thân mình.

Mấy Ma Thú đang đầu mắt đầu khẩu với nhau nghe xong cũng sững sờ không thôi, tại sao chủ nhân lại làm ra bộ dáng đơn độc như vậy? Tiểu Tinh giang tay ôm lấy Lạc Từ Băng vào lòng, tựa như mẫu thân đang an ủi nữ nhi khiến Lạc Từ Băng có chút dờ khóc dờ cười. Chỉ là nàng bỗng nghĩ tới mình sắp phải đối đầu với thứ gì, tay nhiễm máu là điều không thể tránh khỏi, vì vậy nên nàng có chút không muốn những người bên cạnh mình phải miễn cưỡng dính máu chung với mình

"Chủ nhân quá bi thương rồi, Tiểu Sư đã thề trung thành với người thì dù người có xuống địa ngục Tiểu Sư cũng sẽ không một cái nhíu mày mà đi cùng chủ nhân" Tiểu Sư một bộ dáng nam tử hán làm Tiểu Hoàng liếc mắt khinh thường, nhưng sâu trong đáy mắt Tiểu Hoàng cũng đã thầm có hảo cảm với Tiểu Sư

"Phải đấy, chủ nhân đừng suy nghĩ lung tung, dính huyết tinh thì sao? Chỉ cần chủ nhân muốn thì có san bằng thiên hạ Tiểu Tinh cũng sẽ không hối hận" Tiểu Tinh cũng rất chí khí, nhưng đáy mắt vẫn là sự ảm áp chan hòa nhìn Lạc Từ Băng. Nàng ở cạnh chủ nhân mấy tháng cũng biết được chủ nhân muốn báo thù cho gia tộc, mà kẻ thù của chủ nhân lại không dễ trừ chọc. Nhưng như vậy thì sao? Dù có là cả cái thiên hạ này, chỉ cần làm chủ nhân tức giận. Nàng cũng sẽ liều chết mà đại khai sát giới. Nhưng thật chất, chủ nhân là Vương của bọn nàng, dù là Huyền Thú cũng phải quý rập mà cung kính, đừng nói là mấy cái nhân loại nho nhỏ.

Nếu như nói Ma Thú là một loại cấp bậc có tu vi ngàn năm thì Huyền Thú chính là đứng đầu của Ma Thú, có tổng mười Huyền Thú đứng đầu mười Nguyên Tổ, nhân loại cứ nghĩ rằng Huyền Thú chính là đứng đầu nhưng thật chất Vương mới chân chính là người nắm giữ tất cả. Huyền Thú còn phải cung kính với Vương thì đừng nói mấy cái Linh Thú nhỏ bé ở dưới. Mà Vương thực lực ra sao, đến cả Huyền Thú cũng không dám thách thức, vì trong lịch sử từng có Vương đánh chết ba cái Huyền Thú chỉ với mấy cái phát tay.

Mà cụ thể Vương là gì thì đến Huyền Thú cũng không biết, chỉ biết rằng Vương có dòng máu và thể chất vô cùng đặc biệt, mấy trăm năm mới có một lần. Mà Vương lại chỉ có duy nhất nữ tử, mà đặc biệt Vương có mái tóc đỏ như lửa có một không hai, và có thiên phú là mười nguyên tố trong cơ thể. Mà Vương luôn mang theo một cỗ mùi hương làm tâm tình người khác dễ chịu. Mà được phục tùng Vương chính là một cái vinh hạnh cho cả cái dòng của Linh Thú đó. Vì vậy nên ai dám tấn công Vương chính là khiêu khích Huyền Thú, Ma Thú, Thần Thú và cả Linh Thú, không bị Vương đè chết cũng sẽ bị Linh Thú cắn xé mà chết.

Lạc Từ Băng đáy lòng ảm áp gât đầu coi như trấn an, nàng cong môi làm khuôn mặt lạnh lùng mà trong trẻo như ảm áp hơn. Mái tóc đỏ như lửa mang theo sự cuồng vọng kiêu ngạo. Khuôn mặt nhất mạo khuynh thành, lại mang theo khí chất thanh lãnh xa cách, mày như lược liễu phù phong, ẩn chứa hàng vạn phong tình, cử động một cái cũng làm khuôn mặt thêm mấy phần yêu mị. Môi mỏng ướt át đỏ tươi lại như đóa phù dung nở rộ sau cơn mưa làm người khác như bị mê hoặc, cánh môi khẽ mở lại như mời gọi. Cánh mũi thon duyên dáng lại toát lên sự dịu dàng mà thanh tao. Làn da trắng như tuyết dường như trong suốt lại ửng hồng tự nhiên lại mềm mại tựa như dùng sức捏 mạnh một cái cũng có thể ra nước. Đôi từ mâu lạnh nhạt như sương lại trầm tĩnh như mặt nước, sâu trong đáy mắt lại là sự ôn nhu mà dịu dàng, lại phảng phất sự tàn nhẫn mà quyết đoán. Mùi thơm nhân nhạt không nồng đậm nhưng lại lấn át hết được tất cả hương thơm khác, làm lòng người thoải mái. Một tiểu cô nương mười tuổi đã có bộ dáng hại nước như vậy, khi lớn thật không biết sẽ làm ra bao nhiêu chuyện kinh thế hãi tục nữa.

Đến Tiểu Tinh và Tiểu Hoàng là nữ nhân mà nhìn Chủ nhân của mình mà tim còn đập mạnh liên hồi, chủ nhân thật quá là có yêu lực, đến nữ nhân mà còn muốn nhào vào mà ăn chủ nhân, đừng nói gì đến nam nhân. Tiểu Sư hoàn toàn ngây dại, chủ nhân quả thật song tính đều có thể thu hút. Hắn cũng có chút không cam lòng khi nghĩ tới mấy ánh mắt như hồ điệp của những tên nam nhân nào đó nhìn chủ nhân. Vì vậy nên cái quyết tâm bảo vệ chủ nhân càng ngày càng tăng cao, nhưng hắn nào ngờ cái quyết tâm này trong tương lai hắn lại dành được rất nhiều hảo cảm của những nam nhân nào đó. Bất quá

chuyện tương lai để tương lai tính

Tiểu Hoàng vuốt lọn tóc trong tay, lại hướng Lạc Từ Băng hỏi, ở cạnh chủ nhân một thời gian bọn nó cũng biết được chủ nhân là một người rất phóng khoáng, chủ nhân để cho bọn nó gọi là chủ nhân đã là khách khí lắm rồi, chứ đừng nói là mấy cái hành động cung kính màu mè. Bởi vậy nên chủ nhân mới không bao giờ làm mấy cái giữ lễ tiết, tùy tiện gặp người đã là hành động thể hiện sự tôn trọng của chủ nhân với họ rồi. Nhưng bọn nó lại chẳng thấy chủ nhân vô lễ chỗ nào, chủ nhân có cái quyền để chủ nhân kiêu ngạo mà!

"Vậy giờ chúng ta đi đâu vậy chủ nhân? Không thể cứ ngây ngốc ở Mê Vụ Sơn Lâm được" Tiểu Hoàng hỏi, ánh mắt hơi đảo về phía xa xa trên nền trời

"Tùy tiện tìm một trấn nhỏ đi, cũng nên đi tìm một chút tin tức bên ngoài. Chúng ta ở dưới vực cũng khá lâu rồi" Lạc Từ Băng vỗ bờ lưng đang ôm cơ thể mềm mại của mình, Tiểu Tinh liền thả tay, nhưng khuôn mặt rõ ràng là không cam lòng. Chủ nhân ôm thật sự rất thoải mái a! Vừa mềm vừa thơm lại rất ấm!

Nói rồi Lạc Từ Băng áp chế nội lực trong cơ thể, mái tóc đỏ sẫm dần chuyển sang đen tuyền, Tiểu Tinh cầm lấy một mảnh vải màu trắng ngà buộc tóc kiểu nam trang cho Lạc Từ Băng, còn Lạc Từ Băng thì lấy ra mặt nạ ngân sắc mình đeo vừa nãy đeo lên. Lạc Từ Băng một thân bạch y với khuôn mặt bị che khuất bởi mặt nạ ngân sắc lộ ra thần sắc thần bí khó lường. Tuyệt đối không ai có thể đoán ra được thân phận của nàng. Mà Lạc Từ Băng quyết định rằng trừ kẻ nàng tin tưởng, còn lại nàng đều dùng cái tên Xích Dạ để đi phá làng phá nước. Dù sao thì đã có một nhóm người nhìn thấy nàng ra lệnh cho một con Linh Thú Tứ Kim Tinh một cách tự nhiên như vậy rồi thì cứ thế mà làm tới vậy

Ba con Ma Thú nhìn nhau rồi hóa về hình dáng che mắt người nhìn, riêng Tiểu Hoàng thì hóa thành một con phượng hoàng hình thoát nhìn rất bình thường nhưng khí chất lại vô cùng cao quý. Dù rằng Tiểu Hoàng có chút không vui khi chủ nhân bắt nó hóa thành hình một con phượng hoàng dạng Linh Thú, một con Ma Thú cao quý như nó lại phải ở dạng Linh Thú chính xác là rất bức bối. Bất quá nó không dám ý kiến, dù sao thì chủ nhân cũng là không muốn bị chú ý. Vì dạng nguyên thủy của Tiểu Hoàng là Hỏa Kim Hoàng, một con Chu Tước to lớn mà cao quý, nhìn một cái cũng đủ để nhận ra con nào là Ma Thú, con nào là Linh Thú rồi

Lạc Từ Băng nhìn Tiểu Hoàng đang rất là bất mãn nhưng không dám dị nghị thì cười đến tâm hoa nô phóng, mặt nạ ngân sắc che đi biểu tình khuôn mặt nhưng vẫn có thể khiến cho người khác biết được nàng đang rất vui vẻ. Mà đôi từ mâu vui sướng khi người khác gặp họa lại càng thêm trong trẻo, khung cảnh xung quanh u ám với mây tầng sương mù lại hoàn toàn trái lập với khí chất cao ngạo mà rạng rỡ của nàng.

Tiểu Tinh quần trên cổ tay của Lạc Từ Băng cũng đang vô cùng vui sướng khi nhìn Tiểu Hoàng, còn Tiểu Sư thì căn bản chính là nhìn cười đến lông trắng như tuyết cũng dựng lên, cơ thể nhỏ bé của hắn run rẩy kịch liệt làm Lạc Từ Băng đôi mắt ý cười càng đậm. nàng ôm lấy thân hình chẳng khác gì bạch khuyển của Tiểu Sư mà nhảy lên lưng Tiểu Hoàng, còn vỗ mấy cái lên đầu Tiểu Hoàng như an ủi trái tim nhỏ bé của Tiểu Hoàng khiến Tiểu Tinh cười càng lúc càng to

"Thiệt! Người im miệng cho bản cô nương, không bản cô nương lột da người" Tiểu Hoàng rất bức bối rống, Tiểu Tinh nghe xong cũng không sợ mà còn cười to hơn

"Tiểu Hoàng ngại lo nhiệm vụ cho ẹ đi. Còn ngồi đó mà dọa ta?" Tiểu Tinh dùng đuôi rắn nhỏ đập đập cái đầu to hơn mình gấp không biết bao nhiêu lần của Tiểu Hoàng, Tiểu Sư thấy tình hình không ổn thì vội giảng hòa, hắn không có ngăn cản được lửa giận của hai đại cô nương này đâu a!

"Chủ nhân đang chờ kia" Tiểu Sư nhỏ giọng nhắc nhở ai đó đang định phản bác

Tiểu Hoàng nghe xong thì vội vỗ cánh, bay lên cao như sợ chủ nhân sẽ vật lỏng nàng đem nàng nấu lẩu a! Dù sao thì chủ nhân chính là một người không thể đùa được. Mà Lạc Từ Băng thì vui vẻ vô cùng, dù sao thì xem kịch vui cũng là một cái sở thích nho nhỏ của nàng. Mà thân ảnh màu cam của Tiểu Hoàng giữa trời lại vô cùng nổi bật. Nhưng bạch y trên lưng Tiểu Hoàng lại nổi bật hơn

Khi người khác ngược nhìn cũng chỉ thấy một bạch y phiêu dật như tiên tử với mặt nạ ngân sắc thần bí, khuôn mặt chỉ thấy khóe môi như cười như không. Mái tóc đen tùy tiện buộc lên lại mang theo tư vị lười biếng mà tự cao, làn da như bạch ngọc dưới nắng lại trắng sáng. Đôi từ mâu lạnh nhạt nhìn thế gian từ trên cao lại mang theo sự cuồng vọng ngạo mạn. Nhưng cũng vô cùng thu hút người khác đến gần

Trên cổ tay bạch y là một con hồng xà xinh đẹp, mềm mại không xương mà quấn quanh cổ tay trắng nõn, còn dựa vào trên người bạch y là một con bạch khuyển vô cùng đáng yêu với bộ lông trắng muốt đang dụi đầu vào nàng như lấy lòng. Mà Lạc Từ Băng liếc mắt xuống dưới thì gặp hai cỗ xe ngựa to lớn, trông có vẻ khá đơn giản nhưng người thường nhìn cũng biết đây là xe của các tiểu thư công tử.

Lạc Từ Băng hơi nghĩ ngợi một lát rồi ra lệnh cho Tiểu Hoàng bay ngang tầm xe ngựa đi đầu kia. Tiểu Hoàng giang cánh, mạnh mẽ phóng xuống, rất nhanh đã bay ngang tầm xe ngựa, mà hai con hắc mã cũng bị Tiểu Hoàng làm cho kinh động, bất quá dưới sự uy hiếp của Tiểu Tinh thì tụi nó chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục chạy. Lạc Từ Băng nhìn cửa sổ treo rèm mỏng, bên trong có tám bốn nam tử dung mạo tuyệt thế thì cong môi nhảy vào. Tiểu Hoàng thấy chủ nhân đã an vị trong xe ngựa thì xoay người bay trên đầu xe ngựa.

Còn bên trong xe ngựa, bốn nam tử đang trò chuyện thì một bạch y không biết từ khi nào đã xuất hiện bên trong, trên tay bạch y còn có một con hồng xà có thể gọi là mỹ xà cũng nên, trong vòng tay bạch y lại là một con bạch khuyển hết sức nhu nhuyến nằm ngủ, lâu lâu lại chớp đôi mắt màu lam nhạt nhìn xung quanh rồi lại dụi đầu nhỏ làm nũng bạch y.

Bách Tà là người đầu tiên phản ứng, lắp bắp kinh hãi nhìn Lạc Từ Băng, hoàn toàn đánh mất cái hình tượng phóng khoáng xinh đẹp của mình. Khuôn mặt tuấn mỹ lại mang theo chút yếu mị của nữ nhân cư nhiên lại trông vô cùng buồn cười. Kỳ Thiên mặt than cũng méo cả miệng, thần sắc hắn có chút không thể tin được, còn Tư Dẫn thì vội nhìn ra ngoài xem có phải xe ngựa dừng hay không mà bạch y lại nhảy vào không chút động tĩnh như vậy. Mạc Liên thì trông có vẻ bình tĩnh nhất, nhưng nhìn kỹ vào đôi mắt đen như vực của hắn sẽ thấy một tia sáng không rõ từ vị lóe lên

"Lại gặp rồi!" Lạc Từ Băng xoa đầu Tiểu Sur, giọng nói có chút trầm lại khá trong, nam không ra nam, nữ không ra nữ nhưng lại vô cùng dễ nghe, đôi mắt sâu bên trong mặt nạ ngân sắc vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng cũng chứa vài phần nhu hòa ấm áp

"Xích...Xích Dạ, công tử có đến cũng nên báo trước một tiếng chứ" Tư Doãn nghe vậy thì vội khôi phục thần sắc, còn cố ý chừa một khoảng trống bên cạnh mình như muốn nói Lạc Từ Băng ngồi xuống, dù sao thì xe ngựa đứng cũng không tiện, mà Lạc Từ Băng chính là một người có thể tàn nhẫn với người khác, nhưng bản thân thì không nha! Nên rất không để ý hình tượng mà ngồi xuống, chỉ có Tiểu Tinh cùng Tiểu Sur có vẻ bất mãn muốn thao thao bất tuyệt.

"Quả nhiên các vị còn nhớ ta" Nàng mỉm cười nhạt, Bách Tà nghe xong thì cười đến phong hoa tuyết đại, cả khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lộ ra vài phần hứng thú không hợp với tuổi.

"Ha ha, sao bọn ta lại có thể quên được Dạ các hạ cơ chứ, dù sao thì Linh Thú của Mộng muội cũng là do các hạ ban tặng, nếu không đền đáp thật sự là hổ thẹn với lòng" Bách Tà cười nói, giọng nói yêu mị mang theo mê lực của hắn làm Tiểu Sur bất giác nghe rằng trọn vuốt, nhưng cái hình dạng nhỏ nhỏ xinh xắn của hắn đủ có uy hiếp cỡ nào cũng chỉ thấy đáng yêu

"Vậy sao? Vậy thì ta đành mạo phạm xin mấy vị công tử một điều kiện rồi" Lạc Từ Băng vẫn một bộ dáng ung dung tự tại, coi trời bằng vung, nhưng nàng bây giờ có đủ tư cách nha! Cả đám này hợp lại chỉ sợ rằng cũng sẽ bị nàng đánh bẹp dí mà thôi

"Àn? Dạ các hạ cứ nói" Bách Tà giữ nụ cười như đang trao đổi hàng hóa, rất hợp với bộ dáng thương nhân làm Lạc Từ Băng sinh ra mấy phần hứng thú với nam nhân này, bất quá cũng nhanh không để ý nữa

"Điều kiện cũng không làm khó các vị, ta chỉ mong các vị sẽ giữ kín miệng chuyện ta xuất hiện. Nếu các vị đủ khôn ngoan thì chắc chắn ta sẽ rất sẵn lòng mà có qua có lại với các vị vài lần nữa" Lạc Từ Băng lười nhác nói, giọng nói mơ hồ không rõ lại làm cho sự thần bí của nàng tăng thêm mấy phần, vài lọn tóc phủ trên bạch y lại lộ ra mấy phần phong tình quyến rũ

Cả bốn nam nhân nhìn nhau một lát rồi gật đầu, Tư Doãn cũng rất khí thế nói "Hào! Chỉ mong Dạ công tử giữ đúng lời hẹn ước" Mà Lạc Từ Băng cũng vô cùng yêu thích cái tính cương trực đáng yêu của Tư Doãn, bỗng Tư Doãn hơi ngập ngừng rồi hỏi

"Dạ công tử có thể cho bọn ta biết ngài cấp bậc cư nhiên là bao nhiêu hay không? Bọn ta thật sự rất tò mò" Mà Tư Doãn mặt cũng có chút ửng hồng tựa như đang rất xấu hổ, Mạc Liên thì ho khan vài cái làm Lạc Từ Băng thật sự rất muốn cười phá lên, nhưng giữ hình tượng cường giả nên nhịn a!

"Ta? Nếu như ta nói ta không có cấp bậc người sẽ tin chứ?" Nàng nhàn nhạt cười, lại gọt tay ngọc ngắm nghía một hồi, cứ như nàng hoàn toàn không quan tâm những thứ xung quanh, Tiểu Tinh thì giờ đã nằm trên vai Lạc Từ Băng mà cảm thụ mùi thơm cơ thể nàng. Mà trong lúc lơ đãng, mùi hương nhạt nhưng mê hồn lại lần nữa tản ra khắp xe ngựa, tựa như mê được nhưng lại khiến người khác chìm đắm

"Tin!" Tư Doãn gật đầu chắc nịch, Lạc Từ Băng khẽ cười, tiếng cười như tiếng chuông thánh thót vang vọng rồi biến mất không còn dư ảnh, cả bốn người nhìn đến tròn mắt. Mà Lạc Từ Băng giờ đã nằm ngửa trên lưng Tiểu Hoàng rồi, nàng thật sự rất lười rất mệt a!

Mà lúc này Bách Tà lấp bắp nói ra vài câu "Không có cấp bậc? Rốt cuộc không có cấp bậc là như thế nào?" Mà câu hỏi này cho đến tận tương lai bọn hắn vẫn chưa hiểu được, cho đến khi chân chính gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sơn Ngọc Thành

Sau hai canh giờ Tiểu Hoàng rờn rã bay khắp nơi trên bầu trời, Tiểu Tinh quán quanh cổ tay Lạc Từ Băng đang an phận thì cử động thân mình, dùng đuôi rần chỉ về phía một tòa thành cách đó không xa, Lạc Từ Băng nhìn theo thì có chút vui vẻ, tòa thành trì đó là Sơn Ngọc thành, nằm trong địa phận của Hồng Thiên quốc, do khá gần với Mê Vụ Sơn Lâm nên nơi đây đặc biệt nhiều cường giả qua lại, lại có rất nhiều trân bảo quý hiếm, dạo chơi một chuyến cũng coi như là thu được không ít thứ vật phẩm, nhưng mà hai điều kiện tiên quyết để dạo chơi trong đây chính là có tiền và có quyền.

Lạc Từ Băng nhếch môi, nàng tiền chính là không thiếu nha! Còn quyền? nàng không có quyền cao chức trọng nhưng nàng có thực lực a! Tùy tiện gọi ra một con Linh Thú trong Hòa Ngọc giới cũng có thể đem lại sự sùng bái của người ta dành cho nàng, chứ đừng nói chi đến thiên phú dị bẩm Thập Nguyên Tổ của nàng.

Tiểu Sur bỗng lắc đầu nhỏ, lười biếng nói. Quả thật bọn hắn đã bị lây nhiễm cái tính cách lười tới không thể lười hơn của chủ nhân rồi. Nhưng chỉ cần chủ nhân ra lệnh, bọn hắn liền chạy đi làm, tuyệt không dám lười một điểm!

"Chủ nhân! Đoàn người từ Mê Vụ Sơn Lâm đi ra khoảng ngày mai cũng sẽ đến nơi. Mà đến sớm nhất chắc hẳn là những người chúng ta gặp hai canh giờ trước" Tiểu Sur chớp đôi mắt màu lam ngây thơ nói, dù sao thì hắn cũng cảm nhận được chủ nhân khá chú ý tới đám người đó, cư nhiên nói trước cho chủ nhân vẫn là có lợi hơn.

"Ân, không thể dùng thân phận Xích Dạ này để gặp họ được" Nói xong Lạc Từ Băng lấy từ trong Hòa Ngọc giới ra một viên đan dược thoát nhìn trông vô cùng bình thường nhưng lại phát ra nguồn bảo vệ nồng đậm. Nàng cầm viên đan dược nuốt vào, cảm nhận được một làn nước ấm bao phủ quanh người, một ánh sáng nhu hòa bao trùm lấy khuôn mặt nàng. Lạc Từ Băng vươn tay tháo mặt nạ ngân sắc, ánh sáng nhu hòa cũng dần tan biến. Để lại dung nhan một tiểu cô nương thanh tú vô cùng, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu lại mang theo ba phần ngây thơ, năm phần trong trẻo, tóc đen dài đã được thả ra phủ trên bờ lưng mỏng manh, đôi mắt màu đã thay bằng màu đen trong veo sáng ngời. Bộ nam trang cũng đã thay bằng y phục nữ tử màu lam nhạt, trên y phục còn thêu mấy đóa hải đường màu lam nở rộ trông vô cùng nhu hòa dễ nhìn.

"Oa! Chủ nhân bây giờ lại thật sự quá đáng yêu!" Tiểu Tinh nhìn không được hóa hình người, còn không ngừng xoa nắn ôm ấp Lạc Từ Băng khiến nàng cảm thấy bản thân mình quá mức bu hân, dù đã cố gắng dịch dung nhưng vẫn còn bộ dáng ngây thơ vô hại. Mà Tiểu Sư thì thảm thán, dưới bộ mặt thanh tú như thiên sứ này chính là một vị cường giả chân chính a!

Tiểu Hoàng vô cùng buồn bực than "Tại sao con rắn nhà người lại được chơi với chủ nhân, bản cô nương không cam lòng!" Mà Tiểu Tinh thì khinh thường bĩu môi, khuôn mặt thanh lãnh quyến rũ lại lộ ra vài phần trẻ con nóng nảy "Không cam lòng kệ nhà người, chủ nhân chính là muốn người chờ chủ nhân nha!" Mà Tiểu Tinh vừa nói vừa vắn tóc cho Lạc Từ Băng, nàng vắn hai lọn tóc lớn thành hai búi nhỏ, rồi dùng hai cây trâm cài màu lam ngọc cùng màu với y phục cố định, trâm cài còn lủng lẳng hai hạt châu vô cùng đáng yêu, còn những lọn còn lại nàng tết lại rồi quấn từ búi này sang búi kia, tựa như một món trang sức màu đen tuyền. Nhìn Lạc Từ Băng trông đúng là vô cùng ngây thơ vô hại, lại mang theo nét nữ tính mà trong trẻo.

"Ba người các người khi vào thành nhớ dùng hình người, chúng ta cần đi tìm thông tin nhiều hơn a!" Lạc Từ Băng xoa đầu nhỏ của Tiểu Sư, lại nở nụ cười có độ ấm nói. Mà ba Ma Thú nghe thế thì gật đầu lia lịa, bọn nó cũng không muốn dùng cái hình dạng vô hại đó đâu a! Trông có vẻ đáng yêu nhưng mà bọn nó lại cảm thấy mình thật quá mức yếu đuối.

Tiểu Hoàng chọn một chỗ gần cửa thành để đáp, mà Tiểu Hoàng là một Ma Thú cấp cao nên việc giữ yên lặng cũng là nằm trong tầm khả năng. Mà vừa đáp xuống, Tiểu Tinh đã cầm tay Lạc Từ Băng như mẫu thân mà diu dắt, Tiểu Sư và Tiểu Hoàng cũng vội hóa hình người.

Một đại mỹ nhân tóc cam vàng vận hồng y, đôi con ngươi vàng cam cùng màu với tóc lại trông vô cùng lạnh lẽo, nhưng sâu trong đáy mắt lại ánh lên lửa nóng. Khuôn mặt tinh xảo khuynh quốc khuynh thành lại mang theo vài phần cao quý ngạo nghễ. Mà một đại mỹ nam thân thể cường tráng nhưng không thô kệch dưới bộ bạch y lại trông có vẻ tuấn tú, khuôn mặt tuấn mỹ vừa ôn nhuận lại vừa cương trực, đôi mắt màu lam trong như lưu thủy lại sáng ngời, làn da bạch ngọc với mái tóc bạch kim tuấn lãng, quả thật chính là phu quân lý tưởng trong lòng nữ nhân a!

Mà Tiểu Tinh lại là một đại mỹ nhân, thân vận hắc y, mái tóc hồng lai đỏ mang theo mê hoặc muôn người, đôi mắt màu đỏ thắm toát lên quyến rũ mê người, thân hình gợi cảm dưới bộ hắc y dù không phô bày nhưng cũng làm người khác cảm thán. Khuôn mặt mỹ mạo mê người, lại mang theo mê hoặc.

Lạc Từ Băng nhìn cái đội hình toàn mỹ nam mỹ nữ như thế này thì có chút thấy không ổn, nàng liền không khách khí lấy ra mấy viên đan dược dịch dung mà quảng cho ba cái đầu Ma Thú kia, bọn họ quá mức mỹ mạo sẽ thu hút người khác. Mà nàng là thật sự đã quá lắm, bọn họ chỉ có thay đổi màu tóc cùng màu mắt thành đen chứ dung nhan thì thay đổi bao nhiêu? Lạc Từ Băng hoàn toàn quên mất cái người đáng chú ý nhất là nàng, dù giờ đã không còn yêu mê quyến rũ nữa nhưng nàng bây giờ chính là ngây thơ làm người khác muốn bảo vệ.

Bỗng giọng nói yêu mị của Tiểu Hồ vang lên trong tâm trí Lạc Từ Băng, vì có khế ước với Lạc Từ Băng nên Tiểu Tinh và Tiểu Hoàng cũng có thể nghe thấy được, giọng nói mơ hồ phát ra mấy tia ám ức làm Tiểu Tinh thật muốn hung hăng phi nhỏ tên Tiểu Hồ này "Chủ nhân! Cho ta theo với, trong đây thật nhàm chán ~ Tại sao hai người Tiểu Tinh và Tiểu Hoàng được chủ nhân dắt ra ngoài mà ta thì không được?" Lạc Từ Băng dù có chút không muốn khi thêm một cái đại mỹ nam xuất hiện nhưng cũng thỏa mãn Tiểu Hồ

"Cũng được, nhưng phải hứa là sẽ ngoan" Lạc Từ Băng trầm giọng nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống đồ dành trẻ nhỏ làm Tiểu Sư dù không hiểu lắm cũng phải bật cười thành tiếng. Tiểu Hồ biết mình được ra ngoài chơi thì chạy như bay ra, một luồng ánh sáng màu xanh lam bỗng xuất hiện trước mắt nhóm người Lạc Từ Băng, mà Tiểu Sư thì giật giật khóe môi.

Một tuyệt sắc nam nhân xuất hiện, mái tóc màu lam của hắn được buộc lỏng để tùy tiện trên bạch y. Khuôn ngực rắn chắc để lộ làm cho làn da trắng nõn mềm mại làm nữ tử cũng phải ghen tị phơi bày. Đôi con ngươi màu lam mang theo mê hoặc chết người, khuôn mặt mang theo ba phần tà mị làm Lạc Từ Băng thâm nghĩ quả nhiên là hồ ly, đủ yêu nghiệt a!

Nhưng Lạc Từ Băng không nhanh không chậm nhét viên đan dược vào miệng Tiểu Hồ, màu mắt và màu tóc đều chuyển đen song dung mạo thì như cũ. Lạc Từ Băng thấy tạm ổn thì nắm tay Tiểu Hoàng và Tiểu Tinh đi về phía thành. Tiểu Hồ và Tiểu Sư thì đi theo sau, còn không ngừng phóng ra ánh mắt như dò xét xung quanh, cứ như sợ sẽ có đại sắc lang nào đó đến cướp chủ nhân bọn hắn đi. Hai người này mới tiếp xúc mà cực kỳ ăn ý với nhau, một quyến rũ một nhu hòa tạo thành hai cái trường phái cực kỳ đối lập a!

Tiểu Tinh và Tiểu Hoàng thì quảng cho hai tên đằng sau ánh mắt như muốn nói 'Ghen tị đi! ghen tị với bọn ta đi!' làm hai tên nào đó tức đến muốn thổ huyết nhưng nhìn. Lạc Từ Băng thì giả làm bộ dáng cừu nhô ngây thơ rất đạt a! ai ai nhìn cũng cảm thấy nàng quả là một tiểu cô nương đáng yêu thanh tú, còn hận không thể bắt cóc về nhà làm nữ nhi hay muội muội a!

Đến cửa thành, cái biển hiệu vô cùng to lớn mà hoành tráng, biển thiêu làm từ gỗ trầm hương thượng hạng, xung quanh còn khắc hình rồng uốn lượn quanh ba chữ "Son Ngọc Thành" rất đẹp mắt, chữ được làm bằng ngọc quý nhìn cũng biết rất quý giá. Tiểu Hoàng lại bĩu môi nói "Quả nhiên là thành lam của, đến cả biển tên cũng đủ cho dân thường sống an nhàn ba năm"

Tiểu Hồ lại tựa như rất hứng thú nói "Như vậy thì mới chứng tỏ thành này rất âm suất nga! Vậy thì chắc chắn sẽ có nhiều bảo bối, hảo hảo dạo một chuyến cũng tốt" Tiểu Sư thì nhìn đông ngó tây đánh giá xung quanh. Tiểu Tinh thì một chút cũng chẳng thêm đề ý tới mấy thứ đó, chỉ chuyên tâm trên chóc Lạc Từ Băng, ai bảo bộ dáng nàng bây giờ quá mức đáng yêu! Làm lòng người ngứa ngáy a!

"Nga! Thật sao? Vậy thì có nên đi xem bảo bối trong đây đáng giá cỡ nào hay không đây?" Lạc Từ Băng nghiêng đầu, ánh mắt cong thành hình trăng khuyết rất vô hại nói. Mà Tiểu Hồ thì cực kì vui vẻ hưởng ứng. Tiểu Hoàng thì chẳng buồn để ý, chủ nhân muốn phá cả cái thành nàng tuyệt đối cũng không ngăn cản. Tiểu Tinh thì coi như cũng khá vui vẻ khi người khác gặp họa, Tiểu Sur thì cũng có chút tò mò chủ nhân sẽ phá nơi này thế nào

Nói xong Lạc Từ Băng hiên ngang đứng trước cửa thành, mà hai tên trấn giữ cửa thành nhìn thấy tổ hợp toàn mỹ nam mỹ nữ thì cũng khá giật mình, nhưng cũng nhanh trấn tĩnh

"Mỗi người mười ngân lượng" một trong hai trấn giữ cửa nói. Nghe xong Lạc Từ Băng ngược nhìn, đôi mắt phiếm hồng, nghiêng đầu hỏi

"Không thể vào miễn phí sao?"

"Có thể, trừ phi là Kiếm Sĩ hoặc Pháp Sư" tên còn lại nói, giọng nói có chút mềm, quả nhiên bộ dáng lừa tình của Lạc Từ Băng đã thành công vô cùng. Mà nàng thì lay lay tay Tiểu Tinh bảo

"Tinh tỷ, làm sao bây giờ, muội không phải Kiếm Sĩ cũng không phải Pháp Sư" Mà đôi mắt nàng ngập nước cứ như ai đó trách mắng một câu nước mắt sẽ trào ra như suối vậy. Khiến cho Tiểu Tinh thật sự thảm than với chủ nhân mình. Mà mấy tên giữ cửa đã giật giật lông mày, về mặt bối rối như sợ làm tổn thương vật nhỏ

"Hai vị đại ca, bọn ta là Triệu Hoán Sur, có thể vào được không?" Tiểu Hồ mỉm cười nói, bên cạnh còn xuất hiện thêm một con gấu nâu to lớn Thổ Nguyên Tổ, mà còn là Linh Thủ Thất Kim Tinh làm bọn giữ cửa tươi cười đầy mặt làm một động tác mời. Mà Linh Thủ được gọi ra cơ hồ còn rất vui vì giúp được chủ nhân xong rồi quay về Hòa Ngọc giới

Sau khi cả nhóm đã vào được cửa thành thì Lạc Từ Băng liền bắt đầu khen Tiểu Hồ làm mặt nở hoa, ai mà chẳng biết chủ nhân bọn hắn là kẻ háo tiền, muốn nàng nhà tiên cũng phải xem người có bản lĩnh không đã. Lạc Từ Băng đảo mắt đánh giá khung cảnh, quả nhiên sâm uất, nhộn nhịp vô cùng. Khắp nơi đều thấy cường giả, còn rất nhiều công hội lính đánh thuê nữa a!

Mà nàng có chút hơi mệt và buồn ngủ nên kéo đám người bên cạnh mình tìm một cái khách điểm, tùy tiện chọn vài căn phòng rồi đánh một giấc, mà những người kia thấy thế thì cũng nhắm mắt dưỡng thần, Tiểu Hồ thì bị cả ba con Ma Thú kia thao thao bất tuyệt bắt hắn đi tìm hiểu xung quanh một chút. Tiểu Hồ mặc dù không cam lòng nhưng vẫn rất ngoan ngoãn đi, ai bảo chủ nhân không chịu đứng ra giúp hắn cơ chứ! Mà tiện thể đi xem xung quanh xem có gì thú vị cho chủ nhân hảo hảo chơi đỡ buồn cũng coi như hắn được tặng một điểm hảo cảm a!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Di Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phương Nhã Lâu? Hội Bán Đấu Giá?

Bên trong khách điểm, một tiểu cô nương nằm ngủ quên trời chẳng đất dày, bộ mặt thanh tú đáng yêu phập phồng theo giấc ngủ, đôi môi hồng nhuận hơn vầng trăng cho khuôn mặt càng tăng thêm vài phần khả ái dễ thương. Xung quanh tiểu cô nương là mấy con sủng vật cũng nằm mê man ngủ, mà bên ngoài trời đã chập tối, những chiếc đèn lồng được treo lên làm rực sáng cả khu phố.

Một nam nhân dáng người thon dài xuất hiện trong phòng, nam nhân khuôn mặt tuấn mỹ nổi lên mấy thanh xảo quyết nhưng không kém phần tà mị, mái tóc đen được buộc hờ làm cho vẻ lãng lờ nhưng cũng có phần ngạo khí của nam tử. Đôi mắt cong cong thành hình lưỡi liềm lại ánh lên vẻ quyền rũ đa tình, người hắn thoan thoảng mùi thơm hoa phong lữ vô cùng kích tình. Bộ bạch y trên người sạch sẽ nhưng vẫn không giấu được khí chất của nam tử này. Nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn tiểu cô nương lại dấy lên sự quan tâm mà chân thành.

Nam tử định mở miệng nói gì đó nhưng vội nuốt lời nói vào bụng, hắn vẫn chưa quên tràng thuyết giáo của chủ nhân khi này đâu! Chủ nhân không muốn ai phát hiện được thân phận của nàng nên không cho bọn hắn gọi nàng là chủ nhân, phải gọi là Băng nhi hoặc muội muội, nếu không nàng sẽ không thêm bọn hắn nữa. Nam tử cong môi, dù sao thì hắn cũng không quan tâm mấy cái cách gọi này lắm, chỉ là gọi riết nên quen miệng, từ từ sửa a!

"Băng nhi Trời đã tối rồi, muội không thể ngủ mãi như vậy được" Tiểu Hồ tiến lên, ngón tay thon dài lại trắng nõn như bạch ngọc khẽ vuốt mái tóc dài của tiểu cô nương, giọng nói lộ ra chân tình ấm áp, mà đến chính hắn cũng không nhận ra, có lẽ đã chờ đợi quá lâu, khi gặp lại vẫn không thể kìm nén cảm giác vui mừng khôn xiết.

"Ân? Sơn Ngọc Thành có gì thú vị không?" Lạc Từ Băng hơi cựa mình, dùng tay dụi con mắt vẫn còn ngái ngủ của mình. Bộ dáng muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

"Khoảng một canh giờ nữa sẽ có một hội bán đấu giá rất lớn diễn ra là Phương Nhã lâu, huynh nghe được rằng sáu tháng nó mới tổ chức một lần nên nghĩ sẽ rất hoành tráng" Tiểu Hồ mỉm cười, dùng tay vén vài lọn tóc lòa xòa trước mặt nàng ra, còn tay còn lại thì lay thân hình như cục bông của Tiểu Sur. Trong lòng hắn có muôn vàn bất mãn, có sao tên Tiểu Sur này được chủ nhân ôm ngủ mà hắn thì không? Oa! Hắn thật thương tâm a!

"Vậy thì chúng ta không nên bỏ lỡ, đã tới đây rồi mà không mua được gì cũng khá tiếc" Lạc Từ Băng ôm thân hình Tiểu Hoàng, đôi mắt vẫn còn mờ

màng, miệng nhỏ không ngừng cong lên làm thành bộ dáng có chút mỉm cười nhưng vẫn rất đáng yêu

"Ha ha, chúng ta có thể không có thứ gì duy chỉ có tiền là không thiếu" Tiểu Hồ cũng rất hưởng ứng cười to, nhìn cái đồng ngân phiếu ngân lượng trong Hỏa Ngọc giới cũng đủ mua cả chục tòa thành mà còn dư đầy. Đừng nói chỉ là vàng bạc châu báu trang sức nha! Còn cả đồng Khoáng Thạch mà có thể là dùng tiền cũng mua không được nữa a! Thật không nghĩ tới Mặc gia và Lạc gia của cải thật sự rất nhiều. Còn một số thứ khác có giá trị ngàn vàng nữa. Đan dược thì cũng không lồ vô cùng, mà đan dược tại sao lại có nhiều như vậy thì chắc hẳn là của nàng, dù có quý cũng không tin là của Mặc gia hoặc Lạc gia, số đan dược đó nhiều đếm không xuê luôn đấy

"Chủ nhân định mua gì sao?" Tiểu Tinh quán tay nàng, không ngừng dùng đầu nhỏ làm nũng

"Không biết, thứ gì đáng giá thì mua. Nếu như mua không được thì cướp!" Lạc Tử Băng cong môi, xoa đầu của Tiểu Tinh, nhàn nhạt phun ra mấy câu nói. Mà mấy bọn Ma Thú nghe xong thì cực kì cao hứng, chủ nhân thật là có nhiều chủ kiến hay a! Nếu như không mua được thì cướp, dù sao thì cũng không thể tiêu xài quá hoang phí a!

Lạc Tử Băng ngồi dậy, bộ y phục hồng phấn không biết từ khi nào đã xuất hiện trên người nàng, nàng để mặc cho Tiểu Hồ vấn tóc cho nàng, hẳn làm rất đơn giản, búi tất cả thành một búi to rồi dùng trâm ngọc cố định. Khuôn mặt Lạc Tử Băng trông càng thêm thanh thuần ngây thơ, gò má ửng hồng bầu bĩnh, đôi mắt trong veo như ánh sao lại lấp lánh tinh quang. Tiểu Hoàng, Tiểu Tinh và Tiểu Sư cũng đã hóa thành hình người, Tiểu Hồ sau khi thấy tất cả đã chuẩn bị xong thì đành nắm tay của Lạc Tử Băng trước, bỏ lại hai bộ mặt đen thui của Tiểu Tinh và Tiểu Hoàng

Cả năm người xuống phố, nhìn đường phố tấp nập người, những hàng quán không ngừng hô to gọi nhỏ vô cùng sầm uất làm Lạc Tử Băng vui vẻ không thôi, Tiểu Tinh còn mua cho nàng một cây kẹo hồ lô, nhìn rất giống một vị tỷ tỷ yêu thương muội muội của mình. Mà năm người cũng vô cùng nổi bật giữa phố xá đông người, một người quyền rũ đa tình, một người cao quý lãnh liệt, một người kiêu mị dịu dàng, một người nho nhã lạnh nhạt, và một người thanh tú đáng yêu tạo ra một cái tổ hợp toàn mỹ nam mỹ nữ bóng mắt người nhìn

Tiểu Hồ một thân bạch y sạch sẽ thanh thoát nhưng vẫn còn nét phong tình quyền rũ làm biết bao cô nương đỏ mặt tim đập. Tiểu Hoàng lại mặc một bộ y phục màu cam nhạt, khuôn mặt tinh xảo không ngừng bắn ra sự cao quý và tôn nghiêm. Tiểu Sư lại vận một bộ lam y, trông sạch sẽ mà nhu hòa, nhưng khuôn mặt ẩn chứa sự lạnh nhạt làm người khác tò mò. Tiểu Tinh lại vận hắc y, tóc đen dài vấn kiểu nhẹ nhàng, sự thanh lãnh lại mang theo vài phần yêu mị làm người khác càng nhìn càng thấy vừa mắt. Còn Lạc Tử Băng lại vận y phục hồng nhạt, tóc búi cao để lộ cái trán nhắn nhụy rất có tư vị của người thông minh, khuôn mặt dưới ánh trắng lộ ra mấy phần trong trẻo. Tay nàng cầm kẹo hồ lô mà không ngừng ngo ngoáy tây làm một bộ dáng tiểu hài từ đạt đến mức không thể đạt hơn

Tiểu Hồ dẫn bốn người đến trước một nơi trông có vẻ rất là lớn, trên biển đề chữ 'Phượng Nhĩ Lâu' rất hoành tráng, chữ như rồng bay phượng múa. Bên trong lại càng hoành tráng hơn, nhưng mà Tiểu Hồ không dẫn bốn người đi thẳng vào mà đi vòng ra phía sau, Lạc Tử Băng biết Tiểu Hồ có ý gì thì không ngừng quăng cho hắn mấy cái ánh mắt tán thưởng

Ở đằng sau Phượng Nhĩ Lâu rất âm u và tịch mịch, mà nó chỉ có duy nhất một cánh cửa. Tiểu Hồ gõ vài cái rồi tươi cười đợi thứ gì đó. Một lão giả vừa bước ra lộ rõ vẻ nghi hoặc thì thấy Tiểu Hồ phát tay, một con Hồng Chu Hóa Nguyên Tố xuất hiện làm lão giả về mặt có chút hoảng hốt,

"Lão nhân, ta muốn bán con Hồng Chu này, nó là Linh Thú Thập Kim Tinh, đã được thuần hóa rồi" Tiểu Hồ híп ánh mắt tươi cười đầy mặt nói, rất hợp với bộ dáng thương nhân gian trá lừa tình người khác. Lão giả kia nghiêng mắt đánh giá con Hồng Chu một lát rồi cũng tươi cười nói

"Các vị khách nhân mời vào, thật là quý hóa cho Phượng Nhĩ Lâu quá. Con Hồng Chu này giá khởi điểm là Một trăm vạn thế nào?" Lão giả xoay người chừa một chỗ trống, Tiểu Hồ cầm tay Lạc Tử Băng đi vào, còn những người kia đi đằng sau.

Lão nhân nhìn con Hồng Chu mà vô cùng tò mò, họ làm như thế nào mà con Hồng Chu này lại ngoan ngoãn như vậy? So với sùng vật còn muốn ngoan hơn, nhưng khi nhìn lão thì lại vô cùng hung dữ

"Được, vậy bọn ta có thể ngồi ở đâu để quan sát đây?" Tiểu Hồ vuốt cằm, Lạc Tử Băng trong lòng cười đến nội thương, tên Tiểu Hồ này thật sự là dụ dỗ người khác quá trắng trợn a!

"Người đâu? Mau mang khách quý đi" Lão nhân hô to, một nha hoàn trông có vẻ kín miệng thanh tú dễ nhìn xuất hiện dẫn đường. Tiểu Hồ thì quay sang trao đổi gì đó với Tiểu Sư và Tiểu Tinh, còn Tiểu Hoàng thì lười nhác nhìn xung quanh, riêng Lạc Tử Băng thì về mặt ánh lên ba tia hứng thú. Lão nhân kia nếu nàng không lầm thì cũng là một cao thủ đi! Thật là quá giỏi che giấu mà! Tiểu Hồ bỗng xoa đầu nàng, cười nhạt nói

"Băng nhi nếu muốn biết chủ tử ở đây là ai sao?" giọng nói yêu mị mang theo hấp dẫn rơi vào tai nàng làm nàng tươi cười

"Ân, lão nhân vừa nãy cũng là một Pháp Sư Tam Kim Nhị Cấp đấy" Lạc Tử Băng coi môi, dùng thanh âm nhỏ để tiểu nha hoàn đang dẫn đường không nghe thấy

"Ha ha, muội muội muốn gặp mà không ra mặt thì chuẩn bị sập luôn cái Phượng Nhĩ Lâu này đi là vừa" Tiểu Hồ cười trào phúng

Lạc Tử Băng nhún vai, nhìn đánh giá xung quanh, chỗ nàng đi khá vắng vẻ, mà nàng nhận ra đây là lầu hai, nơi mà chỉ có duy nhất hai mươi gian, cả năm người được phân vào gian ở trung tâm phòng đấu giá, có thể xem xét được toàn bộ chung quanh, Tiểu Hồ vừa vào gian phòng thì nằm trên trường kỷ nhắm mắt dưỡng thần, còn ba cái Ma Thú kia thì không ngừng nhìn xung quanh xem có bảo vật gì.

Lạc Tử Băng chỉ liếc mắt một cái rồi chọn lựa bỏ qua không để ý nữa. Mà đúng lúc đó một nữ tử vận chanh y mỏng, thân thể quyền rũ ẩn sau bộ y phục bước lên đài, khuôn mặt quyền rũ phong tình liên tục quăng cho những nam nhân ở dưới mấy cái mị nhãn. Đầu tóc đen tuyền được cố định bằng một cây trâm cài san hô, nữ tử cất giọng nói

"Chào tất cả mọi người, ta là Cù Yêu Yêu, là người chủ trì của cuộc bán đấu giá này. Theo như mọi người biết, Phương Nhã Lâu chúng ta chỉ mở sáu tháng một lần, mỗi lần đều là trân ki dị thảo. Nhưng vì hôm nay có một vị khách khá đặc biệt đến, mang theo một con Linh Thú Thập Kim Tinh thuộc Hóa Nguyên Tố nên Yêu Yêu sẽ dùng con Linh Thú đó đầu tiên, cũng như để tỏ lòng thành của Phương Nhã Lâu với vị khách đó" Cù Yêu Yêu mỉm cười, nâng tay ngọc phát thì một cái lồng to được khiêng vào

Cù Yêu Yêu tươi cười giật miếng lụa đỏ trên cái lồng ra, một con Hồng Chu to lớn không ngừng phát ra uy hiếp với những người xung quanh, nhưng khi nó nhìn lên một gian phòng nào đó thì bỗng ngoan ngoãn im lặng. Những khách nhân không ngừng hò hét muốn bán đấu giá liền, ai mà không muốn làm Triệu Hoán Sư? Nhất là những người thuộc Hóa Nguyên Tố

"Mọi người có vẻ rất nóng lòng đúng không? Vậy Yêu Yêu xin bắt đầu cuộc đấu giá luôn vậy, giá khởi điểm là Một trăm vạn, mỗi lần tăng không dưới năm vạn"

"Một trăm năm mươi vạn"

"Hai trăm vạn"

"Hai trăm ba mươi vạn"

Lạc Tử Băng nhí nhảnh môi khinh thường nhìn đám người đang la hét ở dưới, bộ bọn họ lần đầu thấy Linh Thú tự dâng tới cửa chỉ để trả tiền lộ phí hay sao? Còn điên cuồng như vậy? Con Hồng Chu chỉ là hơi ngoan hơn so với mấy con Linh Thú khác thôi mà. Mà Tiểu Sư thì rất hào tâm giải thích cho Lạc Tử Băng hiểu tại sao bọn họ điên cuồng như vậy

"Băng muội, bọn họ là lần đầu thấy Linh Thú ngoan ngoãn như vậy, nên điên cuồng cũng không có gì lạ. Ngoại trừ muội ra, tất cả Linh Thú đều rất hung hãn với nhân loại, trừ một số ít là muốn lợi dụng nhân loại để dễ bề thăng cấp hoặc tự thuần phục" Tiểu Tinh bên cạnh cũng phụ họa "Con Chu Hồng đó dù không muốn bị mang đi bán như thế nhưng nó cũng sẽ ngoan ngoãn thôi, muội không cần để ý"

"A! muội hiểu rồi" Lạc Tử Băng gật đầu đã hiểu nhưng trong lòng đang cười đến cáo già. A!!! Bạc của tỷ, tỷ tỷ sắp đến với các người đây

Lạc Tử Băng cùng Tiểu Hồ hàn thuyên, những người kia mỗi người làm một việc, hoàn toàn không quan tâm đến buổi đấu giá. Mà bỗng một nguồn sức mạnh quen thuộc làm Lạc Tử Băng giật mình, bốn Ma Thú cũng nhìn nhau, vì Tiểu Sư do đã có huyết thệ nên tự động thành lập khế ước chủ tớ với Lạc Tử Băng, tự nhiên cũng sẽ phản ứng được với những biến đổi của nàng

"Thứ này... Là của ta! Lấy lại đi Hồ ca" Lạc Tử Băng nghiêng răng, thứ đó là gia bảo của mẫu thân nàng, hóa ra nó ở đây? Nàng phải lấy lại từ thuộc về mình, bất kì kẻ nào có ý định cướp nó đồ của nàng. Nàng liền cho kẻ đó chết một cách không thối

"Hảo" Tiểu Hồ hiểu được nàng đang rất tức giận nên bước ra, nhìn thứ mà nàng muốn lấy cho bằng được kia. Đó là một hạt châu màu trắng ngà vô cùng đẹp, toàn thân nó bao phủ tầng hào quang, nữ tiểu thư con nhà quyền quý cực kì thích hạt châu đó. Mà Tiểu Tinh lúc này cũng bước ra nhìn nháy nháy "Đừng để Băng muội tức giận, nếu không san bằng cả cái thành này cũng không đủ" Mà Tiểu Hồ thì cười nhạt, muốn giành với hắn? Cũng phải xem người có xứng đáng không đã

"Thứ này là gì Yêu Yêu cũng không rõ, nhưng các vị tò mò có thể mua về để xem thử, giá khởi điểm mười vạn, mỗi lần tăng không dưới một vạn"

Tiểu Hồ lạnh nhạt nhìn tất cả, Lạc Tử Băng bỗng kéo vạt áo hất "Hồ ca, nếu có kẻ nào định tranh tới cùng, giết không tha! Nếu như tra ra kẻ nào đã đấu giá nó, sống không bằng chết" Khuôn mặt nàng âm lãnh tới cực điểm, câu nói không có chút độ ẩm, Tiểu Hồ gật đầu, nếu nàng đã muốn, hắn sẽ đáp ứng nàng. Mà Lạc Tử Băng nàng không phải người thiện lương, vì thế nên kẻ đã đụng tới những thứ thuộc quyền sở hữu của nàng chính là phạm tới nàng, ai đối tốt với nàng, nàng liền ghi nhớ. Ai phạm nàng, nàng sẽ không từ thủ đoạn mà khiến kẻ đó sống không được chết không xong. Ai bảo nàng là người ích kỉ cơ chứ!

Tiểu Hoàng thì ngồi đằng sau cũng không vui vì Lạc Tử Băng tâm tình không tốt, bực bội nói với Tiểu Sư "Là kẻ ngu ngốc nào chọc Băng nhi?"

"Sao ta biết được, bất quá nếu ta biết ta liền vác tên đó đến cho Băng nhi hảo hảo trút giận" Tiểu Sư nhún vai, nhấp ngụm trà nói

Mà trong lúc đó, tiếng hô giá càng lúc càng giảm, sau khi xác định chỉ còn vài người thì Tiểu Hồ đã hô to

"Một trăm vạn" giọng nói của hắn làm mọi người chấn động, phải nói rằng viên châu này đẹp nhưng không ai biết nó là gì, nếu như mua nó về mà chỉ để trang trí không phải uổng tiền sao? Một trăm vạn đủ cho cả một gia đình bình thường sống an nhàn cả đời đấy!

Và hiệu quả tất nhiên mạnh, không một ai dám ra giá nữa, Tiểu Hồ mới hài lòng bước vào, ôm Lạc Tử Băng đang rất không vui, nhẹ giọng nói "Băng nhi yên tâm, ta sẽ bắt người đã làm muội tức giận lại cho" Mà Tiểu Sư cũng phản ứng nói "Phải!"

Sau khi đã nhận viên châu đó, Lạc Tử Băng chọn xử người trước rồi mới nghiên cứu sau nên đã quay về khách điểm nhanh, tiền đấu giá Hồng Chu tổng cộng là tám trăm vạn nhưng mua viên châu nên còn bảy trăm vạn. Không tới chút nào!

Chương 18: Gặp Bắc Thần Quỳnh

Màn đêm buông xuống, tại một góc khuất trong màn đêm, bốn bóng dáng đứng nơi đó, cả bốn người đều choàng áo choàng đen nhưng vẫn làm cho người khác mơ hồ cảm nhận được khí chất nguy hiểm từ họ toát ra. Bỗng một người trong bốn người gỡ cái mũ trùm ra, lộ ra dung nhan thanh tú đáng yêu của một tiểu cô nương, nhưng đôi mắt lại vô cùng âm lãnh.

Một nam tử mang theo ba người trên vai nhưng lại đứng đưng như không bỗng nhiên xuất hiện trước mặt tiểu cô nương. Nam tử liền không nhẫn nại mà quăng ba thân ảnh đó xuống đất như cảm thấy rất kinh tởm. Khuôn mặt nam tử thanh lãnh lại mang theo vài phần nhu hòa, nhưng đôi mắt lại giống như mãnh thú rình mồi trong đêm. Lạc Tử Băng liếc mắt, ngồi xổm xuống, dùng tay nâng mặt một trong ba tên, trầm giọng nói

"Các người lấy đầu ra viên minh châu để đem đi đầu giá? Nếu câu trả lời làm ta hài lòng, ta sẽ suy nghĩ về việc tha cho người một mạng" giọng nói tựa như màn đêm không chút ánh sáng hi vọng cho người khác, nhìn khuôn mặt khả ái dễ nhìn lại vô cùng ngoan độc, không hợp với tuổi làm người khác run sợ. Mà những người đứng sau nàng cũng chỉ đơn giản là nhìn một lát rồi không thèm để ý, vì bọn hắn tin nàng không phải là một đứa trẻ bình thường

"Tại...tại sao ta phải nói cho các người?" Hắn đang cùng huynh đệ uống rượu thì bị một nam nhân bắt mạng tới đây, nam nhân đó không hề dùng bất cứ thứ gì cũng có thể dễ dàng vác bọn hắn đi. Thật đáng sợ! Mà tiểu cô nương trước mặt này trông còn đáng sợ hơn!

"Tại sao? Người có tư cách để đặt câu hỏi với ta? Người chỉ cần khai ra là có thể an ổn sống, thế nào?" Lạc Tử Băng bỗng cường to, vô cùng cường ngạo nói, một thanh thủy chủ đã ở trên tay nàng, không ngừng quơ qua quơ lại

"Bọn...bọn ta lấy được...được từ Bắc Thần gia..." Tên nam tử trung niên đó có chút hoảng sợ lắp bắp nói, nhưng hắn càng ngày càng nhận thấy được mình chẳng khác nào cá lọt lưới

"Hừm? Vậy sao? Nếu như người ngoan ngoãn khai ra từ đâu phải tốt không? Lúc đó ta chắc chắn sẽ lưu cho người một mạng. Nhưng giờ thì không!" Lạc Tử Băng vênh môi, ngón tay trắng nõn mềm mịn xoa má tựa như đang suy nghĩ gì đó

"Băng nhi, muội không cần đụng đến loại người bản thù này, kéo hồi tay. Để ta xử là được" Tiểu Tinh bỗng cởi áo choàng, nhìn lũ người đang nằm bất lực mà khinh thường càng lúc càng nhiều

"Ân" Lạc Tử Băng lười biếng ngã vào lòng Tiểu Hồ mà nhắm mắt, nàng lấy ra viên Minh Châu mà được gọi là bảo bối mà mẫu thân định để lại cho nàng, nàng thử dùng tinh thần lực dò xét thì thấy được một nguồn nội lực rất lớn trong đó, gặp được tinh thần lực của nàng thì không ngừng trào ra mà cuộn cuộn xông vào cơ thể nàng. Tiểu Hồ im lặng nhìn Lạc Tử Băng, dùng một tư thế thoải mái cho nàng tu luyện rồi dùng ánh mắt ra hiệu với Tiểu Tinh

Tiểu Tinh không nhanh không chậm lấy ra một lọ ngọc, đổ hết chất lỏng vào miệng ba người đó. Bỗng ba người đó bắt đầu la hét điên cuồng thì bốn bóng dáng đã mất hút. Tiểu Tinh thầm nghĩ, chọc giận chủ nhân, dù có dùng đến Mộng Âm cốt vẫn là không đủ, nhưng chủ nhân khoan hồng độ lượng, ta cư nhiên sẽ chỉ phạt người ba ngày chìm đắm trong ảo tưởng địa ngục ba ngày rồi sẽ tự chảy máu mà chết.

Chợt quanh thân của Lạc Tử Băng bao phủ tầng ánh sáng nhạt làm Tiểu Hồ phải ra hiệu dừng lại. Tiểu Hoàng nói nhỏ "Chủ nhân hình như đã hấp thụ xong nguồn sức mạnh bên trong viên Minh Châu" Tiểu Sư cũng gật đầu phụ họa, Tiểu Tinh thì tươi cười đầy mặt. Khoảng một khắc sau, ánh sáng cũng dần biến mất, mái tóc đỏ rực như lửa dần hiện ra, khuôn mặt vốn thanh tú đáng yêu giờ lại kiều mị quyến rũ làm lòng người ngửa ngáy, hàng lông mày chứa hàng vạn phong tình hơi nhúu để lộ đôi môi ướt át mà kiều diễm

"Đi về thôi, muội mệt!" Lạc Tử Băng ngáp dài, mái tóc đỏ xòa trên bộ bạch y của Tiểu Hồ lại đặc biệt nổi bật, ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên đôi từ mâu trong tròng mà nhiều tinh quang.

"Ân" Tiểu Hồ gật đầu, lại liếc mắt ra hiệu với ba cái đầu Ma Thú bên kia. Cả bốn bóng người chợt biến mất trong màn đêm, chỉ để lại tàn ảnh vẫn còn chưa phai làm người khác rét run. Bên trong Hỏa Ngọc Giới, tiểu cô nương nằm trong ôn tuyền, quay xung quanh là mười một người đang không ngừng đấu tranh mồm miệng

"Tại sao con chim thối như người lại được chớ chủ nhân mà không phải ta?" Tiểu Loan rất không phục chỉ vào mặt của Tiểu Hoàng mà chửi túi bụi, mái tóc tím đen buộc cao trông gọn gàng, khuôn mặt mang theo vài nét trẻ con nhưng cũng mang theo ma mị quyến rũ, đôi con ngươi màu đen không ngừng phóng ra điện, tựa như rất muốn giết chết cái mỹ nhân trước mặt

"Vi Lôi Loan Điều người không đẹp bằng ta!" Tiểu Hoàng hất mái tóc màu cam vàng ra đằng sau, một bộ dáng nữ vương tự cao tự đại không ngừng đả kích lòng tự tôn của ai đó

"Ta không phục! Có sao người lại có bộ dáng mỹ miều hơn ta!" Tiểu Loan ngồi bệch xuống, khuôn mặt méo mó vì bị ủy khuất, tay không ngừng quơ loạn xạ như đứa trẻ mất kẹo làm Tiểu Lân bên cạnh cười đến nghiêngngiêng trời lở đất

"Tiểu Loan, đừng nháo! Chủ nhân đang tu luyện" Tiểu Lam kí đầu Tiểu Loan một cái, rất hảo tâm nhắc nhở nàng

"A!" Tiểu Loan ôm đầu, ủy khuất nhìn Tiểu Tinh nhưng lại chỉ nhận được ánh mắt như đang xem kịch vui của đại mỹ nhân đó. Tiểu Loan không thể phát

tiết chỉ có thể một mình gặm nhấm nỗi đau a! Còn Lạc Tử Băng đã nhin cười đến muốn nội thương nhưng vẫn bày ra bộ dáng

Mà trong lúc này, tại một khu rừng u ám và tăm tối, mười ba cái ánh sáng đang rực rỡ bỗng nhiên phát nổ. Mưa bụi bay tưng tung mù mịt, mà mười ba cái nam nhân vẫn đứng trụ ở đó, mặt không đổi sắc, bỗng La Dực lên tiếng

"Chúng ta tu luyện bao lâu rồi?" Mái tóc vàng kim dưới ánh trăng lóe lên vài sợi bạc, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo ma mị quyến rũ cũng mang theo lạnh nhạt kiêu ngạo, giọng nói hơi cao lại vô cùng êm tai, càng nghe lại càng như một bản nhạc làm người ta không thể dứt

"Chắc tầm mấy tháng, theo thông tin thì mấy tháng cũng chỉ lên được Tứ Hoàng Ngũ Cấp" Nhiệm Viên Hoàng hơi duỗi mình, làm một động tác tập thể dục, áo đã sớm rách lộ ra cơ thịt chắc với cơ thể hoàn mỹ trên từng tác thịt làm người khác điên đảo, điệu quan như ngọc lại ôn hòa như nước, mang theo nét u buồn cùng dịu dàng trầm lắng. Mái tóc vàng nhạt làm cho sự nhu hòa trên khuôn mặt càng tăng thêm vài phần. Đôi mắt nâu nhạt như gió xuân ấm áp động lòng người, để lại cho người khác dư âm của mùa xuân

"Không phải trong chúng ta ít nhất cũng đã là Thập Đại Hoàng Bát Cấp ư? Là do chúng ta quá thiên tài hay là do lũ người kia không biết tu luyện?" Hải Nhất Nam nhìn sơ qua huynh đệ rồi gật đầu chắc nịch nói. Mái tóc đen dài rồi tung lại mang tới sự hoang dã và mạnh mẽ của một con mãnh thú làm người khác phải sợ hãi. Đôi mắt màu cam như chứa lửa lúc nào cũng mang theo tia lửa nóng nhưng sâu trong đáy mắt là sự lãnh liệt. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng đến tinh xảo, lại chứa đựng sự mãnh liệt khiến người khác hòa đót khắp người

"Hình như ai cũng vậy, chắc là do chúng ta quá thiên tài!" La Dực cũng gật đầu như đúng rồi, rất khẳng định cái danh thiên tài rất xứng với hắn

Nam nhân vẫn tĩnh với mái tóc màu bạch kim vô cùng nổi bật giữa màn đêm lại mang tới cho người khác sự rét lạnh, tựa như một ác quỷ giữa đêm đời mạng nhưng lại trung bộ mặt thiên thần, khuôn mặt hao hao nữ nhân mang ba phần nhu hòa cùng dễ chịu nhưng cũng sắc bén và yêu nghiệt tới đáng sợ! Đôi con ngươi màu đỏ như máu luôn yên tĩnh như mặt nước không gợn sóng, làm người khác không thể biết được trong con ngươi đó đang suy nghĩ gì, chỉ có thể cảm nhận được sự mơ hồ. Khí chất thanh tao mà thanh lãnh toát ra từ hắn lại mang cho người khác sự dễ chịu, nhưng cũng bức người đến không tưởng. Hắn nhàn nhạt nhếch môi nói

"Đi thôi, không thể ở đây lâu. Băng nhi chắc chắn đang chờ chúng ta" Tôn Hàn Phong thấp giọng nói, giọng nói vốn trầm ấm giờ lại tựa như dạ phong thoảng qua tai, không có lạnh run cũng không có ấm áp, chỉ là nhàn nhạt nói.

"Hắc hắc, đầu tiên chính là tìm được một nơi dung thân để gây mồng mẩm tai họa a!" Tư Mạnh Quân cười đến sáng lạn, mái tóc đen cũng hắn không gió mà bay, vô cùng quý dị mà kì ảo. Khuôn mặt vốn mang theo nét ngây thơ lại tinh nghịch ranh mãnh không hợp với tuổi, đôi con ngươi màu lam nhạt trong veo như hồ nước lại ánh lên sự tàn nhẫn bên trong vẻ mặt ngây thơ, điển hình của sói già đội nón cừ non a! Mà khí chất của hắn mang theo vài phần cao ngạo khó nói nên lời

"Hình như chúng ta đang ở Hóa Diễm quốc, nếu ta không lầm thì nó là nữ tôn" Tần Thiên Minh xoa cái cằm nhăn nhui, ánh mắt chợt lóe lên một đạo tinh quang làm con ngươi màu lục càng thêm thâm trầm. Khuôn mặt tuấn mỹ phong tình làm hại biết bao nhiêu con tim của thiếu nữ nhưng ánh mắt lại lạnh băng chẳng có lấy một tia cảm xúc, mùi hương bạc hà từ người hắn thoảng thoảng trong không khí cực kì dễ chịu như ru ngủ người khác

"Hắc hắc, vậy thì đi xem coi nữ tôn khác nam tôn chỗ nào a!" Tư Mạnh Quân cực kì hào hứng, hắn tưởng chừng như muốn la toáng lên, cũng may là Tư Mạnh Thiên bên cạnh kịp che đi cái miệng của hắn. Tư Mạnh Quân ai oán nhìn đệ đệ sinh đôi của mình, khuôn mặt giống y đúc mình nhưng lại là mặt than và trầm tính hơn a!

"Có người đến!" Hải Nhất Nam bỗng lên tiếng, mười ba nam nhân nhìn nhau rồi cùng phi thân lên cành cây to lớn. Thì phát hiện một nữ nhân cùng vài nha hoàn đi theo, hắn là người của Hóa Diễm quốc.

Hải Nhất Nam không nghĩ ngợi gì nhiều liền phi thân xuống, chiếc áo sơ mi màu đen đã rách lộ ra cơ bắp chắc cùng màu da mặt ong, vì hắn đứng nép mình vào bên trong góc khuất nên chỉ có thể thấy mờ mờ được khuôn mặt như mãnh thú lại vô cùng tà diễm, đôi con ngươi màu cam lóe sáng

Nữ nhân vận hồng y mỏng, búi tóc sơ sài lại lộ ra mấy phần quyến rũ đa tình, khuôn mặt tinh xảo nhưng lại dong chi tục phấn làm Hải Nhất Nam vô cùng khinh bỉ, bỗng nữ nhân như nhìn thấy được bảo vật

"Oa! Ngươi trông thật tuấn tú a! Đi theo bản tiểu thư về phủ làm nam sủng, bản tiểu thư sẽ hảo hảo yêu thương ngươi" Nữ nhân như muốn áp cả cơ thể vào người Hải Nhất Nam, mấy tên ở trên thì một bộ dáng xem kịch vui nhưng trong mắt đã lóe lên tia sát ý. Băng nhi trước giờ ghét nhất chính là không sạch sẽ, mà quan niệm của bọn hắn, loại nữ nhân như vậy chạm vào chính là cực kì dơ bẩn. Như vậy Băng nhi sẽ không vui!

Mà Hải Nhất Nam chưa để nữ nhân kia hoàn thành ý đồ liền né sang một bên, còn trầm giọng nhắc nhở, hắn chỉ là muốn đi nhờ được không? Hắn không có hứng thú với cái loại nữ nhân này đâu!

"Cô nương xin tự trọng, tại hạ chỉ muốn nhờ cô nương chỉ đường thoát ra khỏi đây, không có ý định sẽ về phủ cô nương làm phu quân. Tại hạ đã có ý trung nhân rồi" Giọng nói trầm của hắn vang giữa màn đêm lại đặc biệt kích thích khiến cả người nữ nhân kia ngửa ngáy, sáng giọng nói

"Bản tiểu thư xem trọng ngươi đã là phúc ba đời của ngươi, ngươi có biết có bao nhiêu nam nhân muốn làm nam sủng của bản tiểu thư mà không được không? Ngươi vì lí do gì lại phải chung tình với nữ nhân ngu ngốc ki..." Nữ nhân chưa kịp dứt lời đã bị bàn tay của Hải Nhất Nam bóp chặt lấy cổ, lực đạo không mạnh nhưng lại làm cho nữ nhân hít thở không thông. Mà mấy nha hoàn đi theo nàng đều đã bị thủy chủ cắt đứt cổ từ lúc nào

"Ngươi là thứ gì mà muốn xúc phạm lấy nàng ấy? Ngươi chẳng qua chỉ là một cái nữ nhân nhỏ nhỏ mà ta không thèm để vào mắt. Ngươi nghĩ rằng ta sẽ hứng thú với cái cơ thể ẻo lả của ngươi? Đừng ảo tưởng nữa! Cái loại nữ nhân luôn tỏ ra mình thanh cao nhưng thật chất chẳng bằng kỹ nữ như ngươi vốn còn không thể sống thiếu hơi nam nhân mà còn muốn nói nàng ấy ngu ngốc?" Hải Nhất Nam híp mắt, lực đạo trong tay càng thêm mạnh nhưng

không thể làm nữ nhân kia tắt thở, chỉ có thể giãy giụa trong vô ích. Bây giờ nàng ta chẳng khác nào cá nằm trên thớt, có thể bị chặt đứt bất cứ lúc nào. Bây giờ nữ nhân mới xanh mặt, lắp bắp muốn nói nhưng lại không thể nói, nàng nhìn thấy sát khí không nhỏ từ đôi con ngươi màu cam kia

"Nam đệ, chúng ta còn cần phải ra khỏi đây. Cứ để nữ nhân này mang chúng ta theo, nàng ta nếu dám phản kháng thì giết sau cũng không muộn" Đồ Thiệt Kiệt vỗ vai Hải Nhất Nam trong ánh mắt không thể tin được của nữ nhân kia, hấn xuất hiện từ khi nào? Sao nàng lại không cảm nhận được?

"A! nữ nhân à, nếu ngươi triệu hồi Linh Thú ra thì sẽ cực kì hối hận đấy" Đồ Thiệt Kiệt thân thon dài, do đứng khá gần nàng nên nữ nhân mới có thể thấy được gần hết khuôn mặt của nam nhân này. Mái tóc màu nâu đậm ôm sát khuôn mặt tuyệt mỹ gần như là hoàn hảo, làn da trắng dưới ánh trăng càng thêm sức sống. Cánh mũi thon dài với làn môi mỏng hơi cong tạo nên sự yếu mị từ trong xương tủy toát ra, đôi mắt màu nâu lại chút đen vô cùng sâu như vực thăm lại mang theo nét tươi sáng. Nam nhân này tựa như độc dược lại khiến người khác phải sợ hãi.

Hải Nhất Nam bây giờ mới buông lỏng tay để nàng ta có thể nói chuyện, nàng được hít thở không khí thông thoáng liền thở gấp vô cùng, khuôn mặt vốn ửng đỏ giờ lại vô cùng thê thảm, nàng là Triệu Hoán Sư Ngũ Hoàng Tam Cấp thế mà một chút phản kháng cũng không thể? Cả cơ thể nàng tựa như bị đông cứng không thể di chuyển, những người này quá mức nguy hiểm. Nếu như không nghe lời chắc chắn cái mạng nhỏ này sẽ không còn mất

"Ta...ta đồng ý dẫn...dẫn các ngươi ra khỏi...khỏi đây. Với điều...điều kiện phải tha...tha cho ta" Nữ nhân thở gấp nói, sợ những người này sẽ đổi ý mà giết nàng. Chợt mười một đạo thân ảnh quỷ dị lại xuất hiện nữa. Mười ba cái tầng hào quang nhạt bao phủ mười ba người rồi biến mất, để lại mười ba cái dung nhan của nam tử bình thường vô cùng.

"Nữ nhân! Nên biết giữ mồm miệng nha! Không thì ta cũng không ngại cắt đứt họng ngươi đâu" Đồ Thiệt Kiệt nâng cằm của nữ nhân này, nữ nhân lắp bắp nói không nên lời. Chợt một nam nhân mở miệng

"Ngươi tên Bắc Thần Quỳnh? Dẫn bọn ta đến Kim Hóa thành mau lên!" Từ Mạnh Quân vội thúc giục

Bắc Thần Quỳnh kinh ngạc, người này sao biết tên của nàng, nhưng mà nàng đành cắn răng dẫn trước đoàn người này ra khỏi khu rừng này, nàng đi Thủy Thiên Thành chơi, không ngờ về trễ, phải băng qua khu rừng này mới về tới nhà. Không ngờ lại gặp những người này, hôm nay thật là xúi quẩy. Mà những nam nhân nào đó đang mở cở trong bụng, còn thăm cười và nghĩ, Băng nhi a! Bọn ta sẽ xây dựng cái lực lượng cho muội vui chơi thỏa thích!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Gặp Bắc Thần Quỳnh [2]

Tôn Hàn Phong nhìn màn đêm, bọn hắn đi đã nửa canh giờ rồi. Bây giờ cũng đã khuya, bọn hắn có thể đi tiếp nhưng nữ nhân kia chỉ sợ là đang mệt chết! Từ Mạnh Quân cũng hơi nhìn về phía Bắc Thần Quỳnh, nàng ta hai chân đều mềm nhũn nhưng vẫn cố bước đi, hấn thở dài. Quả nhiên là tiểu thư có khác, đi nửa canh giờ mà đã chịu không được, thật không biết tại sao nàng ta có thể ở trên giường mà hoạt động cả đêm cũng không mệt.

"Tìm một chỗ để nghỉ chân một lát đi, dù sao chúng ta cũng là đang nhờ vả người khác. Không nên ép buộc họ quá" Tôn Hàn Phong hơi mỉm cười nói, Bắc Thần Quỳnh thì nhìn nụ cười cứ như là nụ cười của thiên thần, còn bọn hắn thì nhìn thế nào cũng ra ý tứ là 'Nàng ta là nữ nhân yếu đuối, không nên chấp nhặt'

Tần Thiên Minh vươn vai một cái rồi cầm lấy một chiếc lá cây khá dài, hấn dùng nội lực phóng nó về một chỗ trong màn đêm, Bắc Thần Quỳnh vẫn không thể hiểu nam nhân này đang làm gì thì đã thấy La Dục vác một con heo rừng đến, mà con heo rừng này cư nhiên lại bị thương bởi một chiếc lá. Nàng trở mắt nhìn chiếc lá, trong lòng không ngừng sợ hãi, rốt cuộc những người này thâm tàng bất lộ tới mức nào?

"Bọn ta biết ngươi đã đói, dù sao cũng là nữ nhân, lại là tiểu thư con nhà thế gia. Không quen với cuộc sống trong rừng sâu, coi như bọn ta bảo vệ ngươi an toàn ra khỏi đây, ngươi dẫn bọn ta ra khỏi đây, không lỗi cũng không lời" Tần Thiên Minh cầm hai hòn đá, nhìn đồng cùi khô mà Tổng Vô Kỳ đã lấy ra rồi thì bèn lửa, Đoạn Triết Cường lại không biết từ đâu ra một thanh thủy chủ mà bắt đầu xẻ thịt heo rừng, bọn họ ăn ý với nhau đến kì lạ!

Mà Bắc Thần Quỳnh bây giờ mới nhận ra trong số họ không một ai là chú ý tới nàng hay liếc nhìn nàng một cái, vẫn là một bộ dáng ung dung tự tại, tựa như nàng là gió thoảng qua không để lại ấn tượng gì. Dù sao thì nàng lớn lên cũng không có tề, muốn ngực có ngực, muốn hông có hông. Còn là Nhị Tiểu Thư của Bắc Thần gia mà bao nhiêu người mong muốn làm phu quân nàng mà không được

Bắc Thần Quỳnh đang không ngừng tự đánh giá cao bản thân, một lát sau một cỗ mùi thơm lan tỏa, mùi thịt nướng chín đều dù không có gia vị hỗ trợ vẫn thơm ngon tới lạ! Từng miếng thịt óng vàng rất hại bao tử người khác. Mà Tần Thiên Minh vừa nướng vừa quăng cho nàng mấy xiên, còn những người kia thì đang nói chuyện gì đó với nhau, một vài người thì nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn rất tự nhiên không một chút sợ hãi trong rừng sâu

Bắc Thần Quỳnh không dám nói chuyện, chỉ lặng lẽ cắn mấy miếng trên xiên thịt, càng cắn càng cảm thấy ghiền, rõ ràng là nó chỉ được nướng rất sơ sài nhưng mùi vị lại tuyệt hảo đến từng chi tiết. Mà lúc này Từ Mạnh Quân bắt đầu trò kiếm chuyện để làm đỡ buồn

"Phong ca a! Ta gỡ cái khuôn mặt vương vãi này ra được không? Thật là chẳng quen chút nào!" Từ Mạnh Quân ngồi trên cành cây, dùng đũa hai chân,

miệng thì nói nhưng mắt lại không ngừng quan sát chung quanh.

"Tùy mấy đệ" Tôn Hàn Phong chỉ tùy ý phát tay, mà Mộc Vô Ngân đang ngồi xâu xé xâu thịt cũng lộ ra mấy phần vui vẻ, mười ba nam nhân bị mười ba cái hào quang bao phủ, mà khi hào quang tan đi, những khuôn mặt đều bị bóng tối che lấp đi nhưng vẫn lộ ra được mấy phần thần bí khó dò, nhất là những đôi hân mâu nhiều sắc thái của bọn họ, vô cùng...đặc biệt!

Bỗng dung trong lòng Bắc Thần Quỳnh sinh ra mấy phần cảm xúc không rõ, mà Dương Tử vẫn luôn yên lặng bỗng mở miệng, giọng nói như băng hàn ngàn năm khiến người khác rét run

"giết hay thả?" Dương Tử liếc nhìn Bắc Thần Quỳnh một chút, con ngươi lộ ra vẻ khinh miệt nhưng khuôn mặt vẫn không đổi, còn Đồ Thiết Kiệt đang ngồi ngâm cứu cái gì đó nghe xong thì phì cười

"Ha ha, nữ nhân kia mà dám có một chút suy nghĩ không an phận cũng sẽ chết không toàn thân!" Đồ Thiết Kiệt dựa người vào một thân cây to, đôi mắt híp lại vô cùng nguy hiểm, mái tóc màu nâu đậm dài ngang lưng ôm sát khuôn mặt mỏng lung huyền ảo, đẹp tuyệt trần nhưng cũng tàn nhẫn đến lạnh lùng!

"Ta...Ta nào có?" Bắc Thần Quỳnh lấp bắp, khuôn mặt bỗng chốc trắng bệch không chút huyết sắc, Đồ Thiết Kiệt lại cười vang một cái nữa

"Ta chỉ nói là 'nếu' thôi, không cần quá lo lắng. Nếu như ngươi hiểu chuyện thì ta tự nhiên cũng sẽ không so đo với ngươi. Nhưng ngươi nên cẩn thận mồm miệng của mình, ăn nói hàm hồ nữa thì ngươi sẽ vĩnh viễn không thể mở miệng nữa đây!" Đồ Thiết Kiệt lười biếng nói, nhưng khi nhớ tới chuyện vừa nãy con mắt hắn lại lóe lên sát ý, nói năng là nữ nhân ngu ngốc? Vậy thì hắn sẽ cho nữ nhân trên thiên hạ này biết các ngươi mới không bằng một phần của nàng! Dù có là chuyện nhỏ hắn cũng sẽ đại kinh tiểu quái!

Bắc Thần Quỳnh như gà mổ thóc, nàng sợ những nam nhân hi vọng bắt thường này bỗng dung nổi hứng muốn sát nàng! Mà nàng bây giờ mới nghĩ lại, bọn họ vốn chỉ muốn nhờ nàng rất thành khẩn, nhưng khi nàng nhắc đến từ 'nữ nhân ngu ngốc' thì bọn họ lại tức giận, thậm chí còn không do dự mà sát chết mấy nha hoàn của nàng, còn ra tay rất nhanh mà không chút sơ hở. Rốt cuộc người có thể khiến những nam nhân này...sinh lòng yêu thương là ai?

Mà bọn hắn đã hoàn toàn đem Bắc Thần Quỳnh coi như không không khí, vừa nãy trong lúc Bắc Thần Quỳnh không để ý, Tư Mạnh Quân đã lấy hết toàn bộ thông tin trong đại não của nàng ta mà đưa cho bọn hắn, vì vậy nên bọn hắn bây giờ mới suy nghĩ nên làm thứ gì đầu tiên, dù sao thì mọi việc đều phải có bắt đầu mà! Mà dị năng của Tư Mạnh Quân không chỉ có lấy thông tin mà còn có đọc tâm, xem lại kí ức, thậm chí là thấu tóm cả đại não của nạn nhân để làm theo ý hắn, hoặc có thể dùng năng lực để giết chết nạn nhân một cách đau đớn nhất.

Tư Mạnh Thiên nhân nhạ nói "Chúng ta nên lấy thân phận gì để danh ngôn chính thuận bước vào?" Mà Lăng Hạo nghe xong thì làm một động tác vuốt sọng mũi nói "Không phải có Bắc Thần Quỳnh sao? Bắt nữ nhân kia cho chúng ta một cái danh phận nho nhỏ là được, sẽ không ai hoài nghi!" Mái tóc dài màu xám bạc lại chút màu đen của màn đêm, làm mái tóc có chút quý dị mà kì ảo. Khuôn mặt hoàn hảo đến từng góc cạnh lại lộ ra mấy phần băng sương lạnh lùng, mắt phượng sắc bén như nhìn thấu tâm can người khác, đôi ngân mâu mang theo sắc bạc quý dị, giữa màn đêm vô cùng nổi bật mà lóe lên sự tàn nhẫn quyết đoán

Và cứ thế bọn hắn đã người nói ta nghe, người nghe ta nói mà Bắc Thần Quỳnh thì đã lăn đùng ra ngủ. Mà ở một nơi xa xăm, một nữ nhân mái tóc đỏ như máu lại trông vô cùng quyến rũ mà lạnh liệt, khuôn mặt bị tầng sương mờ che khuất, thân hình mềm mại mờ ảo giữa dòng ôn tuyền với hơi nước. Đôi tử mâu ngăm ngăm không rõ tư vị bên trong. Nữ nhân đang ngâm mình trong ôn tuyền nhưng đan điền bên trong cơ thể nàng không ngừng hấp thụ nguyên khí bên ngoài, làm bông bi ngạn đỏ thắm ở giữa như có chút động tĩnh, làm cho mười nguyên tố xung quanh càng lúc càng điên cuồng

Mười một cái đầu Ma Thú thì sớm đã bị nàng đánh cho thành đầu heo vì cái tội thao thao bất tuyệt mãi trước mặt nàng nên bọn hắn đành ủy khuất phải đi chỗ khác. Lạc Tử Băng cong môi, nhân nhạ nói nhưng giọng nói như đang gửi đến một nơi nào đó

"Mọi người...Đã tỉnh rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Mặc Tê Vũ Và Mặc Tê Viên

La Dực rất không kiên nhẫn đá cái móng tròn của Bắc Thần Quỳnh, miệng không ngừng giục, ánh bình minh nhân nhạ chiếu lên người hắn làm cả người hắn sáng bừng, bộ y phục màu lam nhạt bằng vải thô nhưng không giấu được thân hình rắn chắc mà cũng mang lại cảm giác dễ chịu mà thoải mái, dù đã thay đổi khuôn mặt nhưng khí chất lại vô cùng kiêu ngạo mà tự tin

"Này nữ nhân! Dậy mau! Trời sáng rồi! Ai cũng đang chờ ngươi đấy!" Tần Thiên Minh thì đang cầm cái bản đồ, không ngừng ngo ngoe rồi nhìn Bắc Thần Quỳnh một chút. Mà tại sao bọn hắn lại có bản đồ và y phục thì phải quay lại nửa canh giờ trước

-o0o- Ta là đường phân cách nửa canh giờ -o0o-

"Phong ca! Chúng ta không thể cứ mặc mấy bộ quần áo đã sớm rách như thế này, người dân không nghĩ chúng ta là ăn mày thì chắc cũng nghĩ là kẻ bị bại não" Tư Mạnh Quân bắt đầu thao thao bất tuyệt, lại còn rất phối hợp với hành động chỉ loạn cơ thể của mình.

"Cũng phải, vậy thì chúng ta đành làm đạo tặc một bữa vậy" Tôn Hàn Phong đang nhắm mắt suy nghĩ gì đó thì mờ mắt ra nhìn huynh đệ của mình rồi mỉm cười. Tần Thiên Minh nghe xong cũng nhủu mày hỏi Hải Nhất Nam đang lười nhác nằm trên cây

"Nhất Nam! Quanh đây có không?" Hải Nhất Nam đôi mắt đang đen nhánh bỗng trở thành màu cam trong veo, hấn giương mắt nhìn xung quanh thì nhảy xuống khỏi cành cây, đứng bên cạnh Tần Thiên Minh mà đôi mắt đã trở lại thành màu đen. "Phía Nam cách đây chừng mười ba cây có một trại sơn tặc" Tần Thiên Minh không nói gì gật đầu rồi tự dưng biến mất không một tiếng báo trước, cả Tư Mạnh Quân và Hải Nhất Nam cũng biến mất theo

Mà cách đó mười ba cây, tại một bãi đất trống, rất nhiều lều trại dựng lên bỗng xuất hiện ba thân ảnh quý dị. Mấy tên lính gác vừa thấy thì đã mềm bị dọa cho ngất xỉu, còn vài tên còn giữ vững tinh thần thì bản năng đạo tặc trời dấy

"Các ngươi là ai? Sao dám đến đây gây rối?" Mà Tư Mạnh Quân thì vô cùng vô lại nói "Bọn ta không có đến để phá, chỉ muốn xin ít đồ mà thôi, hắc hắc" Tên lính gác giận đến đỏ mặt, dự định triệu hồi Kiếm Khí thì cả người đã bị đông cứng không thể cử động, Tần Thiên Minh cười nhạt, khuôn mặt thập phần bình thường nhưng khí chất lại mang theo sự nguy hiểm và cao cao tại thượng

"Tốt nhất là nên im lặng nếu còn muốn giữ cái mạng nhỏ"

Hải Nhất Nam nheo mắt nhìn xung quanh rồi cười với Tư Mạnh Quân "Quân ca a! Chúng ta vét hết đi" Và Tư Mạnh Quân gật đầu trong bao ánh mắt như muốn giết người của mấy tên lính gác. Nửa khắc trời qua, trên tay của bọn hấn là một bọc bạc đựng rất nhiều y phục và tiền bạc, dưới chân bọn hấn là rất nhiều tên nam nhân quần áo đã bị trần lột hết, còn rất thảm thương cầu xin

"Lạy trời các hạ rù lòng từ bị, bọn ta là đạo tặc cướp vì chính nghĩa, nào có làm gì nên tội mà các hạ nỡ lấy hết của bọn ta"

"Các hạ đã lấy xong hết rồi, không lẽ còn muốn xương máu của bọn ta?"

Và rất nhiều câu nói hiện ra, mà bọn hấn vẫn nhón nhơ như không. Sau khi thấy ba thân ảnh đã mất hút, bọn đạo tặc lúc này mới thở ra, những người kia thật sự rất đáng sợ! Lấy hết bạc và ngân lượng còn mặt dày bắt bọn hấn còi y phục, còi xong dường như còn muốn rút xương lột da bọn hấn. Bọn hấn bây giờ đã gặp đạo tặc chân chính a! 囧 Nhớ lại cái cảnh một người trong bọn hấn chỉ tùy ý giờ ngón tay cũng đánh bay được cả năm tên to lực lưỡng. Thân người bọn đạo tặc không bắt giặc mà run lên

-o0o- Tôi là đường phân cách hiện tại -o0o-

Đó là toàn bộ nguồn gốc của đồng y phục và đồ vật bên cạnh bọn hấn, bọn hấn đi trừ gian diệt ác a! Chỉ là thu thêm một chút chiến lợi phẩm mà thôi! Bắc Thần Quỳnh lơ mơ tỉnh dậy, thấy được mười ba bộ mặt đang nhìn mình thì không tự chủ mà tim đập mạnh, nằng làm sao gì sao?

"Dậy mau đi, bọn ta đưa cô về phủ. Cô đã hết giá trị rồi" Tần Thiên Minh mặt không đổi sắc nói, Bắc Thần Quỳnh nghe xong cực kì vui vẻ nhưng lại cảm thấy kì lạ, bọn họ đưa nàng về bằng cách nào? Tần Thiên Minh nhướn mi thì Bắc Thần Quỳnh đã thấy mình đứng ở trong phủ, rừng rập đã không còn, chỉ còn thấy những ánh mắt kinh hoàng của bọn nha hoàn! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đoạn Triết Cường mặc xong bộ y phục màu xám thì vuốt những lọn tóc sang một bên rồi nói "Có sát khí không nhỏ xuất hiện, nhưng là của hai tiểu hài tử, hình như bị thương"

Tổng Vô Kỳ đang trầm mặc nghe xong cũng nhếch môi nói "Tiểu hài tử? có sát khí? Không tệ" Đôi con người luôn mang theo tia âm lãnh bỗng lóe sáng làm người khác không thể hiểu được con người này rốt cuộc có toan tính gì

"Phía Bắc, ba thước" Hải Nhất Nam cũng lên tiếng, giọng nói vẫn mang theo tư vị lười biếng, tựa như một vị khách xem kịch vui, nhiều lắm đóng góp cho vở kịch vài thứ cho mọi thứ thêm phần hay hơn!

Tần Thiên Minh phui bụi bộ y phục xong cũng mỉm cười, hấn vươn tay thì mười ba người đã biến mất vô tung vô ảnh, rồi bỗng xuất hiện trước mặt hai người mà Đoạn Triết Cường nhắc tới. Đó là một cặp song sinh, người trong có vẻ trưởng thành và trầm tĩnh thì đang ôm người trông có vẻ hiền lành hơn. Nhưng mà cả hai đều bị thương không ít.

Nam hài trông lớn hơn thì vận bộ hắc y, trên người lấm lem máu, khuôn mặt tuấn mĩ góc cạnh dù tuổi chưa lớn nhưng đã tiêu sái hơn người. Ngũ quan tuấn đạt kết hợp để lộ ra phong thái ngạo mạn mà không khuất phục trước bất kì ai. Đôi con người kiên định mà cũng gai góc, còn nam hài trông nhỏ hơn thì vận bạch y đã nhiễm một tầng máu tươi. Khuôn mặt tương tự, chỉ là có phần mềm mại và hòa nhã hơn, hàng lông mi dài khẽ run làm người khác rung động.

Mặc Tề Vũ trông lớn mắt nhìn đám người kì lạ bỗng xuất hiện không báo trước này, nhưng hấn nhìn mãi cũng không ra được tu vi của họ, hấn còn có thể mơ hồ cảm nhận được đám người này rất không bình thường! Có thể đến không tiếng động như thế đích thật không phải là kẻ yếu! Nhưng đám người này đến với ý đồ gì?

Hải Nhất Nam nhìn sơ qua cặp song sinh, đôi mắt hơi ánh lên về kinh ngạc nhưng thay vào đó là tràn ngập tư vị hứng thú, hấn mở miệng, giọng nói trầm hơi khàn tựa như một con mãnh thú nhưng làm người khác cảm thấy hấn là người có thể tin cậy được "Hai người này đích thật thiên phú rất cao, bất quá một người không thể nói, một người không thể nhìn"

Mặc Tề Vũ không thể nói chuyện nên chỉ có thể nhìn Hải Nhất Nam với ánh mắt đề phòng và tìm tòi, hấn bây giờ đã cạn kiệt sức rồi! Cũng không thể

đứng dậy nói chứ đừng nói chỉ là chạy trốn khỏi những người này. Thôi thôi ở đây để xem họ rốt cuộc là bạn hay địch có vẻ hợp lý hơn.

"Bẩm sinh hay trúng độc?" Đò Thiết Kiệt cũng rất hứng thú hỏi, bây giờ chỉ còn lưu lại Tư Mạnh Quân, Đò Thiết Kiệt, Nhiễm Viên Hoàng và Hải Nhất Nam, những người kia đã đi tìm chút thức ăn và nguồn nước, dù sao thì nhìn cặp song sinh này hẳn đã kiệt sức rồi đi!

Mặc Tề Viên hơi cựa mình, hẳn nghe có thanh âm nói chuyện nhưng do không thể nhìn thấy gì nên chỉ có thể tập trung lắng nghe, Mặc Tề Vũ thấy vậy càng ngày càng đề phòng hơn.

"Trúng độc! Đã ngấm hai phần ba rồi, muốn cứu e rằng bọn hắc sẽ chịu không ít thống khổ" Hải Nhất Nam nhún vai, lắc đầu rồi nhảy lên thân cây tùy ý nhắm mắt.

"Đi độc trị độc, chỉ còn cách đó mà thôi" Tư Mạnh Quân thở dài, vỗ vai Đò Thiết Kiệt một cái rồi cũng lặng lẽ đứng ra một góc mà suy tư thứ gì đó. Nhiễm Viên Hoàng hơi nhìn cặp song sinh rồi lại nói "Nên hỏi ý kiến bọn họ trước thì hơn"

Đò Thiết Kiệt nghe lời ngồi xổm xuống mà không để ý hình tượng, nhìn thẳng vào mắt của Mặc Tề Vũ mà nghiêm túc hỏi "Ta nói này, nếu như ta giúp các người giải độc, giúp các người báo thù kẻ đã hại các người ra nông nỗi này, các người có nguyện ý làm bằng hữu cùng bọn ta kẻ vai sát cánh không? Nhưng ta nói trước, một khi đã làm bằng hữu với bọn ta, tay của hai người buộc phải nhiễm không ít máu tươi, vì bọn ta cũng không phải người lương thiện gì đâu"

Nhiễm Viên Hoàng cũng nhìn sâu vào từng biểu hiện của hai người này, dù sao thì bọn hắc cần chính là sự trung thành tuyệt đối, đây không phải thế giới của bọn hắc, bọn hắc cũng không nắm rõ nó. Nhưng bọn hắc biết, chỉ cần nằm ở đây, bọn hắc đều sẽ truy tìm năng cho đến khi thấy năng mới thôi. Nhưng bọn hắc sẽ làm thật chậm rãi, để đến khi năng đã về với tâm mắt của bọn hắc, năng không cần phải lo nghĩ bất cứ thứ gì nữa, cứ sống an nhàn là được.

Mặc Tề Vũ nhìn sâu vào đôi mắt không có lấy một tia nói dối nào, hoàn toàn nghiêm túc thì trong lòng bỗng có một cảm giác gì đó thôi thúc hẳn tin tưởng những người này. Mặc Tề Viên nghe được câu nói đó cũng là hoang mang không ít, vội kéo y phục của Mặc Tề Vũ. Mặc Tề Vũ nhìn đệ đệ của mình, vì những kẻ đó mà đôi mắt đã mù lòa, hẳn còn không tức giận? Thậm chí là có kẻ có thể báo thù cho bọn hắc, bọn hắc bán mạng cho kẻ đó cũng được.

Mặc Tề Vũ ra sức gật đầu, Mặc Tề Viên thấy ca ca mình đã đồng ý thì cũng không ý kiến gì, lặng lẽ đồng tai lắng nghe tiếp. Đò Thiết Kiệt cười nhạt nói "Ta đồng ý cứu hai người, nhưng hai người chịu được đau đớn không? Nó sẽ đau tới tận tâm can, tới tận xương tủy của các người đấy"

Mặc Tề Viên lúc này đã vội nói, dù không thấy nhưng hẳn cũng cảm nhận được những người này có thể tin cậy "Bọn ta chịu được!" Mặc Tề Vũ cũng gật đầu rồi chăm chú nhìn Đò Thiết Kiệt. Đò Thiết Kiệt cười hải lòng rồi cắn ngón tay, nhưng duy chỉ có hai giọt máu rớt ra ngưng tụ thành hai viên minh châu cỡ hạt đậu màu đỏ sẫm lại chút đen.

Đò Thiết Kiệt cầm hai viên minh châu, rồi nhét vào miệng hai huynh đệ họ Mặc không chút lưu tình, viên minh châu không mùi không vị nhưng lại thanh lãnh mát rượi. Hai người bọn hắc có thể cảm nhận được viên minh châu này không ngừng đi khắp cơ thể bọn hắc rồi dừng lại ở nơi độc tố tích tụ.

Viên minh châu chợt tan ra thành chất lỏng, ngấm vào trong da thịt tạo ra sự đau đớn đến buốt xương, cả cơ thể như chìm trong hàn đàm tích tụ ngàn năm. Nhưng khoảng một khắc sau thì sự lạnh giá được bao phủ bằng sự thống khổ tới tận ngũ tạng. Nó như thiêu đốt cả linh hồn người, chất lỏng đó ngấm vào xương cốt rồi chạy khắp cơ thể, độc tố mà bọn hắc tích tụ mấy ngày nay như bị thứ chất lỏng ấy nuốt chửng rồi hoàn toàn trở thành một phần của chất lỏng.

Càng lúc càng đau đớn, bọn hắc tựa như muốn nhảy dựng lên nhưng cơ thể đã không còn sức, muốn gào thét nhưng lại bị cái gì đó chặn lại. Càng lúc càng thống khổ, cả cơ thể như bị thiêu cháy, đến xương cốt cũng muốn tan thành nước. Rồi lại có cảm giác như có hàng vạn mũi dao đang không ngừng đâm chọc bọn hắc. Trên trán mỗi người đều đã phủ một tầng mồ hôi cực dày, nhưng hai người này vẫn kiên quyết chịu đựng làm Đò Thiết Kiệt trong lòng sinh ra mấy phần hảo cảm.

Sự thống khổ này kéo dài đến nửa canh giờ mới hết, lúc mà chất lỏng ấy như đã hoàn toàn dung nhập với cơ thể của bọn hắc thì bọn hắc cũng đã hoàn toàn không còn chút sức nào. Nhưng bọn hắc lại mơ hồ cảm nhận được rằng chất lỏng này đã cải tạo không ít thứ trong người bọn hắc, còn làm cho bọn hắc như thông thoáng hơn.

"Tốt lắm! Rất đáng khen! Bất quá các người không nên mở miệng hay mở mắt, khoảng hai canh giờ rồi hẳn lắm. Còn bây giờ thì Hoàng ca giúp các người một chút" Đò Thiết Kiệt vỗ tay tán thưởng rồi cười với hai huynh đệ họ Mặc, Nhiễm Viên Hoàng cũng nhẹ giọng nói

"Đừng kinh ngạc" Nói xong rồi rất nhiều sợi chỉ bạc bao lấy toàn bộ cơ thể của hai huynh đệ làm bọn họ giật mình. Nhưng lại chẳng có cảm giác gì là khó chịu, còn rất thoải mái! Từng sợi chỉ bạc mát rượi làm xoa dịu đi cái nóng đốt trong cơ thể, lại tựa như dòng nước ấm chậm rãi lan khắp cơ thể.

"Các người hiện giờ thiên phú đã cao hơn một bậc" Tư Mạnh Quân cười nói, hẳn cũng rất bất ngờ với hai người này nha! Hẳn cũng không phải là chưa trải nghiệm qua cái kịch độc của Đò Thiết Kiệt đi khắp cơ thể, so với chết còn kinh khủng hơn! Nhưng khi qua rồi thì thiên phú tăng rất nhiều.

Mà Nhiễm Viên Hoàng cũng nói "Tốt nhất là nên thả lỏng và ngủ một giấc, khi tỉnh dậy chúng ta sẽ nói chuyện sau" Mà giọng nói từ tốn dịu dàng vang lên lại vô cùng kích thích, làm người khác bất giác phải nghe lời. Hai huynh đệ họ Mặc do cảm giác cơ thể quá thoải mái nên đã ngủ lúc nào không hay.

Chương 21: Mỹ Nam Tắm Rửa

Mặc Tề Vũ mở mắt, sờ cổ họng thì đã thấy cổ họng không bị thứ gì chướng thân âm lại thì mừng rỡ vô cùng, vội đảo mắt tìm thân ảnh của đệ đệ mình thì lúc đó hắn mới nhận ra mình đang ở trong một căn lều trại đơn giản nhưng sạch sẽ. Kể cả y phục dính máu cũng được thay bằng bộ y phục sạch sẽ khác. Nhưng đáng chú ý nhất là, những vết thương trên người hắn đều hoàn toàn biến mất.

Mặc Tề Vũ nhìn đệ đệ mình là Mặc Tề Viên mà trong lòng âm thầm cảm thán và bái phục những người kia, nhưng hắn có chút thắc mắc? Tại sao lại cứu hai bọn hắn? Và họ là ai? Nhìn những người đó tuyệt đối không bình thường! Mặc Tề Viên nặng nề mở con mắt, hắn giật mình! Hắn đã thấy lại được ánh sáng rồi! Mặc Tề Vũ cười nhạt

"Viên, ta không biết họ rốt cuộc có ý gì với chúng ta. Nhưng mạng chúng ta do họ cứu!" Mặc Tề Vũ có chút khó khăn mở miệng, nhưng nói tới đây thì dừng lại, nhưng Mặc Tề Viên hiểu ý của ca ca mình, phải tuyệt đối trung thành với họ!

"Đệ hiền!" Mặc Tề Viên gật đầu, rồi đỡ ca ca mình đứng dậy, vươn tay vén lều thì một khung cảnh hết sức tươi đẹp hiện ra. Mặc Tề Vũ nhú mày, đây là đâu? Nhưng mà trước mắt bọn hắn là một dòng suối trong veo. Có tiếng nói chuyện phát ra gần đó nên hai người bọn hắn men theo tiếng nói trong gió mà tìm đến

Đầu nguồn con suối là một cái hồ rất lớn, nước trong vắt nhẹ lay động, ánh nắng chiếu lên làm mặt nước như lấp lánh tinh quang. Mà cái hồ thôi thì không có gì đáng nói. Đáng nói là có một người đang tắm rửa! Mặc Tề Viên và Mặc Tề Vũ trơ mắt nhìn mà hô hấp khó khăn.

Mái tóc bạch kim dài ướt đầm nước dán chặt tẩm lưng. Bóng lưng tuyệt mỹ chỉ nhìn cũng khiến cho người ta cảm giác hô hấp bị đình trệ, từng bọt nước giống như những viên Dạ Minh châu mang theo ánh sáng, tựa hồ tất cả đều biến thành từng hạt ngọc trong suốt. Da thịt tuyệt trắng lộ ra mấy phần thương lạnh, phảng phất lắng đọng nhiều năm lạnh như băng xơ xác tiêu điều, khí thế sát phạt, chỉ làm cho người ta cảm giác được đó là đao phong sắc bén cùng lãnh khốc cắt qua yết hầu.

La Dực bỗng đứng trước mặt hai người, gương mặt nhìn hai mỹ thiếu niên trước mặt. Một người thì mang vẻ thâm trầm và trưởng thành hơn, khuôn mặt góc cạnh tuấn mỹ vô cùng. Còn người còn lại thì mang vẻ nhu hòa và khá ái, khuôn mặt có phần mềm mại hơn một chút.

Mà La Dực đang đánh giá hai người Mặc Tề Vũ và Mặc Tề Viên thì bọn hắn cũng đang đánh giá nam nhân trước mặt, nam nhân nhìn tầm chỉ mười bốn nhưng khuôn mặt lại tuấn mỹ đến bất khả tư nghị, hàng lông mày cương trực ẩn chứa lạnh nhạt mà kiêu ngạo, cánh mũi thon dài làm nổi bật môi mỏng khê cong. Làn da trắng mịn nhưng không nhợt nhạt, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lại lộ ra phong thái phong tình mà mình mực trương đảm. Mái tóc dài màu vàng kim dưới nắng tựa như dải lụa thượng đẳng kiều sa mà cũng mềm mại, mái tóc được buộc gọn không cứng cũng không mềm, lại lộ ra vẻ phóng khoáng. Đôi con ngươi màu hổ phách như phi thúy phủ một tầng sương mờ mờ lung lung mà huyền ảo, làm cho người khác khi nhìn vào như lạc vào chốn sương mù không lối thoát. Đáy mắt lại là tầng băng dày không độ ấm nhưng luôn bị che dấu bởi ý cười trong mắt.

"Hai người, đừng nhìn đại ca ta tắm rửa nữa" La Dực hạo tâm nhắc nhở, giọng nói âm lượng không lớn nhưng lại trong veo vô cùng êm tai, dù có ở chốn đông người, giọng nói này vẫn vô cùng nổi bật.

Mặc Tề Viên xoay người thì đã thấy tấm lưng đó đã biến mất, thay vào đó là một bạch y nam tử đang chậm rãi mặc y phục. Mặc Tề Viên thật sự rất muốn mếu nha! Tại sao lại có nam nhân so với nữ nhân còn đẹp hơn như thế? Mà mái tóc bạch kim đó...thật sự rất đẹp, dưới nắng lại tựa như đang tỏa sáng giữa đêm tối. Còn người trước mặt lại có mái tóc màu vàng kim vô cùng đặc biệt. Từ khi nào mà Bồ Nhĩ Lục Địa xuất hiện nhiều người đặc biệt như vậy? Vậy còn đám người đã cứu bọn hắn đâu?

Từ Mạnh Quân nhảy từ trên cành cây xuống, nhìn khắp người Mặc Tề Vũ và Mặc Tề Viên một lát rồi gật đầu hài lòng. Hắn cong môi làm khuôn mặt như được điêu khắc tỉ mỉ như búp bê sứ. Môi hồng cong làm nổi bật làn da trắng trẻo. Mái tóc đen dài buộc cao lộ ra vẻ tiêu sái khác người, đôi con ngươi màu lam nhạt trong veo như nước lại ẩn chứa tinh quang trời đất.

"Hôm qua hai người bị thương, là bọn ta cứu hai người. Đây mới là khuôn mặt chân chính của bọn ta" Từ Mạnh Quân tươi cười làm đôi mắt cong thành hình trăng khuyết vô cùng đáng yêu, rất là làm người nhìn hận không thể hảo hảo yêu thương hắn một phen. Ai bảo khuôn mặt hắn so với tiểu hài tử còn đáng yêu hơn. Thật là một cái không có chân lý!

Mặc Tề Vũ nhướn mày không tin, làm gì có cái việc mà từ mấy khuôn mặt siêu cấp bình thường thành cái tổ hợp toàn đại mỹ nam như vậy, quý mới tin! Mộc Vô Ngân cười đến vang dội, còn không ngừng chỉ vào khuôn mặt đang vô cùng vận vận của Từ Mạnh Quân mà đàm chọt

"Ha ha, đệ đã nói rồi mà, có heo nái mới tin bộ mặt này của huynh là bộ mặt hôm qua. Ôi! Cười chết ta!" Mộc Vô Ngân không để ý hình tượng mà nằm nhoài ra cỏ mà lăn lộn tứ tung, khuôn mặt vì cười mà đỏ bừng, khuôn mặt vốn anh tuấn mang theo nét thơ ngây mà khá ái đáng yêu giờ lại vô cùng vô lại. Mái tóc màu vàng lại chút màu nâu sẫm không gió mà bay, môi không ngừng phun ra mấy từ khiêu khích Từ Mạnh Quân, làn da trắng nõn dưới nắng cứ như trong suốt làm đôi mắt màu lam như hồ thủy dao động, đôi con ngươi trong trẻo hơi thâm trầm nhưng vô cùng đẹp mắt, làm người khác càng ngắm càng cảm thấy yêu thích!

"Hừ, vậy thì mau làm hai người này tin. Không thì đừng có mơ ta cho người gặp Băng nhi" Từ Mạnh Quân trừng mắt nhìn Mộc Vô Ngân, miệng dường

như muốn rống to nhưng nhắc đến 'Băng nhĩ' lại có không biết bao nhiêu nhu tình. Mà Mộc Vô Ngân nghe xong cũng vội trấn tĩnh lại, hẳn không muốn tên Tu La Tư Mạnh Quân cướp Từ Băng đâu!

Mộc Vô Ngân ngồi thẳng lưng, bĩu môi bắt mắt nhìn Tư Mạnh Quân, nhưng khuôn mặt Tư Mạnh Quân cũng dần dần biến thành khuôn mặt của nam tử bình thường. Mặc Tề Vũ và Mặc Tề Viên nhìn đến tròn tròn mắt. Tại sao bọn hắn lại không biết cái thế giới này có cái khả năng dịch dung kinh thể hải tặc như thế? Rốt cuộc đám người này là ai?

"Khuôn mặt này quen chưa? Không quen nữa thì đừng trách ta tại sao bỏ đầu hai người ra" Tư Mạnh Quân trừng mắt nhìn hai huynh đệ họ Mặc, đợi cho đến khi hai tên đó gật đầu trong vô thức thì mới liếc mắt ra hiệu cho Mộc Vô Ngân.

"Hai người đã tỉnh? Còn cảm thấy khó chịu chỗ nào không?" Nhiệm Viên Hoàng tay cầm mấy cây thảo dược đi tới, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc dưới ánh nắng ấm áp càng thêm nhu hòa, lông mày hơi nhíu làm khuôn mặt toát lên sự thành thực làm người khác cảm thấy yêu thích. Làn da trắng hơi ửng hồng làm nổi bật mái tóc màu nâu nhạt còn đọng nước ôm sát khuôn mặt, phần còn lại được buộc gọn. Cái mũi thon dài cao quý làm khí chất vừa hòa thuận vừa xa vời, xen lẫn một chút lãnh đạm như sương sớm. Đôi hoàng mâu nhạt trong veo như ngọc như lóe lên tinh quang dao động lại trầm tĩnh như mặt nước không gợn chút sóng.

Mặc Tề Vũ lắc đầu, hẳn bây giờ mới để ý những người này đều có khí chất và dung mạo độc nhất vô nhị, luôn toát ra vàng ánh dương rực rỡ buộc người người khác phải ngắm nhìn họ, nhưng họ vĩnh viễn vẫn cao ngạo hơn bất cứ ai. Đó chỉ là suy nghĩ hiện tại của hai huynh đệ họ Mặc mà thôi.

Mà bây giờ hắn mới chú ý thấy được một nam tử bóng dáng thon dài đằng sau. Nếu hắn không lầm thì đó là mỹ nam vừa nãy tắm rửa đi! Nam tử vận bộ bạch y băng vải thô nhưng không giấu được khí chất vương giả mà tự tại, dù không có làm mình nổi bật nhưng vẫn toát ra hào quang chói mắt làm người khác phải chú ý. Mái tóc màu bạch kim như lấp lánh động vài giọt nước như sương sớm, mái tóc chỉ được buộc hờ bằng một mảnh vải thô màu trắng ngà rồi vắt sang bên vai, vừa có vẻ dịu dàng vừa có vẻ trường thành. Một nửa khuôn mặt bị ánh nắng che lấp để lộ ra làn môi ửng hồng còn đọng nước khê cong thành độ cong hoàn hảo. Cái mũi cao để lộ sự vương giả tự tận xương tủy, tựa như tiên nhân trên trời mà cũng mang đến cảm giác rét run. Làn da trắng như khi sương tái tuyết lại như trong suốt, không mang lại cảm giác yếu mềm mà có chút xa cách, cứ tựa như hắn trời sinh đã như vậy. Nhưng đôi huyết mâu dày lên từng tia vẫn tĩnh nhưng cũng đậm nhu, tầng sương mờ che phủ đôi mắt làm lòng người lạnh giá, lại ánh lên sự tàn nhẫn nhưng cũng ôn nhả.

"Phong ca! Hình như hai người này có biết Lạc Từ Băng" Tư Mạnh Quân khuôn mặt rực rỡ nhìn Tôn Hàn Phong, chờ đợi câu trả lời của hắn

"Vậy sao?" Tôn Hàn Phong đôi con ngươi như đáy lên tia sáng, cười đến du nhiên thất tiếu. Mặc Tề Viên nhin không được nhíu mi nói "Các người biết biểu muội ta?" La Dực khẽ cười ra tiếng nói, đôi con ngươi màu hổ phách chọt trong veo như nước "Bọn ta không biết, nhưng bây giờ bọn ta rất muốn biết. Không phải hai người là bị đuổi tận giết cùng sao? Cũng may là trốn được trong cuộc thám sát đó. Mà các người rất may vì gặp được bọn ta. Bọn ta đã hứa sẽ trả thù giúp người thì sẽ giữ lời hứa, nhưng có việc quan trọng hơn đó là phải tìm được biểu muội của các người. Bọn ta chắc chắn nàng vẫn còn sống, có khi còn đang nghĩ cách trả thù cũng nên. Hiện giờ hai người vẫn còn yếu, thực lực không có, còn không biết rõ kẻ thù của mình có mấy phần thực lực thì đừng mơ mộng viễn vông nữa"

Mặc Tề Vũ và Mặc Tề Viên vô cùng ngạc nhiên khi nghe được, bọn họ làm sao mà biết được gia tộc bọn hắn và Lạc gia bị thám sát? Thậm chí còn biết biểu muội bảo bối của bọn hắn? Tư Mạnh Quân cười rạng rỡ vỗ vai hai huynh đệ họ Mặc "Các người sẽ sớm biết thôi, bọn ta dù sao cũng đã quyết định coi hai người là bằng hữu mà đối đãi, tuyệt không để kẻ nào khi dễ hai người. Mà ta họ Tư tên Mạnh Quân, tên các người bọn ta cũng đã biết nên không cần giới thiệu. Ta còn có một đệ đệ song sinh tên Mạnh Thiên nữa"

La Dực nghiêng đầu, ánh sáng che đi cảm xúc trong con ngươi của hắn nhưng đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm vô cùng đáng yêu "Ta họ La tên chỉ một chữ Dực, còn cái tên đang lưỡi biếng kia là Mộc Vô Ngân, người đang ngồi nghiêng cứu thảo dược kia tên Nhiệm Viên Hoàng, còn cái tên đang ngồi trên cành cây thì tên Hải Nhất Nam"

"Ta họ Tôn tên Hàn Phong" Tôn Hàn Phong cười nhạt nói, rồi hắn ngồi xuống một tảng đá sạch suy nghĩ gì đó.

"Còn vài người nữa bọn họ đang đi xung quanh một lát, sẽ về sớm thôi" Tư Mạnh Quân cười cười rồi đưa cho hai tên đó hai cây thương dài, hắn chỉ tay vào cái hồ mặt nước trong veo mà cười đến phong hoa tuyết đại

"Phải có làm thì mới có ăn a!" Mặc Tề Vũ và Mặc Tề Viên nhìn nhau rồi phì cười, cũng thuận thể cầm hai cây thương mà đi xuống dưới hồ, mà bọn hắn không hề để ý cây thương này, thoát nhìn bình thường nhưng độ sắc bén có thể chém sắt đá như chém bùn

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lam Tiên Thảo

Lạc Từ Băng lưỡi biếng nằm dài trong ôn tuyền, nàng đã tu luyện một tuần rồi. Tại sao vẫn chưa thể đột phá? Lạc Từ Băng tâm tình không vui ngồi nghịch nước. Nhưng mà nàng có nghĩ rằng người ta tu luyện mấy năm cũng chỉ sợ là không được như nàng, nàng còn ngồi đây than trời trách đất là sao?

Tiểu Lang đầu đầy hắc tuyến nhìn tiểu cô nương trong ôn tuyến, thở dài một cái rồi thầm than với trời. Tại sao chủ nhân của bọn hắn đã khủng bố còn biến thái? Có đứa trẻ nào chỉ mới mười tuổi đã đạt tới Cửu Hoàng Thập Cấp, chưa tính còn là Thập Nguyên Tổ, lại song song lên cấp. Tiểu Hồ thì vô vai an ủi vị huynh đệ của mình rồi đưa mắt nhìn Lạc Từ Băng đang nhắm mắt dưỡng thần trong ôn tuyến. Vì Lạc Từ Băng nói trong ôn tuyến rất dễ hấp thụ nguyên khí nên ngày nào cũng phải ngâm tới hai canh giờ.

Lạc Từ Băng lười nhác ngả mình vào một tảng đá to, mái tóc đỏ thẫm như máu dính nước dán chặt vào khuôn mặt và cơ thể, làm đường cong cơ thể thoát ẩn thoát hiện sau làn sương mờ ảo. Bộ bạch y mỏng trên người dính chặt vào cơ thể lộ ra đường cong hoàn mỹ, làn da trắng nõn nhai không tí vết ửng hồng vì làn nước, vài giọt nước đọng trên làn da tựa như hạt sương sớm tinh khiết. Khuôn mặt bị làn sương che khuất nhưng càng thêm mỏng lung huyền ảo, đôi môi đỏ mọng ướt ả mà kiều diễm, hé mở như đóa hoa phù dung trong mưa. Cái mũi thon cao lộ ra sự ưu nhã khí thế làm nổi bật mày lá liễu mi thanh mục tú. Gò má có chút đỏ làm khuôn mặt càng thêm yêu mị quyến rũ động lòng người, hương thơm nhàn nhạt làm lòng người say mê lan tỏa, nhẹ nhàng không dòn dập nhưng lại chứa biết bao nhiêu phong tình và dịu dàng. Đôi mắt màu như nguyệt mi tinh nhân lấp lánh tinh quang, lại ẩn chứa sự nhu hòa mà cũng ương bướng.

"Băng nhi, ta có cách giúp muội lên Thập Hoàng Nhất Cấp đấy" Tiểu Hồ tươi cười, khuôn mặt vốn yêu mị của hắn giờ lại dịu dàng mà hòa nhã vô cùng. Đôi mắt màu mị hoặc lòng người lóe lên vài tia sáng nhu hòa khả ái.

"Àn?" Lạc Từ Băng nhẹ giọng nói, giọng nói trong veo như tiếng chuông làm lòng người ngửa ngáy, tựa như một viên đá rơi lên sóng ngầm trong lòng mỗi người

"Muội biết Lam Tiên Thảo mà đúng chứ? Vừa vặn nó sẽ nở vào hai ngày nữa. Có nó chắc chắn sẽ tu luyện được rất nhanh" Tiểu Hồ cười nhạt xoa tóc Lạc Từ Băng, lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt đang rất ngạc nhiên của nàng mà trong lòng sinh ra cảm giác gì đó rất uy dũng mà vinh quang

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!" Lạc Từ Băng cười vang dội, khuôn mặt nhỏ nhắn vì cười mà đỏ bừng đến phong hoa tuyết đại. Tiểu Lang ai oán liếc Tiểu Hồ một cái, không phục ngồi mề nheo

"Rõ ràng là ta phát hiện trước, tại sao con hồ ly như ngươi lại đi tranh công của ta?" Lạc Từ Băng nghe xong thì cười càng thêm to, tại sao không ai nói cho nàng biết Ma Thú của nàng lại có cái bản tính trẻ con hay dỗi hờn như vậy cơ chứ?

"Lang ca rất giỏi! Vì vậy nên đừng mề nheo với Hồ ca nữa được không? Tí nữa Lang ca dẫn muội đi là được mà" Lạc Từ Băng bắt đầu hành trình đỡ dành con nít của mình, nàng vừa dụ dỗ mà vừa tươi cười ngây thơ, thật sự rất là giống mấy tú bà ở kĩ viện đi lừa con gái nhà lành nha! Nàng rất ngây thơ nga!

"Hào hảo!" Tiểu Lang nghe xong thì tươi cười sáng lạn, Tiểu Hồ bĩu môi khinh thường, đây là Lang Xích khát máu trong truyền thuyết sao? Giờ có khác trung khuyến đầu cơ chứ? Mà Tiểu Lang chỉ đối với chủ nhân của hắn mới như vậy, chứ đích thật hắn là một con Ma Thú cuồng sát vô cùng, bộ dáng mỹ nam mà mị bây giờ của hắn tuyệt đối hợp với tính cách của hắn

Tiểu Lang là một nam tử với mái tóc đen dài được buộc cao ngạo nghễ, đôi con ngươi màu đỏ tươi như máu mang theo sự cuồng vọng và tàn nhẫn, khuôn mặt mang theo nét tà mị tựa như Tu La nhưng vẫn không giảm đi nét tuấn mỹ. Tiểu Hồ lại là một nam tử mang theo nét yêu nghiệt và quyến rũ, con ngươi màu lam mang theo nét chín chắn nhưng cũng phong hoa, lại có chút ranh ma mà khó lường. Mái tóc màu lam được thả phủ trên bờ lưng hoàn mỹ, một số che đi bờ ngực trắng nõn của hắn.

"Này, Băng nhi không thể bỏ ta lại nha!" Tiểu Hồ cũng không trách mình mặt dày mà bám dính lấy Lạc Từ Băng, nàng chỉ còn biết thờ dài ngoai ngắn

"Được rồi, nhưng hai huynh phải dịch dung cho muội. Không thể đi lừa con gái nhà lành được" Lạc Từ Băng nghiêng răng câu cuối, hai tên nào đó chỉ nhún vai tựa như mình rất vô tội.

"Nhưng ta có một thắc mắc, không phải rằng nhân loại thường nói toàn hệ nguyên tố tu luyện sẽ rất cực sao? Vậy sao ta thấy muội an nhàn còn hơn cả nhân loại?" Tiểu Lang gãi đầu hỏi, khuôn mặt có chút ngờ vực

"Bởi vì vốn chưa có ai toàn hệ nguyên tố, vì vậy nên họ không biết. Không thể trách muội được" Lạc Từ Băng nhún vai vô tội nói. Còn Tiểu Lang thì làm bầm "Nhân loại đáng chết! Ai nói toàn hệ nguyên tố là phế vật, cả đám các ngươi mới là phế vật. Băng nhi mới là thiên tài, một ngón tay cũng dễ bẹp được các ngươi..." Còn Tiểu Hồ thì nhìn cười đến vai run lên

Lạc Từ Băng cầm lấy vài viên linh đan dịch dung, Tiểu Lang và Tiểu Hồ dù có chút không vui vẫn ngoan ngoãn nuốt linh đan. Màu tóc và màu mắt của bọn hắn dần chuyển sang đen tuyến, riêng Lạc Từ Băng không nuốt, nàng chỉ khống chế nguyên khí ổn định để mái tóc trở thành màu đen rồi đeo mặt nạ ngân sắc lên. Dù rằng đã đeo mặt nạ nhưng chỉ che được nửa mặt trên, lộ ra đôi môi đỏ tươi phấn nộn. Lại tăng thêm mấy phần thần bí và quý dị. Còn Tiểu Hồ và Tiểu Lang khuôn mặt vẫn yêu mị như cũ, Lạc Từ Băng thay bộ bạch y mỏng thành một bộ nam trang màu xám thêu chỉ bạc. Rất hợp với phong cách soái ca tuấn tú lãnh khốc nha!

Lạc Từ Băng còn tiện tay lấy thêm một cái chiết phiến màu ngân sắc, thoạt nhìn bình thường nhưng bên trong chứa rất nhiều ngân châm và cơ quan, chiết phiến này cực kì sắc bén và rắn chắc đấy nha! Tiểu Hồ nhìn nàng đang vô cùng hưng phấn vì sắp được nhặt bảo vật thì tâm tình cũng tự động tốt lên, chỉ là hắn không biết rằng nàng biết dùng cơ quan?

"Loan tử, nhờ tử vậy!" Lạc Từ Băng cười rồi dẫn ba người là Tiểu Lang, Tiểu Hồ và Tiểu Loan ra ngoài. Tiểu Loan là một con đại bàng toàn thân màu tím đen, sải cánh so với phượng hoàng thì rộng hơn, tốc độ thì nhanh hơn một chút. Toàn thân Tiểu Loan to lớn sải cánh lại trông vô cùng uy dũng, Lạc Từ Băng cùng Tiểu Lang và Tiểu Hồ an vị trên lưng Tiểu Loan, Tiểu Loan thì theo sự chỉ dẫn của Tiểu Lang mà bay. Mà trong lòng của nàng cũng vô cùng vui vì mình vẫn còn tác dụng, Băng nhi không có quên nàng a!

Lạc Tử Băng thì như suy nghĩ gì đó, mở miệng hỏi "Quanh đó có phải hay không là địa phận của người khác?" Tiểu Hồ cũng chỉ nhàn nhạt nói "Hình như là Long Tĩnh Các, một tổ chức sát thủ đánh thuê tự do"

Lạc Tử Băng cười nhạt "Nếu vậy thì chắc hẳn họ giữ rất kĩ" Vì Lam Tiên Thảo là một loại thảo dược sinh trưởng trong hàn băng ngàn năm, nó là một loại hoa có năm cánh, mỗi cánh làm bằng thủy tinh chứa Băng nguyên khí vô hạn, nhưng nó ba trăm năm mới lớn, ba trăm năm thì mới nở hoa, mà nó nở trong một ngày rồi lại héo, vì vậy nên Lam Tiên Thảo là thảo dược cực kì trân quý, đến Lạc Tử Băng cũng vô cùng kích động khi nghe rằng Lam Tiên Thảo sắp nở

"Nếu Băng nhi đã muốn, chỉ sợ bọn họ không thể giữ, còn tổn thất rất nhiều" Tiểu Lang nhếch môi vô cùng khinh bỉ, hẳn hiểu rõ tính cách của nàng nha! Nàng đã thích và muốn thứ gì là phải có trong bằng được, vì vậy nên chỉ có thể ngoan ngoãn mà dâng bằng hai tay, còn chống đối e rằng sẽ không có kết quả tốt!

"Nếu có thể thu phục thì thật tốt nha!" Tiểu Loan cũng hào tâm góp ý, mà ý kiến này khiến Lạc Tử Băng bỗng cười man rợ, mặc dù khuôn mặt đã bị che lấp nhưng biểu tình vô sỉ vẫn thể hiện rất rõ nha!

"Triệu Hồi Sur triệu hồi ra Thần Thú, chắc là đủ dọa người rồi, ha ha ha" Lạc Tử Băng tiếp tục cười man rợ, làm trái tim nhỏ bé của ba cái đầu Ma Thú kịch liệt run rẩy, chủ nhân...người thật buồn hân! Còn mấy Thần Thú bên trong Hỏa Ngục giới cũng bắt đầu lạnh sống lưng...Mà hình ảnh một con chim to lớn uy dũng mang theo ba nam tử tuyệt sắc, tuyệt đối làm người khác lắp bắp, vì con chim ưng đó là Linh Thú Cấp Cao! Vì không ai dám nghĩ rằng Ma Thú sẽ quy thuận nhân loại nên chắc chắn họ chỉ nghĩ đó là Linh Thú mà thôi. Dù sao thì Tiểu Loan cũng đang ở dạng Linh Thú được không?

"Này, tại sao mấy ngày nay ta thường thấy Linh Thú Cấp Cao như vậy?" Mỗi nam đang ngồi uống rượu thì ngạc nhiên hỏi mỗi nữ

"Hừ! Ngươi hỏi ta làm gì? Không phải ngươi mới thấy một phượng hoàng mấy tuần trước sao?" Mỗi nữ hừ lạnh

"Nhưng hình như là cùng một người, mặt nạ ngân sắc đó!" Mỗi nam dụi dụi mắt bắt mắt nói

"Ngươi nghĩ có ai có bản lĩnh mà có nhiều Linh Thú vậy sao?" Mỗi nữ tiếp tục hừ lạnh

Lạc Tử Băng tâm tình đang cực kì vui vẻ, ngâm nga vài khúc nhạc, làn gió thổi mái tóc đen dài lướt qua, khung cảnh có biết bao nhiêu hữu tình? Nàng cười nhạt, tới khi nào nàng mới gặp lại bọn hắn? Tới khi nào nàng mới có đủ thực lực để lấy lại những gì đã mất? Tiểu Lang bỗng la to một tiếng, kéo lại tâm tình đang lơ lửng của Lạc Tử Băng, nàng nheo mắt nhìn một đỉnh núi tuyết.

"Loan Loan! Để bọn ta ở ven rìa đi, không thể làm kinh động đến những nhân loại kia" Tiểu Hồ yêu mị cười, khuôn mặt như hồ ly tinh mị hoặc chúng sinh nhưng toát lên vẻ trầm ổn.

Tiểu Loan hừ một tiếng rồi ngã mình tới một chỗ khuất, ba người hoa hoa lệ lệ nhảy xuống. Tiểu Loan vào bên trong Hỏa Ngục giới để mặc cho ba thân ảnh hiên ngang kia. Lạc Tử Băng nói nhẹ nhàng như gió thoảng

"Hình như có thật nhiều người đến nga!" Lạc Tử Băng nhìn đoàn người đang cư ngụ dưới chân núi, thật nhiều nha! Nơi đây cách Sơn Ngọc Thành không xa, giờ thì nàng hiểu tại sao đạo này Sơn Ngọc Thành lại đông đúc như vậy rồi. Nào là công hội lính đánh thuê, công hội luyện đan, công hội thuần thú sư, còn có cả người trong giang hồ và một số môn phái, chỗ nào cũng ít nhất bốn mươi người. Cũng thật hoành tráng nha!

Tiểu Lang vô cùng khinh thường liếc mắt nói "Muốn tranh với Băng nhi? Cũng phải xem có bản lĩnh không đã" Lạc Tử Băng cũng chỉ cười nhạt nói, tuyệt không có thêm biểu tình gì thêm "Đi thôi, chúng ta không thể đứng như trời trồng ở đây" Mà Lạc Tử Băng lại trông thấy đám người Tư Doãn mà nàng gặp cách đây không lâu, bật cười vì cái duyên phận trùng hợp này, nhưng nàng sẽ không để Lam Tiên Thảo cho bọn họ đâu, thứ đó là...của nàng!

Mà sở dĩ nàng lấy tên Xích Dạ thì chắc còn phải để đám người họ tự mình tìm hiểu. Nhưng mà cũng chỉ là trong lúc chán chường mà nghĩ ra thôi, chứ nàng đâu thể nói ra họ của mình được! Tiểu Lang nhìn theo phương hướng của Lạc Tử Băng thì thấy lần trong dòng người, một nhóm nam thanh nữ tú có vẻ có thực lực thì hơi liếc mắt với Tiểu Hồ, Tiểu Hồ cũng chỉ nhún vai nói

"Băng nhi không có phá hư chỗ này là may rồi, đừng nhìn ta như thể Băng nhi sắp bắt hết nam nhân trong thiên hạ đi" Tiểu Hồ vô lại cười làm Tiểu Lang ghen hờn rất muốn rống mà không dám. Hẳn không có ý gì đâu nha! Hẳn chỉ tò mò thân phận của đám người đó thôi được không? Mà Lạc Tử Băng nghe xong cũng cười vô lại

"Hai huynh nghĩ bộ dáng này của ta có phải hay không sẽ làm đoạn tự? Còn là siêu cấp đáng yêu thụ đó nha! Chẳng cũng thành công nga! Không tệ không tệ, ha ha ha" Lạc Tử Băng còn phối hợp với nụ cười siêu cấp vô sỉ làm Tiểu Hồ và Tiểu Lang bất giác rét run, đừng nói là nàng...định làm thật đó?

"Muội chi giận thôi, không phải muội có mấy ca ca siêu cấp mỹ nam rồi sao? Ha ha ha" Lạc Tử Băng tiếp tục trưng bộ mặt lưu manh đi hái hoa tặc, chi là khí chất thanh lãnh thần bí chỉ làm nàng trông yêu mị mà cuồng vọng hơn thôi. Mà vừa vặn Tư Doãn vừa nhìn sang, đập vào mắt hẳn là ba nam tử vô cùng anh tuấn, mỗi người đều mang khí chất cuồng vọng vô cùng. Nhưng đặc biệt thu hút hẳn là nam tử đeo mặt nạ. Nam tử đeo mặt nạ vẫn luôn động lại trong tâm trí hắn với sự sùng bái không nguôi, nam tử vẫn đeo chiếc mặt nạ đó, vẫn là khí chất kiêu ngạo đó. Nhưng bây giờ lại cười đến phong hoa tuyệt đại, không khỏi khiến hắn có chút sững sờ.

Lạc Tử Băng nhìn sang đỉnh ngọn núi, ngọn núi này cần phải đi qua một khung rừng đầy sương mù với nhiều Linh Thú, khi lên đỉnh núi còn phải chịu đựng sự rét lạnh và biết bao nguy hiểm? Thật thú vị! Không hổ là Băng Tuyệt Sơn!

Tư Doãn định tiến lại nhưng nhớ gì đó chỉ đành đứng đó nhìn bóng hình với chiếc mặt nạ ngân sắc, hình như Xích Dạ cũng muốn Lam Tiên Thảo? Nhưng

mà Dạ công tử chắc chắn sẽ phải đối đầu với rất nhiều người, rốt cuộc Dạ công tử thực lực sâu bao nhiêu? Và hai nam tử bên cạnh Xích Dạ là ai? Mỗi người đều là một tuyệt giai nhân mà biết bao nữ tử trong thiên hạ hâm mộ. Lạc Từ Băng nhìn Tư Doãn thì cười mỉm, nhấp môi nói vài câu nhưng Tư Doãn dường như nghe rất rõ

"Lại gặp rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Di Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Băng Linh Huyền Diệu

Tư Doãn không tự chủ mà cong khoe môi, tâm tình như có dòng nước ấm chảy qua làm hân vô cùng thoải mái. Xích Dạ còn nhớ hân? Thật tốt! Nhưng sao ánh mắt của hai nam tử bên cạnh Xích Dạ nhìn hân lại không tốt lắm thì phải, hân hình như chưa đắc tội với hai bọn họ thì phải?

Tiểu Lang nhủ thầm nhìn Lạc Từ Băng "Bây giờ thì chúng ta làm gì? Giết hết rồi tự mình đi lấy hay là kiên nhẫn trà trộn rồi lấy?" Mà Tiểu Hồ nghe xong thì vô cùng khinh bỉ cộc đầu Tiểu Lang một cái "Người nghĩ bộ dáng của người trà trộn sẽ thuận lợi sao? Chưa tính chúng ta chỉ có ba người, so với những nhân loại kia thì quá ít"

Lạc Từ Băng nghiêng đầu rồi vẫn giữ nguyên nụ cười thanh lãnh mà nhàn nhạt. Nhưng mà Tiểu Hồ và Tiểu Lang thì đang đập bàn trong lòng, mà lí do thì đơn giản thôi! Đừng có bắt cứ ai bị cái dáng vẻ ngây thơ vô tội đó của Lạc Từ Băng lừa, nàng ta đích thật là một con hồ ly a! Một con hồ ly cực kì vô sỉ mà cũng siêu cấp mặt dày! A!!! Băng nhi đang nghĩ ra cái chủ kiến nào đây? Đốt rừng? Chôn sống cả đám người kia?

Tiểu Lang và Tiểu Hồ không dám nghĩ tới nữa, chỉ lẳng lặng ngồi nhìn khuôn mặt đang tươi cười như thiên sứ của Lạc Từ Băng. Lạc Từ Băng không nói một lời, chậm rãi đi thẳng vào vùng lân cận của đám người. Tư Mộng thấy ca ca mình có vẻ thất thần thì cũng tỉnh ngịch nhìn theo hướng của Tư Doãn, nếu là bình thường nàng tuyệt đối không để ý. Nhưng người đang chậm rãi thưởng thức phong cảnh đó mà ca ca nàng đang nhìn lại là Xích Dạ! Mỗi nàng không tự chủ mà nhấp môi vài câu

"Xích Dạ..." Mà đám người kia nghe xong thì cũng giật mình quay đầu lại nhìn, mà không khỏi sửng sốt. Nhưng Lạc Từ Băng một chút cũng không thêm để ý, nàng được cái lợi là hiện giờ không ai chú ý đến nàng nhiều, nhưng khi nàng cùng Tiểu Lang và Tiểu Hồ chuẩn bị bước vào khu rừng thì Tư Doãn mặt mày rạng rỡ vội chạy lại. Lạc Từ Băng chỉ hơi nhướn mày cười nhạt

"Cơ duyên xảo hợp nhỉ? Bất quá hiện giờ ta không có thời gian bồi các vị" Lạc Từ Băng nàng không có muốn lãng phí thời gian một chút nào, nàng xoay người ung dung tiến vào trong bao con mắt kinh ngạc của những nhóm người xung quanh. Còn Tư Doãn thì thất thần vô cùng, người này...quả nhiên xa cách!

Tiểu Hồ biết Lạc Từ Băng rất có hảo cảm với Tư Doãn nên cũng cười với hân một cái rồi chọn cách mặc kệ không để ý. Lạc Từ Băng tiến vào mà càng ngày càng thấy sương mù dày đặc, còn có Linh Thú xung quanh bắt đầu có ý công kích thì chỉ cười lạnh. Mái tóc nàng trở thành một màu đỏ tươi như máu, vô cùng quý dị mà kiều diễm. Linh Thú xung quanh đang có ý định tấn công cũng nhu thuận nằm xuống, không có nửa điểm phản kháng.

Lạc Từ Băng thấy có một tiếng rống to thì nhún người vận khinh công tiến nhanh vào, hai người Tiểu Lang và Tiểu Hồ cũng chạy theo sau. Khoảng một khắc sau, nàng đã tiến đến ven bờ rìa đỉnh Băng Tuyết Sơn, nhưng mà có một con Linh Thú Thập Nhị Kim Tinh Thập Cấp đang hoa hoa lệ lệ chắn đường nàng, đây nếu nàng không nhầm là Băng Linh Huyền Diệu, một trong Ngũ Linh đi!

Tiểu Lang rống to "Băng Linh Huyền Diệu to gan! Dám chắn đường Vương, đi ra!" Băng Linh Huyền Diệu vừa thấy hai con Ma Thú thì chân đã run rẩy, mà nghe được chữ Vương càng thêm kịch liệt run rẩy. Bất quá nó cũng rất thông minh mở miệng, Băng Linh Huyền Diệu là một con Linh Thú sắp tấn cấp Thần Thú, có thể nói chuyện cũng là chuyện bình thường

"Vương! Ngài cần Lam Tiên Thảo sao? Thần là Linh thú bảo hộ nó" Băng Linh Huyền Diệu cúi đầu nói, nếu như có người khác ở đây chắc chắn sẽ vô cùng sợ hãi Lạc Từ Băng, khiến Linh Thú cúi đầu như thế không phải quái vật sao?

"Tốt, mang ta đến đó. Ta đang cần Lam Tiên Thảo" Lạc Từ Băng cười nhạt rồi nhảy lên đầu Băng Linh Huyền Diệu, Tiểu Lang và Tiểu Hồ cũng nhảy theo, Lạc Từ Băng sờ bộ lông trên đầu Băng Linh Huyền Diệu, cũng may nàng đã dùng nội lực bao bọc cơ thể, nếu không chắc chắn sẽ bị băng hàn từ người Linh Thú làm cho chết rét mất.

Băng Linh Huyền Diệu mang theo ba người mà chân không ngừng run, trên đầu hân là hai con Ma Thú và Vương đó! Nhưng mà Lạc Từ Băng càng làm cho nó kinh ngạc hơn "Người muốn đi theo ta chứ? Ta đang cần một thú cưỡi như người"

Băng Linh Huyền Diệu mừng còn không kịp, vội nói "Thần rất vinh dự" Tiểu Hồ và Tiểu Lang thì đang trừng mắt nhìn con Linh Thú nào đó đang mừng như mở cờ trong bụng. Mà Băng Linh Huyền Diệu vô cùng nổi bật, làm đám người ở dưới đang an vị trở mắt nhìn, còn run run hét to

"Băng Linh Huyền Diệu kia! Là ai kí khế ước với nó?"

Mà Tư Doãn nghe xong trong đầu chỉ có một khuôn mặt với chiếc mặt nạ ngân sắc, vội ngược nhìn thì chết lặng. Người đó có mái tóc dài đỏ như máu, vẫn là khuôn mặt đó nhưng giờ lại có khí chất vô cùng vương giả...Xích Dạ? Hắn đã hiểu cái tên này có ý nghĩa gì rồi. Tư Doãn lắp bắp, miệng lảm bảm nhưng vẫn không rời mắt khỏi nơi đó.

Mà có người kì khề ước với Băng Linh Huyền Diệu đã tạo nên không biết bao nhiêu chấn động, trên đại lục một lần nữa lại thêm một vị cường giả ai mà không thấp thỏm? Mấy quốc gia lại càng thấp thỏm lo sợ cường giả lọt vào cường quốc khác. Vì vậy mà tin đồn một người có mái tóc đỏ rực như lửa đã trở thành đề tài rất được quan tâm trong vài ngày tới a!

Lạc Tử Băng vẫn duy trì nụ cười nhạt nhìn xung quanh, qua một khắc thì một hẻm băng lớn hiện ra trước mặt, nơi đó không có gì khác ngoài một cây thảo dược, đó chính là Lam Tiên Thảo, Lạc Tử Băng nhìn rồi liếc Băng Linh Huyền Diệu

"Ta ở đây tu luyện, ai đến làm phiền thì cứ cho vào, nhưng sống hay chết thì còn tùy thuộc, khi hoa đã nở đánh thức ta. Còn Lang ca và Hồ ca đi tìm dùm muội Bắc Thần gia ở nơi nào" Nói xong Lạc Tử Băng liền bắt đầu tu luyện, bỏ lại ba cặp mắt ai oán. Lạc Tử Băng vận nguyên khí, một hình bát quái từ dưới nàng hiện ra tạo nên luồng ánh sáng bao bọc lấy nàng. Còn Băng Linh Huyền Diệu thì nhìn không chớp mắt, nhưng vẫn luôn chú ý xem có ai ngu ngốc mà tiến vào làm phiền Vương hay không

Tôn Hàn Phong nhìn thành quả của các huynh đệ mình đã làm nên, giờ hẳn mới biết làm sơn tặc cũng thật vui nha! Chỉ là hình như không được hoan nghênh cho lắm. Đoạn Triết Cường vút một đoàn kiếm xuống rồi nằm nhào ra bãi cỏ nhìn trời, còn Mặc Tề Viên và Mặc Tề Vũ thì vẫn còn đang rất không vui vì hành động lười biếng của Đoạn Triết Cường. Rõ ràng là nói sẽ giúp bọn hắn nâng cao thực lực, thế mà mới nâng được một chút đã than trời lờ đất

"Đừng có nhìn ta bằng con mắt đó, coi chừng ta lấy ra dùm hai đệ đó. Hai đệ tự luyện đi, ta thật sự rất lười" Đoạn Triết Cường bĩu môi vô cùng vô si nói, còn Mặc Tề Viên và Mặc Tề Vũ đầu đã sớm giăng hắc tuyến, rất không cam lòng vì cái lí do không chính đáng của Đoạn Triết Cường, không phải là lười sao? Nói thẳng ra cũng được mà, còn lí do đủ điều.

Đoạn Triết Cường nhìn sâu vào hai huynh đệ họ Mặc rồi ngồi dậy phui bụi đất trên y phục, bộ lam y bằng vải thô nhưng vận trên người hẳn lại tựa như loại vải trân quý nhất, lại càng làm cho khí chất kiêu ngạo nhưng không muốn bị gò bó, khuôn mặt góc cạnh tuấn mỹ được ánh nắng chiếu lên lộ ra phong thái chính trực của đấng anh hùng mà cũng tà mị và phong lưu. Sóng mũi sắc xảo làm ngũ quan càng thêm phần kiêu ngạo với môi mỏng hơi cong. Làn da trắng mịn nhưng không yếu điệu làm thân thể thon dài cường tráng nhưng cũng nhẹ nhàng. Mái tóc màu nâu đậm dài được buộc cao bằng một mảnh vải màu lam cùng màu với y phục, làm cho con ngươi màu lục ẩn hiện lạnh lẽo trông vô cùng hài hòa, màu nâu nhạt từ trong con ngươi toát ra vô cùng quý dị nhưng lại làm cho màu lục càng thêm phần quyền rũ.

"Hai đệ cũng thật ham học hỏi a! Ta đành đáp ứng vậy, nhưng nếu không đỡ được ba chiêu của ta thì phải ngoan ngoãn tự mình luyện, ta cho phép hai đệ dùng Kiếm Khí đầu với ta" Đoạn Triết Cường cười sáng lạn nhưng sát khí nhàn nhạt từ người hắn toát ra thật sự có chút không bình thường. Mặc Tề Viên và Mặc Tề Vũ rùng mình, bọn hắn biết rằng những người này đều thâm tàng bất lộ, võ công xuất quỷ nhập thần, còn rất kì lạ. Nhưng mà đáng sợ là tay không cũng có thể đầu lại Kiếm Khí! Nó có biết bao nhiêu dọa người cơ chứ?

Đoạn Triết Cường không nói một lời, chỉ cười nhạt cầm một cành cây mỏng, dùng nội lực phóng về Mặc Tề Viên, rồi lại phóng nhanh về Mặc Tề Vũ, cành cây bị ném dần biến thành một lưỡi dao sắc bén.

Mặc Tề Viên xoay người né tránh, quả thật khi hắn biết Cường ca có được dị năng kinh thế hãi tục như thế hẳn cũng vô cùng hoang mang, nhưng riết rồi cũng đã quen, ví như cành cây vừa nãy đã biến thành một lưỡi dao chán sắt như chém bùn. Còn Mặc Tề Vũ thì nhanh chóng gọi ra Kiếm Khí, một đoàn kiếm dài toàn thân phát ra hào quang màu hoàng kim, đoàn kiếm này tên Kim Dược Từ, Kim nguyên tố.

Đoạn Triết Cường bĩu môi đổi hướng, không biết từ khi nào đã đứng ở đằng sau Mặc Tề Vũ, Mặc Tề Viên vô cùng phối hợp trối Đoạn Triết Cường vào thế gọng kìm, Kiếm Khí của Mặc Tề Vũ đánh tới thì Đoạn Triết Cường lại điểm huyết của hắn, còn Mặc Tề Viên chưa kịp tấn công đã bị hắn điểm huyết nốt. Đoạn Triết Cường lăm lăm mặt quý với hai người rồi cười sáng khoái

"Hai đệ còn non lắm, muốn chạm tới lọn tóc của ta cũng phải tu luyện rất lâu a!" Xong rồi hắn giải huyết rồi quay về bãi cỏ mà hoa hoa lệ lệ ngủ, để mặc cho hai tên nào đó vẫn còn đang đầu gối hắc tuyến. Nhưng bọn hắn ngẫm lại, đạo này thực lực bọn hắn tăng không ít, cũng là nhờ những người kì lạ này. Bọn họ không chỉ giúp bọn hắn tập luyện võ công còn dạy rất nhiều thứ khác.

Tôn Hàn Phong sau khi đã kiểm tra xong mấy món đồ vật rồi thì tiến lại vỗ vai Mặc Tề Viên và Mặc Tề Vũ "Hai đệ hiện giờ còn rất yếu, vẫn là nên chịu khó tu luyện, muốn đấu với Cường đệ e rằng còn rất lâu" Mặc Tề Viên cười toe toét còn Mặc Tề Vũ thì gật đầu kiên định

Tôn Hàn Phong thấy hai người này đã phục hồi tinh thần thì cười nhạt, xong rồi xoay người cầm bản đồ bắt đầu tỉ mỉ phân tích. Mái tóc màu bạch kim buông lỏng xòa dài trên bờ lưng vững chắc, màu nắng chiếu lên làm mái tóc như ngà màu vàng kim nhưng toát lên phong thái vương giả. Bộ bạch y trắng thuần trên người hắn càng làm hắn như một vị thần không nhiễm bụi trần, sạch sẽ mà tinh khiết. Khuôn mặt tinh xảo với ngũ quan như được điêu khắc tỉ mỉ, có phần tựa nữ nhân nhưng vẫn toát lên nét tuấn mỹ tuyệt trần, lại có chút dịu dàng mà lạnh nhạt. Làn da trắng sáng làm nổi bật làn môi hồng luôn tồn tại nụ cười tựa tiểu phi tiểu. Đôi huyết mâu tà mị nhưng cũng sáng ngời, nhưng đôi con ngươi luôn bao phủ hơi nước che giấu đi cảm xúc trong mắt, làm người khác nhìn vào chỉ thấy hắn trông vô cùng nguy hiểm nhưng lại yêu nghiệt! Khí chất vừa cao ngạo, vừa văn tĩnh lại mang theo hơi thở quyền rũ, làm người khác nhìn thì thấy ôn hòa nhưng cũng vô cùng lạnh khốc

Tư Mạnh Quân bỗng xuất hiện, khuôn mặt vốn luôn gây thơ mang theo nét ranh mãnh giờ lại vô cùng lạnh liệt, khóe môi còn cong thành đường cong khinh bỉ nhạo báng, mặc dù không biết nhạo báng gì nhưng nó lại ẩn chứa sự rét run và vô tâm. Mái tóc đen dài được hắn buộc gọn lại càng trông thêm nghiêm túc, khí chất nhu hòa nhưng ẩn chứa với cuồng vọng không thể với tới

"Phong ca! Ta mới biết được là Bắc Thần gia đã từng cướp của Lạc gia một món đồ, ta không rõ giá trị nhưng có vẻ nó rất quan trọng. Và nó có liên quan tới Lạc Tử Băng" Tư Mạnh Quân ngồi xuống, tay xoa đầu có chút bất đắc dĩ nói nhưng khuôn mặt vẫn ẩn chứa sát ý

"Hừm? Vậy thì cứ để họ an nhàn một lát nữa đi, cứ để Băng nhi tự mình xử họ thì hơn" Tôn Hàn Phong cười mỉm, nhưng ánh mắt cũng cũng không chứa lấy một tia tình cảm. Mà bọn hắn cũng không biết sao lại tin tưởng Băng nhi của bọn hắn có liên quan tới Lạc gia nữa, nhưng bọn hắn tin nghi ngờ của bọn hắn là đúng!

"Ân! À mà đệ đã làm xong việc huynh giao rồi" Tư Mạnh Quân dự định đi tìm Đồ Thiết Kiệt thì nhớ tới gì đó nói

"Ừ, cứ theo kế hoạch mà làm" Tôn Hàn Phong vẫn cười mỉm, khuôn mặt đã trở nên nhu hòa hơn một chút. Tư Mạnh Quân cười khi khi rồi nhanh chóng đi tìm người.

Trong lúc đó, Lạc Tử Băng đang tu luyện thì bỗng mở mắt, con ngươi màu tím đảo quanh hang động một cái rồi cười nói vào không trung "Các hạ thích xem lên người khác đến vậy sao?" Mái tóc đỏ tươi như lửa mang theo sự quyến rũ tựa như thiêu đốt tất cả, đôi con ngươi sau chiếc mặt nạ ngân sắc như lóe sáng

"Người phát hiện ra ta?" Một hắc y nam tử xuất hiện, một nửa khuôn mặt cũng dùng mặt nạ màu trắng ngà che đi, để lại nửa khuôn mặt phần điều ngọc trác, vô cùng hoàn mỹ lại có chút nguy hiểm. Làn da trắng làm cho con ngươi màu đen sâu thẳm thêm thâm trầm, hắc y nam tử tầm mười sáu nhìn Lạc Tử Băng mà trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc

Hắn vừa nảy xông vào thì thấy Thần Thủ Băng Linh Huyền Diệu, nhưng nó thấy hắn cũng không tấn công, chỉ xem xét hắn như thể muốn nhìn xem hắn có địch ý hay không rồi ngoảnh mặt làm ngơ. Hắn cũng thuận theo chỉ đi bộ vào, nhưng bước vào thì lại thấy một người với mái tóc đỏ như máu đang tu luyện, người này đeo mặt nạ nên hắn nhìn không rõ mặt nhưng khí chất đó lại vô cùng cuồng ngạo làm hắn có một tia tán thưởng. Nhưng người này phát hiện ra hắn?

"Phải, ngạc nhiên lắm sao? Bất quá ta cũng không có ý định thương tổn người, chỉ cần người không gây hại cho ta là được" Lạc Tử Băng vờ về lộn tóc, không nhanh không chậm nói, khuôn mặt thoáng nét thần bí nhưng cũng cao quý khó ngờ

"Người thật thú vị! Người tên gì?" Nam tử cười to rồi nhìn nàng với ánh mắt tìm tòi. Nếu hắn không làm thì con Thần Thủ kia cũng là nghe theo lệnh của người này, làm Thần Thủ phải nghe lời như vậy, người này cũng thật khó lường

"Xích Dạ, còn bây giờ thì đừng có làm phiền ta tu luyện" Lạc Tử Băng bữu môi khinh thường rồi mặc cho ánh mắt đang vô cùng không hài lòng nhìn nàng, nàng cũng lười quản mấy chuyện này. Đừng có lấy Lam Tiên Thảo của nàng là được, nếu không nàng cũng không ngại tay nhiễm bẩn đâu.

-Một phút tự kỉ của tác giả-

Ta đạo này thật sự khá bận, lại bị sự muội đáng yêu lừa viết thêm một truyện cho muội ấy, thật sự là viết hai truyện cũng tốn rất nhiều thời gian. Ta thật đáng thương! Rất đáng thương! Mà không ai thương ta hết!

À chỉ là mấy dòng tự kỉ của ta thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hấp Thụ Lam Tiên Thảo

Lạc Tử Băng nhíu mày, trong lòng thật sự là đang rất kiềm chế cái cảm giác muốn đá ai đó đang lượn lờ trước mặt, nàng gằn giọng "Các hạ nếu như có thời gian rảnh thì nên hào hào tu luyện, nhìn người khác tu luyện với ánh mắt như thế thật sự có điểm không dễ chịu" Có ai đá tên đeo mặt nạ trước mặt nàng đi được không? Hắn thật phiền phức, nhìn nàng cứ như thể đang nhìn sinh vật lạ sắp tuyệt chủng không bằng, nàng là người đó!

Nam tử vẫn nhìn chằm chằm Lạc Tử Băng không rời, đôi mắt như muốn trợn ra để xem bên trong người nàng có cái gì, Lạc Tử Băng day thái dương nhức đầu, tên hỗn đản này cũng thật rảnh rồi không có gì làm. Cứ nhiên cứ ngồi ngó ngó nghiêng nghiêng nàng, còn ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng cụ thể vẫn là hỏi nàng xuất thân ở đâu, thực lực bao nhiêu, là nam hay nữ, vân vân và mây mây

"Dạ các hạ không thể đuổi ta đi như thế được, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta đó!" Nam tử cong môi cười vô cùng mặt dày nói, Lạc Tử Băng thật muốn một chưởng đánh chết cái bộ mặt này, nhìn thì thâm trầm tĩnh lặng thế mà lại nói nhiều vô cùng, tựa như có hàng ngàn con ruồi đang vo ve bên tai nàng vậy. Thật sự là rất giống Tư Mạnh Quân thường ngày vẫn luôn thao thao bất tuyệt với nàng.

Người nào đó tên Tư Mạnh Quân đang ngồi thảo luận thì bỗng nhiên tai ngứa, đưa lên gãi thì có giọng nói quan tâm hỏi "Quân ca, có chuyện gì vậy?" Mộc Vô Ngân vô cùng hào hứng ân cần hỏi han

"Không biết, có ai đang nói xấu huynh" Tư Mạnh Quân mờ mặt trả lời, nhưng cũng rất nhanh quên đi mà tiếp tục thảo luận

Quay lại chỗ Lạc Từ Băng, nàng vì không muốn so đo với tên mặt dày này nên chọn cách ngó lơ, xoay người nhìn Lam Tiên Thảo nửa canh giờ nữa sẽ nở rộ, nàng cười vui vẻ nghĩ tới một tương lai không xa vô cùng tươi đẹp. Mà nàng cũng chú ý động tĩnh nam tử kia, dù sao thì Lam Tiên Thảo là của nàng, nếu hắn có ý định cướp thì nàng liền đại khai sát giới không nhân từ

"Ta không có ý định cướp Lam Tiên Thảo, huynh đệ không cần đề phòng ta như vậy" Nam tử nhún vai nói, hắn có cảm nghĩ người mang mặt nạ ngân sắc là một nữ tử nhưng đó cũng chỉ là mơ hồ cảm nhận

"Sur ca!" Lạc Từ Băng không thêm đề ý tên nào đó đang cố gây sự chú ý mà chỉ tập trung nhìn Lam Tiên Thảo, thuận tiện gọi Tiểu Sur, Tiểu Sur là Ma Thủ Băng nguyên tố, chắc hắn sẽ biết không ít thông tin về Lam Tiên Thảo, vẫn là nên hỏi người có kinh nghiệm, như thế mới là hiệu học a!

Tiểu Sur xuất hiện, chỉ là hắn đã được Lạc Từ Băng dặn phải che giấu dung mạo nên cũng không quá nổi bật, chỉ là khuôn mặt vẫn mang theo nét tuấn mỹ hút người, nam tử bí ẩn cũng hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của người này nhưng cũng không nói gì (Tác giả: Người mà dám ý kiến? Heo nái cũng biết leo cây *khinh bỉ* Lạc Từ Băng: *bật ngón cái*)

"Đề gọi ta có việc gì?" Tiểu Sur cười ưu nhã nói, hắn xem chút nữa là gọi Băng nhi là muội, dù sao thì nàng ấy đang phần nam trang, thiếu chút nữa là làm hỏng chuyện rồi, lần sau phải cẩn thận hơn thôi!

"Lam Tiên Thảo có thể trực tiếp hấp thụ không?" Lạc Từ Băng nghiêng đầu hỏi

"Có thể, nhưng nếu trực tiếp hấp thụ chắc cũng chỉ có đệ mới làm được" Tiểu Sur xoa mái tóc màu đỏ như máu nói, giọng nói phảng phất sự tán thưởng

Lạc Từ Băng hơi suy nghĩ rồi gật đầu "Vậy thì huynh giúp đệ một chút, kẻ nào không có phận sự mà tiến vào thì cứ giết không tha" Lạc Từ Băng trầm giọng, nàng nếu mà hấp thụ Băng nguyên tố trong Lam Tiên Thảo, sẽ cần một thời gian và tinh thần lực rất lớn, không thể để bất cứ kẻ nào làm phiền nàng. Còn tên hỗn đân kia thì chắc chắn không dám làm phiền rồi. Mạn Âm khí chắc cũng sẽ dùng đến một lượng không nhỏ

Tiểu Sur rất biết thức thời mà tiến lại chỗ nam tử bí ẩn, nhẹ giọng nhắc nhở "Vị huynh đài tốt nhất là không nên làm phiền đệ đệ ta, nếu không ta không đảm bảo vị huynh đài toàn mạng ra ngoài đâu" Tiểu Sur chính là có hảo tâm nhắc nhở, không có ý định đe dọa gì đâu. Nam tử gật đầu đã hiểu rồi cũng ngoan ngoãn ngồi một góc xem Xích Dạ sẽ làm gì. Hắn chưa từng thấy qua ai có thể trực tiếp chịu được hàn khí cực đại như vậy, thật sự Xích Dạ bí ẩn này làm được?

Lạc Từ Băng dùng Mạn Âm khí và tinh thần lực dung hòa vào nhau rồi xuất ra ngoài, một bóng bí ngạn toàn thân chứa ánh sáng màu đỏ thẫm vô cùng đẹp mắt xuất hiện, nhưng nó chỉ xoay tròn xung quanh người Lạc Từ Băng. Nàng tĩnh tâm nhìn qua Lam Tiên Thảo, cười nhàn nhạt rồi phóng tinh thần lực về phía Lam Tiên Thảo, bóng bí ngạn cũng theo tinh thần lực mà tiến tới.

Mười điểm sáng từ bóng bí ngạn tản ra bao quanh Lam Tiên Thảo, chậm rãi xoay tròn, theo thời gian mà tốc độ cũng dần nhanh hơn. Còn bóng bí ngạn thì nằm yên vị bên trên Lam Tiên Thảo. Qua nửa canh giờ, Lam Tiên Thảo nở rộ thì lại bị bóng bí ngạn cắn nuốt, hàn khí từ Lam Tiên Thảo toát ra nhưng bị mười điểm sáng thu lại hết. Mười điểm sáng xoay càng lúc càng nhanh, tới nửa khắc thì dừng lại, màu đỏ thẫm đã biến thành một màu lam trong veo

Bóng bí ngạn cũng nhả Lam Tiên Thảo ra, hàn khí đã hoàn toàn biến mất nhưng Lam Tiên Thảo là một loại thảo dược trân quý, vì vậy nên dù có mất nguyên khí vẫn có thể dùng làm nguyên liệu luyện đan. Mười điểm sáng quay lại bóng bí ngạn làm những cánh hoa trên bóng bí ngạn đỏ thẫm có những điểm sáng màu lam

Lạc Từ Băng tiến lên thu Lam Tiên Thảo vào Hóa Ngọc giới rồi dùng tinh thần lực hút bóng bí ngạn về đan điền, chậm rãi hấp thụ. Nàng nhắm mắt, một hình bát quái dưới chân hiện lên bao trùm lấy người nàng, để cho nam tử bí ẩn kia một cái ngạc nhiên không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Quyết Định Trở Lại Hồng Thiên Quốc

Tiểu Tinh nhìn đồng Ma Thạch chất cao như núi ở trước mặt mình mà giật giật khóe miệng, rồi lại nhìn sang Tiểu Hồ đang cười ngây thơ sáng lạn thì bất đắc dĩ nói "Người vợ vết hết luôn hay sao vậy? Đồng này cũng không ít đâu"

"Đội Vương vết thì chỉ sợ cả cánh rừng cũng không còn" Tiểu Hồ nhún vai vô tội nói, hắn chính là có ý tốt giữ lại tài nguyên thiên nhiên, từ khi nào lại thành một kẻ ham tiền như mạng cơ chứ? Thật là oan uổng mà!

"Nhưng Vương đã như vậy bốn tháng rồi, Lam Tiên Thảo cũng quá biến thái đi?" Tiểu Tinh không nhịn được nói, khuôn mặt tinh xảo dâng lên một tia lo lắng không thể che giấu

"Người bót lo nhảm đi, Vương đang căng ngày mạnh đấy!" Tiểu Lang nóng nảy cốc đầu Tiểu Tinh một cái, khuôn mặt hắn có chút tức giận nhưng cũng không quá mức, Tiểu Tinh nhũn mày không để ý tới cái cốc đó, nàng chỉ chuyển tâm nhìn vào Lạc Từ Băng.

Lạc Từ Băng bỗng mở mắt nhìn ba cái Ma Thú đang náo loạn ở kia, đôi từ mâu trong veo như nước lóe lên một tia ảm áp và nhu hòa, Tiểu Tinh kích động nhào tới sờ tới lui nàng như muốn xem coi nàng có bị hàn khí cắn nuốt không. Sau khi kiểm tra xong Tiểu Tinh mới chịu buông tha mà thở phào nhẹ nhõm.

"Muội không sao?" Lạc Từ Băng cong môi an ủi đại mỹ nhân, Tiểu Tinh nghe xong cũng mỉm cười, rồi nàng liếc nhìn Tiểu Lang và Tiểu Hồ đang bày ra bộ dáng xem kịch vui thì chợt thấy mình quá lỗ, thẹn quá hóa giận liền tung một chưởng làm hai mỹ nam phải cực nhọc né tránh. Lạc Từ Băng giật giật khoe miệng, nàng không biết nói sao nữa. Chỉ là tại sao Ma Thú của nàng lại có mấy cái bộ dáng như thế này, không phải Ma Thú thì nên có bộ dáng kiêu ngạo vương giả mà khinh thường nhân loại sao? Ài... Thật là tổn hại hình tượng mà.

Lạc Từ Băng hoàn toàn không nhận ra bộ dáng mình bây giờ có biết bao nhiêu xinh đẹp mịn màng, mái tóc đỏ rực như lửa bùng thả không gió mà bay, tựa như dải lụa bông bồng bềnh lại toát ra sự mê hoặc. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lại toát ra yếu mị mê hoặc chủng sinh, từng đường nét trên khuôn mặt đều diễm mỹ tuyệt luân, sống mũi cao thon dài ưu nhã, cánh môi đỏ không son ướm át mà kiều diễm, hàng mi dày như cánh bướm khẽ động che đi đôi từ mâu trong tròng. Làn da trắng nõn không tỳ vết khiến người khác phải ghen tị. Đôi con ngươi như phủ một tầng sương mờ mờ lung linh huyền ảo. Khí chất thanh lãnh lại trầm tĩnh, toát ra hương vị vương giả, tựa như thiên nữ tái thế mà ẩn hiện nét quyến rũ như yêu nữ.

Tiểu Tinh sau khi đã xả giận xong thì liền kéo Lạc Từ Băng vào ôn tuyền, Lạc Từ Băng chỉ biết nhún vai đi theo. Tiểu Lang và Tiểu Hồ nhìn nhau, trong lòng cảm thán nữ nhân đúng là sinh vật khó hiểu. Lạc Từ Băng quảng cho hai tên kia cái ánh mắt cảnh cáo làm hai tên đó lạnh sống lưng, vội dừng cái suy nghĩ hạ thấp nữ nhân, bọn hắn đâu có ý, nữ nhân đúng là sinh vật khó hiểu mà!

Lạc Từ Băng thấy bọn họ đã ngoan ngoãn thì cũng vui vẻ đi xuống ôn tuyền, nàng cũng chẳng ngờ mình lại tu luyện lâu như vậy, nhưng như vậy cũng tốt, thăng cấp không ít. Lạc Từ Băng chợt nghĩ tới bọn hắn, bọn hắn và nàng đều có mối liên kết với nhau, không biết họ bây giờ thực lực đã cao bao nhiêu? Nhưng nàng tin, bọn hắn chắc chắn sẽ đem lại cho nàng thật nhiều kinh hi.

Giữa làn sương mờ, hơi nước bốc lên làm khung cảnh trở nên mơ hồ, Tiểu Tinh nhìn Lạc Từ Băng mà cảm thấy mình thật sự là rất có định lực, nếu là người khác chỉ sợ là nữ nhân cũng muốn phạm tội, làn da như bạch ngọc ửng hồng vì ôn tuyền lại càng trở nên hấp dẫn mê người, bóng lưng cũng thật đẹp nha! Tiểu Tinh vội trấn an mình, mình không phải bách hợp! không phải bách hợp!

Tiểu Loan cũng nhìn đến ngây người, nàng nuốt khan cổ họng rồi quay sang Tiểu Tinh nói "Tinh tỷ... Vương thật sự giống như lời đồn" Tiểu Tinh nghe xong thì gật đầu, nàng trước giờ không nghĩ tới có người lại có sức mê hoặc như vậy, nam nữ đều mê được, thật là...phi lý!

Còn mấy cái Ma Thú giống đực đang bị Tiểu Hoàng gắt gao thuyết giáo, làm hại bọn hắn thật sự chẳng hiểu Tiểu Tinh và Tiểu Loan đang nói gì, nhưng cũng mơ hồ biết là đang khen Vương đi (Tác giả: Các người nhìn, coi chừng phu quân của Băng muội chợt mù mắt đó Đám Ma Thú: ...)

Lạc Từ Băng thả lỏng người, đôi từ mâu lóe tinh quang rồi chợt tắt "Tiểu Lân, huynh hãy mau đi tìm vị trí cụ thể của Bắc Thần gia và hảo hảo cho họ một phần đại lễ nho nhỏ đi"

Tiểu Lân đang ngồi nghe Tiểu Hoàng thao thao bất tuyệt, Tiểu Lân là một nam tử trông nhu hòa khả ái với màu tóc màu vàng kim và đôi con ngươi cùng màu, hắn đứng dậy đáp một tiếng rồi vụt đi. Tiểu Lân không biết Bắc Thần gia đã chọc giận gì nàng nhưng hắn vẫn hảo hảo cho họ một cái phần đại lễ a! Có lẽ là nên nhỏ thôi, để nàng còn vui vẻ mà chơi đùa.

Lạc Từ Băng nhắm mắt, thì thầm "Bắc Thần gia? Dù có hay không liên quan, nhưng đã lấy đồ của mẫu thân ta để lại, đều đáng chết!"

Một tuần trôi qua, Hòa Diễm quốc có chút loạn, Bắc Thần gia không biết đắc tội với cao nhân nào liền bị một đám Linh Thú lớn nhỏ khác nhau phá rất nhiều của cải gia tài, còn thiệt mạng cũng rất lớn, tai họa khỏi phải nói. Bắc Thần gia là một đại gia tộc nên cũng coi như năm khá nhiều ở Hòa Diễm quốc, cuối cùng lại bị phá hoại, làm Hòa Diễm quốc cũng thiệt không ít.

Thế nhưng một đám nam nhân nào đó biết tin chỉ lẳng lặng cười, thậm chí còn cố tình thêm dầu vào lửa, làm cho mọi chuyện đã loạn còn loạn thêm. Tiểu Lân mặc dù không biết là ai tương trợ nhưng vẫn rất hào phóng nhận lấy. Lạc Từ Băng không biết tình hình nên vẫn kiên trì tu luyện, chỉ là nàng bây giờ cần phải đi gặp lại một người, một người mà có thể nói là sẵn sàng tương trợ cho nàng.

Lạc Từ Băng trầm nghĩ sau khi đã gặp họ xong, sắp xếp ổn thỏa rồi tìm cách ẩn thân, nắm rõ tình hình của cừu nhân xong sẽ âm thầm phá bỏ tất cả, nàng không muốn kẻ thù của nàng chết một cách thoải mái, phải làm nó thân bại danh liệt rồi từ từ mà phá hủy mới làm nàng miễn cưỡng tiếp nhận. Mà quan trọng, đó chính là nàng phải tìm cách gia nhập vào Linh Lương học viện để lấy lại đồ.

Mộ Dung gia? Ta hảo hảo đến thăm các người. Hồng Thiên quốc? Ta trở về đây! Linh Lương học viện? Các người phạm vào tội kị của ta, để xem ta làm thế nào phá hủy các người?

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Mặc Tề Viên nhìn Tôn Hàn Phong một lát, trong lòng vẫn còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi mà vẫn không hỏi được, hẳn đã ở chung với những người này năm tháng nhưng vẫn không thể nắm được dù chỉ là một phần tính cách hay là suy nghĩ, hẳn chỉ biết những người này đều là những kẻ không tim không phổi, tàn nhẫn đến mức đáng sợ, nhưng lại không khéo vô cùng.

Nhìn Tôn Hàn Phong đang ngồi xem sổ sách, Mặc Tề Viên phải nói là kinh ngạc cực độ khi thấy được bọn hắn chỉ trong vòng mấy tháng ngắn cùn đã xây dựng được một cái tửu lâu trong Hóa Diễm quốc, thậm chí là làm ăn cực kì thuận lợi. Nhưng dạo gần đây họ có vẻ đi làm gì đó, chỉ có Tôn Hàn Phong ở lại ngồi giải quyết chính sự, nhưng bộ dáng đó thật sự không giống giải quyết chính sự cho lắm, giống như là đang xem sách hơn.

Mặc Tề Viên dù lúc đầu cực kì kinh hãi khi thấy được một số dị năng của bọn họ, những dị năng đó đều là những dị năng kinh thể hải tặc, nhưng cũng chỉ là một số mà thôi. Hắn nghĩ rằng những người này còn giấu rất nhiều, vì những dị năng họ làm chưa có dị năng nào mà trí mạng cả. Và cũng chỉ mới thấy được ở vài người, còn những số còn lại hẳn vẫn không biết được.

Ví như Tôn Hàn Phong này, một người có bề ngoài vẫn tĩnh với nụ cười ôn hòa nhưng đôi huyết mâu và khí chất đó luôn làm hắn cảm thấy vô cùng căng thẳng và sợ hãi, tựa như Tôn Hàn Phong có thể nhìn thấu được hắn vậy, thậm chí dị năng của Tôn Hàn Phong là gì hắn cũng không biết. Mặc Tề Viên phục hồi tinh thần quay lại vấn đề mà hắn thắc mắc.

"Phong ca, đệ có một thắc mắc. Tại sao huynh lại cho người hỗ trợ việc phá hoại Bắc Thần gia?" Mặc Tề Viên dựa người vào tường, giương mắt nhìn Tôn Hàn Phong, hẳn cùng ca ca là Mặc Tề Vũ đã bị những người này chỉ dạy và huấn luyện, nên thực lực bọn hắn tăng không ít, nhưng chung quy vẫn không đáng để những người này để vào mắt, cũng may là bọn hắn là đồng minh chứ không phải kẻ thù, nếu là kẻ thù e rằng chết rất thảm.

"Đệ nghĩ sao?" Tôn Hàn Phong không ngắt đầu mà hỏi ngược lại, khuôn mặt bị che khuất nhưng vẫn có thể thấy được đôi huyết mâu như máu tà mị quynh rử mà cũng vô tình lạnh lẽo, làm người khác vừa si vừa sợ.

"Đúng là không có ai vô duyên vô cớ đi hại Bắc Thần gia, nhưng mà vấn đề là họ dùng Linh Thú" Mặc Tề Viên kìm nén sự tò mò của mình xuống, kiên nhẫn nói ra suy nghĩ của mình.

"Phải, vì vậy nên huynh mới thử giúp một phen, nếu suy đoán của huynh đúng. Thì chắc chắn người làm ra chuyện này là một người huynh quen" Tôn Hàn Phong ngắt đầu nhìn Mặc Tề Viên, nhìn thật sâu rồi cười nhẹ. Khuôn mặt mềm mại tựa thiếu nữ nhưng vẫn có nét anh tuấn tiêu sái không màng danh lợi, từng ngũ quan như được điêu khắc tỉ mỉ vô cùng hoàn hảo hợp tụ lại ở khuôn mặt càng thêm nét trầm tĩnh mà có chút tà mị, mày kiếm tiêu sái phóng khoáng làm khuôn mặt càng thêm hài hòa, sóng mũi cao thẳng với làn môi mỏng hồng nhuận khẽ cong. Đôi huyết mâu thâm trầm nổi bật trên làn da trắng. Mặc Tề Viên vẫn không khỏi cảm thán người này quả thật rất yêu nghiệt.

Nhưng mà cái câu người huynh quen là cái ý gì? Có cái thiên lý gì ở đây hay không? Mấy huynh chưa đủ khùng bỏ hay sao mà còn có vị bằng hữu đáng sợ như vậy? E hèm, đáng sợ hơi quá, biến thái đi! "Huynh nghĩ thật?" Mặc Tề Viên cố gắng áp chế cảm xúc muốn chửi ông trời.

"Hừm, đệ rồi sẽ biết thôi" Tôn Hàn Phong mỉm cười, lựa chọn không trả lời câu hỏi, dù sao thì có nói Mặc Tề Viên cũng không hiểu, làm sao mà có ai tin rằng có một người có khả năng chi phối Linh Thú cơ chứ. Chỉ sợ là ngoài bọn hắn chỉ còn nàng mà thôi.

Mặc Tề Viên xin phép cáo lui với hàng tấn các câu hỏi khác trong đầu, hẳn vẫn không đoán được người này suy nghĩ gì và muốn làm gì, nhưng mà xây dựng lực lượng ngầm trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chỉ sợ là bọn họ đang có một dự định không nhỏ, nhưng mà hắn và ca ca đã thề trung thành, dù có là san bằng thiên hạ bọn hắn cũng sẽ trốn chạy, và bọn hắn cần phải tìm biểu muội của bọn hắn nữa, Lạc Tử Băng!

Tôn Hàn Phong nhìn chậu hoa bĩ ngạn một lát rồi vuốt hình xăm bĩ ngạn đỏ thắm trên vai, khe cong môi rồi tiếp tục xem sổ sách, chẳng ai biết hắn đang nghĩ gì mà cũng không ai đoán được. Tàn Thiên Minh xuất hiện, phóng cho Tôn Hàn Phong một tờ giấy rồi lại vuốt đi.

Tôn Hàn Phong mở tờ giấy gấp bốn ra, chỉ có mấy chữ 'Hong Thiên Quốc, Mộ Dung gia' Hắn cầm tờ giấy cười nhạt, buông tờ giấy ra thì tờ giấy đã hóa thành tro bụi mà tan trước khi chạm xuống đất. Hắn nhắm lại đôi con ngươi màu đỏ thắm, miệng mấp máy vài câu nói "Có vẻ như nàng vẫn rất bận. Không sao! Ta giúp nàng giữ lại thứ làm nàng tức giận là được"

Mộ Dung gia? Các ngươi nên biết rằng chọe giận nàng ấy sẽ không có kết cục tốt, ta cũng không vui về gì mấy. Nhưng Bắc Thần gia, các ngươi đã hoàn toàn chạm vào tối kị của ta, ta sẽ giúp các ngươi an phận ở đây, nhưng khi nàng ấy quay lại, ta sẽ cho các ngươi biết. Tối kị của ta chính là thứ vĩnh viễn không được chạm vào, và nàng ấy...là nghịch lân của ta.

Lạc Tử Băng vẫn không hay không biết hành tung của mình đã hoàn toàn bị giám thị, nàng chỉ biết rằng hiện giờ nàng rất cao hứng vì sắp gặp lại một vị cô nhân của mẫu thân a! Nhưng mà nếu nàng nhớ không lầm, Hồng Thiên quốc là một quốc gia khá nhiều đại gia tộc, Linh Lương học viện? E rằng bước vào nơi này sẽ chạm mặt nhiều người lắm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 26.2: Gặp Mộ Dung Đông

Lạc Tử Băng gà gà gât gât dựa vào vai Tiểu Loan mà say giấc nồng, Tiểu Loan thì khỏi cần nói, cao hứng hơn bất kì ai. Dưới ánh mắt như viên đạn của những con Ma Thú chung quanh, Tiểu Loan rất nghĩa hiệp mà ôm luôn Lạc Tử Băng làm cho Tiểu Hoàng đang bị làm thú cười tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Lạc Tử Băng phát giác được những Ma Thú xung quanh đang có bất mãn thì cong môi không nói gì

"Tiểu Hoàng, cứ tìm một chỗ trống gần Mộ Dung phủ là được" Lạc Tử Băng nheo mắt nhìn thứ gì đó rồi vỗ đầu Tiểu Hoàng vài cái, dù sao thì mới sáng sớm như vậy mà lại có một con Linh Thú hoa hoa lệ lệ xuất hiện sẽ làm không ít người chú ý, nàng chỉ muốn gặp một người một lát mà thôi

Tiểu Hoàng không đáp mà đẩy nhanh tốc độ, lũ Ma Thú đáng chết! Dám lấy lý do là chiếu cố Vương mà leo lên lưng nàng, làm hỏng bộ lông mượt mà duyên dáng của nàng. Lũ đáng chết! Nếu như không có Vương ở trên thì nàng chắc chắn đã đẩy đám đó xuống cho tụi nó bẹp dí mà chết đi! Hóa Kim Hoàng cường đại như nàng ngoại trừ Vương ra thì đừng có hòng khi dễ nha! (Tác giả: không phải người đang bị bọn hắc đề lưng ra cười đấy ư? Tiểu Hoàng: Thiết!)

Sau khi đã an vị trên đất mẹ thân yêu một cách an toàn thì Lạc Tử Băng không khách khí mà quăng đám Ma Thú đáng thương đang cần chủ nhân nhớ tới vào Hỏa Ngọc giới, chỉ để lại Tiểu Tinh dưới dạng một con mỳ xà không khác gì sùng vật. Còn Tiểu Tinh thì cười khinh bỉ lũ Ma Thú đáng thương nào đó.

"Tại sao con rắn kia lại được Vương yêu thích như vậy?" Tiểu Mộc đáng thương nằm dài, miệng không ngừng than trời lờ đất làm Tiểu Long không phục mà đá hần.

"Người nghĩ có ai chịu nuôi bảo làm sùng vật? Dù có cũng là quá bị chú ý, trừ phi người làm cầu" Tiểu Long không nể tình mà chọt vào tim đen của Tiểu Mộc làm hần thật thương tâm! Tiểu Loan bên cạnh thì cười đến long trời lở đất, hoàn toàn đề bẹp lòng tự tin của anh báo nhà ta!

"Các người thật quá đáng! Ta sẽ khiếu nại với Vương!" Tiểu Mộc cao giọng nói. Các người dám khi dễ ta? Hừ! Để xem Vương sùng ta hay sùng các người. Các người đừng có quên mấy ngày trước Vương đã bảo đảm rằng sẽ luôn đòi lại công đạo cho ta. Các người thấy ta hiền nên tưởng dễ khi dễ sao?

"Người dám?" Tiểu Long trừng mắt, tên Tiểu Mộc yếu đuối này cư nhiên lại lòi Vương ra để đe dọa

"Sao ta không dám? Để xem Vương có phạt các người hay không Ha ha ha!" Tiểu Mộc khoái trí cười làm cho Lạc Tử Băng đang ở bên ngoài cũng cảm thấy ón lạnh. Tiểu Long tức đến đỏ mặt mà không tiện phát tác, người không phải quân tử mà Tiểu Mộc. Người là tiểu nhân!

Lạc Tử Băng đứng trên mái hiên quan sát toàn cảnh phủ, quả nhiên là đại gia tộc, một góc nhỏ cũng toàn kì trân dị thảo, mỗi một chi tiết trong phủ đều được làm rất tỉ mỉ và hoành tráng nha! Nhưng làm nàng ngạc nhiên hơn là có một nơi trống riêng U Thảo, một loại hoa nhỏ luôn phát sáng mỗi đêm, U Thảo màu lam nhạt mà tỏa mùi hương nhàn nhạt. Đó cũng là loài hoa mà mẫu thân nàng thích nhất

Nàng nhìn thì cũng biết nơi đó luôn được chăm sóc rất kĩ. Hóa ra vẫn còn tưởng niệm mẫu thân nàng lâu như vậy. Lạc Tử Băng dùng khinh công nhẹ nhàng lần trốn thị vệ mà tìm được một thư phòng vẫn còn thấp nển. Nàng mở cửa tiến vào, đây là một thư phòng trang nhã với rất nhiều sách và bí tịch. Mà còn có một chỗ riêng để treo mấy bức họa, mà mấy bức họa đều chỉ vẽ một người... Là Mặc Ân, mẫu thân nàng

Lạc Tử Băng đảo mắt nhìn thì liền thấy một nam tử trung niên đang cầm chiếc khăn tay mà trong mắt chứa đầy tưởng niệm cùng ưu thương, nhìn cũng đã ba mươi tám ba mươi chín, thân hình to lớn cao ngất. Trên khuôn mặt kiên nghị có một vết sẹo từ mí mắt tới má không chút nào ảnh hưởng tới sự anh tuấn còn tăng thêm khí phách mà thành tục của nam nhân trưởng thành. Lạc Tử Băng liền nghĩ ngay tới Đông Tôn, kẻ ước duy nhất của mẫu thân nàng ở hiện đại, thật đúng là duyên phận!

Mộ Dung Đông cũng ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt vốn vô cùng uy nghiêm chột hòa hoãn. Nhìn cũng thấy nữ tử trong mấy bức họa với Lạc Tử Băng giống nhau bảy phần, nhất là khí chất lạnh lùng mà trong trẻo. Nhưng mà nữ nhi của nàng còn muốn yêu nghiệt hơn nàng, tuổi còn nhỏ đã hại nước hại dân như vậy.

Nhìn dung nhan vẫn còn non nớt nhưng chứa đầy yêu mị. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tựa như đoá bạch liên không nhiễm bụi trần sạch sẽ mà thanh khiết. Hàng mày là liễu ẩn chứa hàng vạn phong tình, mỗi cái cử động đều làm khuôn mặt càng trở nên kiều mị hơn. Sóng mũi cao thẳng ưu nhã trên làn da mềm mịn không tỳ vết, hai gò má ửng hồng tự nhiên vô cùng đáng yêu. Cánh môi mềm hồng nhuận ửng sắc đỏ ướm át mà kiều diễm làm người khác chỉ muốn cắn một ngụm. Mái tóc màu đen dài thoang thoảng mùi thơm nhàn nhạt thả lỏng không gió mà nhẹ nhàng chuyển động. Đôi mắt mâu trong veo như nước lại có chút lạnh nhạt mà tàn nhẫn, như bao phủ một tầng sương mỏng lung huyền ảo. Bộ bạch y đơn giản nhưng càng làm cho nàng thêm trong trẻo lạnh lùng. Khí chất thanh lãnh mang theo mị hoặc nhưng cũng xa cách.

"Lạc Tử Băng?" Mộ Dung Đông nhẹ giọng nói, câu nói hàm chứa khẳng định chứ không còn là nghi vấn, chỉ là vẫn không nhìn được mà hỏi. Hần đã tìm nữ nhi của nàng ấy rất lâu nhưng vẫn không có kết quả, không nghĩ tới nữ nhi của nàng lại tìm đến hần, còn đến không tiếng động thì hần thực lực không tồi, rất giống... Lạc Lâm

"Băng nhi đã về, Đông thúc thúc, đã làm ngài lo lắng" Lạc Tử Băng nở nụ cười, nàng biết nam nhân này yêu sâu đậm mẫu thân nàng, nhưng một lòng không cùng phụ thân tranh chấp, còn hứa với mẫu thân sẽ bảo hộ nàng thật tốt. Nàng tự nhiên cũng sẽ coi người này là người quan trọng mà đối đãi. Lạc Tử Băng vô ý đảo mắt nhìn lên chiếc khăn tay bằng lụa đã cũ nhưng bảo quản rất kĩ, trong lòng cũng tự dung cảm thấy mẫu thân mình quả nhiên hoa đào bay tứ phía (Tác giả: người so với mẫu thân người còn đào hoa hơn *khinh bỉ* Lạc Tử Băng: Là ai viết ta thành như vậy? *trừng mắt*)

"Người có vẻ đã mạnh lên không ít" Mộ Dung Đông kéo tay nàng để nàng ngồi lên ghế đối diện mình rồi tự tay rót một ly trà, hần là sư huynh của Mặc

Ân cho nên biết cũng không ít chuyện của Lạc Tử Băng, từ việc phong ấn nguyên khí đến dịch dung hần đều biết. Thấy nữ nhi của nàng lớn lên dưới mí mắt của hần đã tự giải được không ít phong ấn thì hần cũng sẽ tự biết nữ nhi của nàng đang dần mạnh hơn, nhưng mà thời gian cũng không lâu, thật sự mạnh như vậy?

"Băng nhi vẫn còn phải học hỏi nhiều. Băng nhi sáng sớm đến làm phiền Đông thúc thúc là muốn nhờ Đông thúc vài việc" Lạc Tử Băng nhàn nhã nhấp trà, một bộ dáng đàm luận không khác gì người trưởng thành làm đầy mắt Mộ Dung Đông xẹt qua vài tia an tâm.

"Ân?" Mộ Dung Đông trong lòng đã sớm biết nàng sẽ nhờ mình việc gì, nhưng hần tuyệt đối không từ chối. Kẻ đã hại chết Mặc Ân, đều là cừu nhân của hần, hần không trực tiếp đối đầu nhưng không có nghĩa là hần sẽ không hỗ trợ Lạc Tử Băng trả thù.

"Băng nhi muốn Đông thúc thúc an bài cho Băng nhi một thân phận giả để Băng nhi tiến vào Linh Lương học viện" Lạc Tử Băng trong mắt lóe lên hận ý vô cùng dày đặc, Mộ Dung Đông khẽ cười.

"Hảo, vậy thì ta sẽ nhận người là nghĩa nữ. Thân phận khi tiến vào Linh Lương học viện là Đại Tiểu Thư Mộ Dung Tử Băng" Mộ Dung Đông hần vốn không có nữ nhi, chỉ có ba thiếu gia, có thêm một nữ nhi cũng không tệ.

"Cảm ơn người Đông thúc, Băng nhi có việc phải cáo từ" Lạc Tử Băng tươi cười rồi di chuyển ra ngoài, để lại Mộ Dung Đông ánh mắt phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 26.3: Ước Hẹn 3 Năm

Mộ Dung Đông nhìn phương hướng mà Lạc Tử Băng vừa ly khai, trong lòng một mảng cảm xúc ngổn ngang khó xác định, trên khuôn mặt cương trực ẩn hiện một tia hoài niệm cùng đau lòng khó phát hiện. Chợt một nam tử tuổi tầm mười lăm mang theo trường kiếm bước vào.

Nam tử khuôn mặt bảy phần là từ khuôn mặt Mộ Dung Đông đúc ra, vừa tuấn tú mà uy dũng, chỉ là không có nét trưởng thành của người từng trải mà là bất khuất của tuổi trẻ. Làn da màu đồng khỏe mạnh với thân hình cao lớn. Mày rậm với cánh mũi cao ngạo ngẩng, môi bạc cong thành đường cong hoàn mỹ với đôi con ngươi toát lên sự mạnh mẽ mà cũng hoang dại tựa con mãnh thú.

Mộ Dung Đông hơi nhíu mày rồi cũng trầm giọng nói "Kiệt? Ngươi ở đây làm gì?" Nam tử tên Mộ Dung Kiệt cười chữa ngượng, tay xoa xoa gáy rồi cũng thành thật nói.

"Con có chút chuyện tìm phụ thân nên mới đến đây, thật không ngờ phụ thân có khách quý. Nhưng vị khách ấy vừa ra khỏi thư phòng đã biến mất nên con có chút tò mò" Mộ Dung Kiệt nói xong rồi vội xem phản ứng của phụ thân mình, ai mà không biết Mộ Dung Đông là một người rất hay dùng hành động để chứng minh hơn là dùng lí lẽ, ngàn vạn lần hần cầu mong phụ thân không nổi trận lôi đình vì hần nhiều chuyện.

Kì thật hần rất thắc mắc từ khi nào mà phụ thân hần lại có một vị khách tuổi thoát nhìn còn nhỏ, bóng dáng lại có chút giống nữ tử mà lại thâm tàng bất lộ như vậy. Mộ Dung Đông cũng không nói gì chỉ nhìn vào bức họa treo trong phòng một lát rồi không nhìn Mộ Dung Kiệt mà nói.

"Đó không phải khách, là nghĩa nữ của ta, cũng là người sẽ là tiểu muội của ngươi trong tương lai. Đại tiểu thư Mộ Dung Tử Băng" Mộ Dung Đông nói xong rồi đứng dậy rồi khỏi thư phòng, không quên nói một câu "Cũng là người mà ngươi phải bảo hộ thật tốt!"

Mộ Dung Kiệt tròn mắt không thể tin, tại sao không ai nói với hần hết vậy? Tự dung không biết từ đâu ra nhảy ra một vị tiểu muội là sao? Đại ca và tam đệ đã biết hay chưa? Mộ Dung Kiệt thật muốn hỏi vị phụ thân đáng kính của mình mấy câu mà lại không hỏi được, thật là uất ức hần mà.

Mộ Dung Kiệt nào ngờ, một khoảng thời gian nói xa không xa, nói gần không gần, hần lại cảm thấy lời của phụ thân mình từng nói rất đúng. Một câu nói cảnh báo hần nhưng hần làm lơ, để rồi tự mình kiểm chứng thì đã quá muộn.

Lạc Tử Băng ngồi an tĩnh trong Hóa Ngọc giới, nàng còn 3 năm để chuẩn bị. Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn là nên chuyên tâm tu luyện, và còn cần phải thích nghi với thân phận mới nữa chứ. Đại tiểu thư Mộ Dung gia? Không tệ, cũng sẽ không có ai có dị nghị được với nàng, hoàn toàn có đủ tư cách để tiến vào Linh Lương học viện, mẫu thân nói thật đúng. Đông thúc thúc là một người rất đáng tin!

Tiểu Lân bỗng chạy đến chỗ nàng, thấp giọng bẩm báo "Vương! Hình như Bắc Thần gia được một nhóm người nào đó âm thầm hỗ trợ chúng ta" Lạc Tử Băng nghe xong thì cười to, làm cho Tiểu Lân nhất thời nghẹn ra không hiểu.

"Tiểu Lân, cứ tìm cách nói cho họ một câu này '3 năm gặp lại'" Lạc Tử Băng phất tay ý bảo cần yên tĩnh, Tiểu Lân gật đầu rồi găt rút chạy đi. Lạc Tử Băng vẫn về ngón tay mà nở nụ cười "Mấy huynh cũng tìm ra ta thật nhanh"

Một đám nam nhân nào đó bỗng lạnh sống lưng

Hải Nhất Nam xoa đầu hơi bực mình nói "Sao đệ có cảm giác lạnh sống lưng?"

Lăng Hạo lại xoa cánh mũi vô tội nói "Ta cũng vậy"

Tư Mạnh Quân nhún vai ngây thơ nói "Chắc là ai đó đang nhắc đến chúng ta với thái độ hòa nhã ấy mà"

Tôn Hàn Phong đang nhắm mắt thì mỉm cười bảo "Có vẻ muội ấy đã cho chúng ta cái ước hẹn"

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Linh Lương Học Viện

Linh Lương học viện nằm ở dãy núi Thánh Linh có thể nói đây là địa phương dư thừa nguyên khí nguyên tố trong Bồ Nhĩ lục địa, không phải là nhất nhưng cũng có thể coi là rất dư thừa. Ở Thánh Linh có năm ngọn núi, được chia đều cho năm phái. Mà trong năm phái gồm có Luyện Đan Sư, Triệu Hoán Sư, Kiếm Sư, Pháp Sư và Võ Tu. Thoạt nhìn đều như đối thủ

Xa xa nhìn thì Thánh Linh cai vút ẩn trong làn mây, mây mù bao phủ giống như tiên cảnh, mà điều đặc biệt là Thánh Linh nằm đằng trước Ngọc Ma Lâm, nơi đây mặc dù đầy rẫy Linh Thú, nguy hiểm trùng trùng nhưng cũng là nơi tài nguyên cực kì dư thừa, tràn đầy kỳ hoa dị thảo, thiên linh địa bảo, có thể nói là nguy hiểm hơn nhiều sao với Mê Vụ Sơn Lâm. Nhưng cũng nhờ vậy mà nói môn sinh của Linh Lương học viện mỗi lần rèn luyện xong đều trở thành anh tài mà ai cũng thèm khát.

Mà trên con đường dẫn đến dãy núi Thánh Linh lúc nào cũng an tĩnh giờ lại phi thường náo nhiệt, lâu lâu lại có một đội nhân mã chạy ào tới. Dưới chân núi, lại thấy một bảng hiệu khí thế to lớn kéo dài trên cột đá ở hai bên đường, bốn chữ "Linh Lương Học Viện" to vàng lấp lánh xuất hiện ở giữa. Làm cho người ta kinh ngạc chính là ở cạnh cột có hai mảng đất bằng phẳng bóng loáng như ngọc, xung quanh mảnh đất lại có mấy hàng động to lớn dài đến chừng mười thước, cửa động to lớn, lại thiết kế vô cùng quý dị, làm người khác vừa thấy sợ lại vừa thấy hứng thú mê muội.

Lúc này đây, trước cửa Linh Lương học viện đã tụ tập rất nhiều nam tử nữ tử trẻ tuổi, những người này phần lớn đều là con nhà quyền quý, thân phận bất phàm. Dĩ nhiên lẫn trong đám người này là có những người cực kì hấp dẫn ánh mắt người khác.

Mấy người này tổng cộng có hai nữ ba nam. Đứng ở bên trái là một vị nam tử mặt mũi thanh tú, khí chất thanh nhã, mặc một bộ áo xanh, dáng người thon dài cao ngất, cực kỳ giống một vị công tử nhu nhược, bất quá mọi người đều hiểu rõ có thể xuất hiện ở đây thì tuyệt đối không phải vậy. Đứng ở bên cạnh hắn là một thiếu nữ chừng mười sáu, mặt hạnh mẩy ngai, làn da mịn màng mơn mơn đào to, vừa nhìn là biết là một người đáng yêu. Thiếu nữ bên cạnh thì ngược lại, nàng ấy mặt mũi xinh đẹp uyển chuyển động lòng người, nhưng mặt mũi có chút nhu nhược yếu đuối, làm nam nhân hận không thể đưa nàng vào vòng tay mà háo hạo bảo hộ thật tốt.

Sau lưng ba người là hai vị mỹ nam tử càng thêm tuấn tú. Vị nam tử bên phải chừng mười chín, một đôi mắt phượng như hoa đào, mặt mũi tuấn mỹ, tạo nên nét phong lưu đa tình. Làm các nữ nhân xung quanh càng nhìn càng đỏ mặt. Mà ở nam tử bên cạnh thì thân hình cao lớn, kiện mỹ mà cao ngất, hé ra gương mặt tuấn tú cực kỳ cương nghị nhưng lại vô cảm. Trên lưng là một thanh kiếm to dài ba thước, cả người tựa như lưỡi dao sắc bén làm cho người khác không thể xem thường

Đang lúc những người xung quanh đang suy đoán thân phận những người này thì một thanh âm lạnh lạnh trong veo truyền tới

"Tà ca ca, huynh tới cũng thật sớm"

Hai nam tử đứng đằng sau ba người kia đang ngồi nói chuyện gì đó cũng giương mắt lên nhìn, chỉ thấy ba thân ảnh đang chạy vội tới, dẫn đầu là một nữ tử khuôn mặt thanh tú đáng yêu, hai gò má ửng hồng vì chạy. Làn da trắng nõn cũng ửng hồng theo, làm người khác chỉ có thể cảm thán hai tử đáng yêu, khí chất thanh nhã nhưng cũng sôi nổi làm người khác càng nhìn càng thích

Đằng sau là hai nam tử, một người thoạt nhìn cũng thể coi là anh tuấn, ngũ quan tinh xảo tổ hợp lại một chỗ lại có một mị lực hấp dẫn vô cùng đặc biệt, một loại mị lực của nam nhân làm những nữ nhân bên cạnh cũng có chút xấu hổ ngượng ngùng. Người bên cạnh lại mang theo một tia lãnh đạm, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh băng nhưng lại có nét thâm trầm quyền rũ làm người khác phải ngắm nhìn.

"Tư Doãn, ngươi đã tới? Tư Mộng, muội cũng đến!" Bách Tà tươi cười, thanh âm có chút khêu gọi nhưng cũng trầm khàn

"Không lẽ huynh không muốn muội tới?" Tư Mộng chu chu môi, làm bộ mặt giận dỗi rất làm người khác cảm thấy đáng yêu. Kỳ Thiên mặt than bên cạnh cũng có chút cong môi

"Mộng muội đến trễ hơn bọn ta rồi" Lâm Yên nhéo cái mũi của Tư Mộng, cười tươi

"Hử? Lâm Tĩnh, người về rồi sao?" Tư Doãn nhìn nam tử bên cạnh Lâm Yên, có chút kinh ngạc nhưng xen vào đó là vui mừng

"Àn, Yên muội bảo ta tư chất không tệ nên đã nâng nặc kéo ta theo" Nam tử thoạt nhìn có chút nhu nhược khẽ cười, khí chất ôn nhuận nho nhã làm người ta vô cùng thường thức

Chợt một cỗ xe ngựa vô cùng lộng lẫy xa hoa tiến tới, tiếng vó ngựa như xé gió làm ai cũng tò mò nghiêng đầu nhìn sang. Chợt cỗ xe ngựa dừng lại, một thiếu niên từ bên trong nhảy ra, nam tử khá ái tịa thiên sứ, lại có chút hiền lành điềm đạm làm người khác không khỏi rung động. Lâm Yên chỉ tay vào thiếu niên kinh ngạc nói

"Đó không phải là Tam Thiếu Gia của Mộ Dung gia Mộ Dung Kỳ sao?" Tư Doãn cũng cười đến híp mắt, vội giơ tay quơ qua quơ lại như muốn nói cho Mộ Dung Kỳ biết hắn ở đây

"Trời! Đó là thiên tài Luyện Đan Sư Mộ Dung Kỳ sao?"

"Hóa ra Mộ Dung Kỳ có bộ dáng khá ái đáng yêu như vậy!"

Trong tiếng bàn tán nghị luận của mọi người thì một thân ảnh khác nhảy ra một cách nhanh như chớp. Một nam tử thân hình cao ngất, mặc trường bào đỏ thẫm, khuôn mặt anh tuấn tiêu sái lộ vẻ cương trực. Lại thêm một chấn động khác làm những người xung quanh càng thêm ồn ào

"Trời ạ! Hôm nay gặp thật nhiều nhân vật xuất chúng!"

"Không đậu vào Linh Lương học viện cũng đáng!"

Mà chợt Mộ Dung Kiệt quay người, vén rèm xe, đưa tay như muốn chờ ai đó làm đám người chung quanh như im lặng, banh mắt hết cỡ để xem ai có máu mặt mà làm Nhị Thiếu Gia Mộ Dung gia là Mộ Dung Kiệt phải cẩn thận như vậy. Kể cả đám người Tư Doãn cũng vô cùng tập trung xem nhân vật đó là ai

Mọi người đang ngẩn đầu chờ đợi thì một bàn tay đưa ra ngoài, không thể không thừa nhận, đó là một bàn tay đẹp đến cực hạn, băng vì cơ, ngọc vì cốt, mượt mà mịn hoặc. Nữ nhân không khỏi ghen tị cùng hâm mộ, nam nhân thì lại nhìn đến thất thần. Có thể cảm được bàn tay như vậy? Ai mà chẳng muốn cơ chứ

Mọi người im lặng chờ đợi, cuối cùng chủ nhân bàn tay cũng bước xuống. Đó là một nữ tử tầm mười ba, dung mạo đã như tiên nữ thanh lệ phi phàm. Làn da vô cùng mịn màng, lông mày tựa như xuân sơn, mắt như thu thủy lưu quang dật dật mà lại trong trẻo mê hoặc lòng người. Khí chất lãnh diễm xinh đẹp mỹ hoặc. làm cho người ta càng nhìn càng trầm mê. Không ai khác ngoài Lạc Tử Băng

Lạc Tử Băng nhìn ánh mắt của những người xung quanh, lẳng lặng quay đầu đi nói chuyện với Mộ Dung Kỳ, nàng không hề hay biết có hai ánh mắt chợt lóe nhìn nàng vô cùng đầy tư vị

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Khảo Sát

"Muội định chọn Pháp Sư sao?" Mộ Dung Kiệt nhủ mảy, khuôn mặt anh tuấn có vài phần cứng ngắt

"Àn" Lạc Tử Băng cười vô tội, nàng nào biết Mộ Dung Kiệt chọn Kiếm Sĩ và Mộ Dung Kỳ chọn Luyện Đan Sư đâu. Ài...Không thể trách nàng nha!

"Kiệt ca à, huynh lo thái quá rồi" Mộ Dung Kỳ vỗ vai ca ca mình, nhẹ giọng trấn an nhưng ai biết trong lòng của nam tử như thiên sứ này cũng đang rỉ máu nhiều vô cùng, tuyệt không thua kém ca ca mình

Lạc Tử Băng nhìn hai huynh đệ nói chuyện trước mặt, chỉ có thể bất đắc dĩ lui ra. Chợt một giọng nói vô cùng quen thuộc truyền thẳng vào tai nàng.

"Băng nhi có quên Dực ca ta không đấy?" La Dực cười vô si, đứng đằng sau lưng Lạc Tử Băng. Nàng vội quay đầu, nhìn hai nam tử vô cùng bình thường nhưng lại có khí chất ngạo mạn, tim không khỏi đập nhanh vài nhịp (Tác giả: sau hai mươi mấy chương chia lìa, cuối cùng nữ chính của chúng ta cũng gặp được hai người rồi *tung hoa* Lạc Tử Băng: Tại sao người còn mừng hơn cả ta? Tác giả: mừng dùn người! Lạc Tử Băng: ...)

"Hai huynh...Cuối cùng cũng tìm đến ta" Lạc Tử Băng nở nụ cười, giọng nói có chút run rẩy, tựa như vỡ òa nhưng lại phảng phất nét vui mừng cùng buồn bã không khỏi làm người khác yêu thương

"Không phải là muốn chuẩn bị hậu thuẫn cho muội sao?" Mộc Vô Ngân cười sùng nịch, nhéo cái mũi nhỏ của Lạc Tử Băng, cảm xúc mềm mại truyền trên tay làm hắn vô cùng dễ chịu.

Mộ Dung Kỳ, Mộ Dung Kiệt nhìn hai nam tử xa lạ nhưng lại đối với nàng tựa như vô cùng quen thuộc thì vô cùng ngạc nhiên, đến cả những người xung quanh cũng ngạc nhiên không kém gì. Nhìn hai nam tử này mà tựa như đang phóng không biết bao nhiêu con dao cùng tò mò. Bất quá La Dực cùng Mộc Vô Ngân đều quàng qua hết, trong mắt bọn hắn giờ chỉ còn có nàng

"Ta biết, nhưng vẫn không khỏi nhớ các huynh" Lạc Tử Băng cúi đầu, lúc nói lại hơi len lén nhìn sắc mặt hai bọn hắn, có thể nói nàng vô cùng cường hãn nhưng với bọn hắn thì chẳng khác nào con mèo nhỏ. La Dực dĩ nhiên là tâm tình vô cùng tốt

"Ta nhớ muội còn hơn muội nhớ ta. Nhưng mà ở đây thật nhiều con ruồi, không tiện nói nhiều. Muội vào Pháp Sư sao?" La Dực xoa cằm, làm bộ dáng rất đáng đánh nhưng giọng nói lại vô cùng nghiêm túc say lòng người

"Ân, ta hảo hảo chờ hai huynh" Lạc Tử Băng cười tới rạng rỡ, cấp cho hai bọn hắn cái nhìn có chút nhu hòa rồi nàng quay người kéo hai huynh đệ Mộ Dung đi, làm cho La Dực cùng Mộc Vô Ngân chỉ có thể cười khổ

"Nàng ấy vẫn như ngày nào, phóng khoáng và mị lực" La Dực cảm thán, khuôn mặt thoáng nét cười nhạt, đôi con ngươi ánh lên chút ánh sáng mờ nhạt

"Băng nhi căn bản cũng không biết mình có bao nhiêu mị hoặc, chúng ta cũng không thể làm cho nàng ấy giấu đi lực hấp dẫn của mình được. Bất đắc dĩ để nàng ấy đi trêu hoa ghẹo bướm thôi, nàng ấy vui là được" Mộc Vô Ngân cũng cười nhạt, giọng nói mơ hồ làm người khác khi nghe lại như chìm vào không gian huyền ảo

"Chỉ sợ là nàng ấy không biết đã có bao nhiêu nam nhân trầm mê rồi, có vẻ chúng ta không phải là người duy nhất" La Dực nhún mày, xoay người rồi đi. Mộc Vô Ngân gật đầu rồi cũng sai bước theo. Bách Tà nhìn hai nam tử thần bí này, tự dung hấn lại cảm giác hai người này thực lực không đơn giản, trong một phút chốc, dường như khí chất vương giả từ hai người này toát ra rồi lại biến mất rất nhanh

Lạc Tử Băng kì thật hoàn toàn không biết mình có bao nhiêu hấp dẫn, có bao nhiêu mị lực, đến cả Ma Thú của nàng cũng thấy nhưng nàng lại không thấy. Kì thật thì nàng thứ gì cũng giỏi, chỉ có chuyện tình cảm thì thứ gì cũng không biết. Ai... Thật đáng thương cho "những người nào đó" (Tác giả: chuẩn!)

Sau một khắc an bài, cuối cùng thì hai vị ca ca trên danh nghĩa đã phải không phục mà rời đi. Lạc Tử Băng thật bất đắc dĩ, nhìn lên cái cột to có khắc mấy chữ "Pháp Sư" Nàng ban đầu chính là định chọn Triệu Hoàn Sư, nhưng ngẫm lại, mình chẳng phải đã có Ma Thú ư? Học thứ gì trong đó nữa? Nên quả quyết chọn Pháp Sư.

"Băng muội muội, người cũng chọn Pháp Sư?" Bách Tà cười yêu nghiệt tiến lại, khuôn mặt gần trong gang tấc trước mặt nàng. Lạc Tử Băng nhìn thoáng qua rồi tiếp tục cho hắn ăn bơ, mặc dù ba năm trước nàng đã từng gặp hắn nhưng ấn tượng quá mờ nhạt!

Bách Tà cũng có chút xấu hổ, thu lại bộ mặt yêu nghiệt, ho khan mấy cái rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt về những thứ cơ bản của Linh Lương học viện, cơ mà nàng đã nghe Mộ Dung Đông ca không dưới năm lần rồi đấy...

"Ruột cuộc thì Băng muội muội là ai? Trường gia Mộ Dung Đông cũng không quá mức rảnh rỗi mà đi thu một người xa lạ làm nghĩa nữ đâu" Bách Tà híp mắt phượng, nhìn Lạc Tử Băng so với tiên nữ còn đẹp hơn mà so với yêu nữ lại ma mị hơn

"Người muốn biết" Lạc Tử Băng lúc này mới ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt của Bách Tà, khóe môi là nụ cười tựa tiểu phi tiểu nhưng đôi mắt lại thoáng một chút hứng thú. Nàng thật không nghĩ tới Bách Tà lại là người thông minh như vậy đấy nha!

"Nếu như đã biết sao ta còn hỏi muội?" Bách Tà cười đến phong tình vạn chủng, Lạc Tử Băng trong lòng không ngừng than tên này cũng quá mức bừa bấn đi! Nhưng khuôn mặt nàng chợt trở nên vô cùng tà mị

"Nếu như người muốn biết, e rằng cái giá phải trả là vô cùng lớn" Lạc Tử Băng cười nhàn nhạt, không quan tâm ánh mắt nghi hoặc của Bách Tà mà hiên ngang đi thẳng qua người hắn, đến chỗ lôi đài để khảo sát

Nàng nhìn sang quả cầu thủy tinh, cái này hình như là xác định nguyên tố. Ai cũng phải thử, nhưng nàng là toàn hệ nguyên tố, làm sao bây giờ? Lạc Tử Băng vừa nghĩ vừa đặt tay trắng trơn lên quả cầu, vận một chút Băng nguyên tố trong cơ thể. Quả cầu thủy tinh lóe lên ánh sáng màu lam sẫm rồi tắt hẳn. Đến lượt Bách Tà thì hắn là màu đỏ, Hỏa nguyên tố!

Lạc Tử Băng nghiêng đầu nhìn sang cách khảo sát, hóa ra là phải lên lôi đài, cùng một con Linh Thú giao chiến sao? Nàng lại nhìn xung quanh.Ặc! Người ta cứ nhiên lại nhường nàng lên trước cơ đấy!

Bách Tà cũng cười khi nhìn nàng. Lạc Tử Băng thật bất đắc dĩ nhảy lên lôi đài, nhìn đến cái lồng đang từ từ mở mà lại không biết bên trong là thứ gì. Nàng thật nhàm chán nha!

Không lâu, một con Lang Phong Nhị Kim Tinh nhào ra, tựa như muốn nhào tới nàng mà xé xác. Lạc Tử Băng giậm chân một cái, dưới chân nàng xuất hiện tám mươi cái băng tiễn phóng về Lang Phong, mọi việc diễn ra quá nhanh làm những người xung quanh nhất thời không thể tiếp thu nổi

"Ta xong rồi!" Lạc Tử Băng nhảy xuống, sai bước tiến vào, Linh Thú mà cũng đòi tấn công nàng? Cũng quá hài hước rồi đấy!

- Thông Báo -

Tác giả cũng không có nói gì nhiều đâu, chỉ là muốn thông báo cho mọi người biết rằng tác giả ta đang rất phân vân giữa một việc, đó là hậu cung của Tử Băng thì nên cho nam hay nữ? Vì một lí do nhỏ mà làm ra cái vấn đề không nhỏ mà mỗi tác giả ta bắt buộc phải thêm 3 nam chính nữa, nhưng sợ một vài bạn đọc lại cảm thấy quá không tiếp thu được nên mỗi tác giả ta định như thế này

Một là cho 3 nam chính vào, hai là ta cho nữ vào. Vì chị nữ chính của chúng ta song tính đều á, tất nhiên cũng sẽ có nữ tử muốn ngả vào lòng mỗi nữ chính. Vì vậy nên hậu cung có nữ cũng không quá lạ, như vậy lại càng chứng tỏ chị mỗi nữ chính đủ biến thái, đủ vĩ đại để có thể hút nam lẫn nữ =))))))

Tùy các bạn đọc cho tác giả ý kiến là nam hay nữ, à mà tác giả chỉ cho mọi người ý kiến trong vòng 3 ngày thôi đấy. 22/11 là tác giả chốt đấy nhá! =)))

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hàn Nguyệt Vân

La Dực cùng Mộc Vô Ngân sau khi đã khảo sát xong thì gấp rút chạy theo tìm Lạc Tử Băng, bọn hắn đi lên bậc thang lên núi mà không ngừng giương mắt tìm kiếm thân ảnh nhỏ bé của nàng. Bỗng giọng nói thanh thúy trong trẻo êm tai vang bên tai bọn hắn

"Hai huynh có thể dùng khinh công để đuổi theo ta cơ mà?" Lạc Tử Băng khẽ cười, nàng từ trong một vách đá to bước ra, nhìn La Dực cùng Mộc Vô Ngân mà đôi mắt tràn ngập ý cười

"A! Bọn ta quên" Mộc Vô Ngân nghe xong thì la lên một cái, cũng may là có cánh tay của La Dực kịp che miệng hắn lại

"Hai huynh càng ngày càng ngốc rồi!" Lạc Tử Băng buồn cười lên tiếng, rất là bắt đắc dĩ nhún vai cảm thán

"Không phải là do muội sao? Làm bọn ta thật nhớ" La Dực vô si cười, khuôn mặt ngũ quan bình thường lại toát lên một nét gì đó rất lưu manh... Tựa như hái hoa tặc vậy. Lạc Tử Băng hoàn toàn im lặng không biết nói gì, tại sao lại là lỗi của nàng? Cũng quá mức vô lý rồi! (Tác giả: nam nhân khi yêu cũng rất ngốc... Lạc Tử Băng: ...)

"Thôi được rồi, muội chịu thua hai huynh" Lạc Tử Băng giờ tay làm bộ đáng đầu hàng, muốn bao nhiêu đáng yêu thì liền có bấy nhiêu đáng yêu. Cũng may là do bọn hắn cùng nàng khảo sát sớm và xong nhanh nên trên đường đi vô cùng vắng vẻ, cũng không có ai thấy được bộ dáng của nàng bây giờ

La Dực cùng Mộc Vô Ngân cười tươi, mỗi người đều rất tự nhiên chiếm hữu cánh tay như bạch ngọc của nàng, kéo nàng đi, trên đường hết người này lại đến người kia thao thao bất tuyệt. Lạc Tử Băng cũng nhu thuận ngoan ngoãn nghe, nhiều lúc còn gật đầu hưởng ứng như đang chứng minh rằng nàng vẫn đang rất chăm chú lắng nghe a!

Bỗng Lạc Tử Băng xoay đầu, nhìn về phía một nơi sau ngọn núi. La Dực cùng Mộc Vô Ngân cũng đồng dạng nhìn theo, cả hai nhìn nhau rồi không hẹn mà kéo Lạc Tử Băng đi về hướng đó.

Cả ba thân ảnh lao như gió xuyên vào khu rừng mờ mịt chướng khí, La Dực ôm lấy thân hình nhỏ nhắn nhưng yêu mị động lòng người của Lạc Tử Băng vào lòng, hắn không biết lấy từ đâu ra một chiếc áo choàng đen, cẩn thận bọc Lạc Tử Băng lại.

Lạc Tử Băng nằm trong lòng nam nhân vững chắc, lộ ra đầu nhỏ mà nhìn tứ tung, rồi nàng lấy tay chỉ vào một khe hở giữa hai thạch động to lớn. Mộc Vô Ngân gật đầu ra hiệu với La Dực rồi cả hai phóng vào, nhưng bên trong kẽ hở giữa hai thạch động cư nhiên lại là một thâm cốc u tối làm người khác lạnh run

"Dực ca, thả muội xuống!" Lạc Tử Băng giựt tay áo của La Dực, đợi khi hắn lưu luyến thả nàng ra thì Lạc Tử Băng lấy ra viên đan dược, nuốt vào. Một tầng hào quang đã bao phủ lấy người nàng. Hào quang tản đi để lộ ra dung nhan tuyệt thế khuyh thành, câu hồn đoạt phách.

Cả hai nam tử sau lưng nàng cũng đồng bộ, hai tầng quang ảnh biến đi để lộ ra dung mạo nam tử mỹ đến ngạt thở. Một người thanh tú quyền rũ đến khó diễn tả, một người lại tà mị bất kham đến yêu nghiệt. Nhất là hai đôi hàn mâu, lạnh thấu xương nhưng lại tựa như đá quý, sáng lấp lánh.

Lạc Tử Băng lấy ra dạ minh châu, cầm dạ minh châu trong tay mà chậm rãi tiến vào thâm cốc. Càng tiến sâu thì thâm cốc càng thần bí khó lường, toát lên chút quý mị lạnh lẽo. Thâm cốc rất sâu, đi khoảng hai khắc mới có thể thấy được đầu ánh sáng ở cuối cốc

Mái tóc đen như mực của Lạc Tử Băng dần trở nên đỏ sẫm như huyết, hai nam tử đằng sau đôi hàn mâu hơi lóe sáng rồi vụt tắt, trên môi bọn hắn là nụ cười nhàn nhạt như có như không.

Một nữ tử dung mạo kiều diễm vô song, băng cơ ngọc cốt, thuần khiết tựa bạch liên lại chứa đựng mộ cổ yêu mị quyền rũ, đôi tử mâu như hàn đàm chứa đựng phong tình vạn chủng, lại lạnh nhạt như sương. Mái tóc đỏ sẫm như máu càng thêm cuồng ngạo kiều mị.

Hai nam tử đi bên cạnh nữ tử lại càng thêm suât, có thể nói là trăm năm khó tìm. Nam tử bên trái vận lục y nhạt màu, mái tóc màu vàng nhạt hòa lẫn một chút nâu làm mái tóc càng thêm diệu ảo. Khuôn mặt như được chạm trổ tỉ mỉ đến từng chi tiết, mỗi một cái cử động nho nhỏ cũng làm khuôn mặt trở nên tuấn mỹ đến khó tin, làn da trắng như tuyết làm nổi bật đôi lam mâu như nước, vừa mang theo trong suốt lại vừa mang theo lãnh đạm. Nam tử bên phải lại mang theo một tia tà mị gian xảo, tựa như vũ vật di người làm người khác rung động. Mái tóc màu vàng kim vô cùng nổi bật lại vương giả trời sinh được phủ trên một trường sam nhạt màu, lộ ra thân hình thon dài. Khuôn mặt phong hoa trác tuyệt có chút tà khí, đôi hàn mâu màu vàng kim lạnh đến cực điểm, lại vô tình không một chút gọn sóng, nhưng khi nhìn sang nữ tử bên cạnh lại bao phủ một tầng thâm tình ôn nhu.

Lạc Tử Băng bước ra khỏi thâm cốc, nàng cứ tưởng đây sẽ là một nơi âm u tối tăm nhưng nơi này lại tựa như tiên cảnh, kì hoa dị thảo ở khắp mọi nơi, liếc xó cũng làm người khác phải ngưng trệ hồ hạp.

Bỗng một giọng nói như tiếng chuông làm Lạc Tử Băng giật mình "Mọi người là ai?" Lạc Tử Băng nhìn sang nơi phát ra giọng nói, đó là một tiểu cô nương tuổi trạc nàng, khuôn mặt đáng yêu vô cùng khả ái, làn da trắng trẻo nõn nà được bộ lam y làm vô cùng nổi bật, mái tóc dài được buộc gọn, vài lọn tóc xòa ra làm dung nhan thanh tú đến không thể kìm được càng trở nên thuần khiết ngây thơ. Đôi con ngươi không nhiễm một tia bụi trần, trong suốt sạch sẽ như nước làm người khác yêu thích không thôi, bỗng tiểu cô nương ấy nhìn Lạc Tử Băng không chớp mắt

"A! tỷ tỷ...tỷ tỷ thật đẹp nha! Vân nhi chưa thấy ai mỹ như tỷ cả!" Tiểu cô nương bỗng nhào tới, đứng trước mặt Lạc Tử Băng ngó nghiêng nhìn Lạc Tử Băng, bộ dáng si mê như muốn chảy cả nước miếng làm Lạc Tử Băng dờ khóc dờ cười

"Oa! Hai ca ca cũng thật soái!" tiểu cô nương nhìn thấy La Dực cùng Mộc Vô Ngân thì bộ dáng sắc nữ càng thêm lộ liễu, làm hai nam tử hán kia cũng dờ khóc dờ cười, hớ ra cổ đại cũng có sắc nữ như vậy cơ đấy...

Trán Lạc Tử Băng bỗng nở rộ lên một bông bi ngạn đỏ thắm yêu kiều, cánh hoa tiếp theo chọt sáng lên, tiểu cô nương ngay tại trán cũng nở ra một bông bi ngạn không khác gì cái trên trán Lạc Tử Băng. Lúc này tiểu cô nương mới ngó ra, nhìn Lạc Tử Băng như thấy thần thánh

"Tỷ tỷ xinh đẹp, hóa ra tỷ là người mà mẫu thân Vân nhi muốn Vân nhi bảo hộ thật tốt!" Tiểu cô nương tươi cười khả ái, Lạc Tử Băng vốn lạnh nhạt cũng không nhịn được mà xoa đầu tiểu cô nương này

"Ta là Lạc Tử Băng" Thanh âm trong trẻo của Lạc Tử Băng vang lên

"Muội là Hàn Nguyệt Vân!" Tiểu cô nương xưng Hàn Nguyệt Vân rất hưởng thụ đãi ngộ được mỹ nhân xoa đầu. A! Mẫu thân đại nhân, ta nghĩ lại rồi. Mỹ nhân tỷ tỷ thật mỹ! Dù mẫu thân có ngăn cản thì Vân nhi cũng sẽ bám theo mỹ nhân tỷ tỷ a!

- Thông Báo -

Tình hình là vấn đề hậu cung của nữ chính, mọi người đều là 50/50 nên ta cũng thật khó xử. Vì vậy nên ta quyết định thuận theo tự nhiên, nếu thấy hợp lí thì thêm, không thì thôi ~

À mà tiểu sư muội của ta bảo là thêm mấy cặp đoạn tụ vào, ta không biết là có nên đáp ứng hay không, vì vậy nên quý vị độc giả (nếu là hủ) thì cho ta ý kiến a~

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cửu Trọng Cung

"Được rồi, Vân nhi. Nói cho ta biết tại sao muội lại ở nơi hoang vu hẻo lánh này" Lạc Tử Băng nở nụ cười, giọng nói có phần dịu

"Mẫu thân đại nhân nói rằng muội phải ở đây chờ mỹ nhân tỷ tỷ, mẫu thân đại nhân còn dặn nếu muội bỏ đi mẫu thân sẽ không cho muội gặp mỹ nhân tỷ tỷ, rồi mẫu thân cùng phụ thân bỏ đi mất tiêu" Hàn Nguyệt Vân nghiêng đầu, chớp mắt vài cái rồi tươi cười khả ái

Lạc Tử Băng đầu đầy hắc tuyến, cái thể loại phụ thân mẫu thân gì đây? Mộc Vô Ngân thì ôm đầu, trong lòng thầm chửi suy nghĩ của mình quá mức nông cạn. Còn La Dực thì trong lòng không ngừng bật ngón cái, đối với hai vị cao siêu trong lời của Hàn Nguyệt Vân vô cùng ngưỡng mộ, hai vị ấy cũng thật quá mức vô tư rồi!

"Muội ở đây một mình sao?" La Dực hứng thú hỏi, đôi hán mâu màu vàng kim lóe lên một chút ý cười

"Đúng vậy, mẫu thân đại nhân nói rằng cả tộc của muội đều đã bị diệt" Hàn Nguyệt Vân nhìn Lạc Tử Băng mà đôi mắt ngập nước, làm cho một người vốn lạnh nhạt như Lạc Tử Băng cũng trở nên vô cùng phần nộ. Dám đụng vào người của nàng? Muốn chết?

"Ai diệt tộc của muội?" La Dực gật đầu như muốn nói đã biết, rồi xoa cằm nhìn Hàn Nguyệt Vân, thanh âm có chút cao nhưng lại dễ nghe thoáng một chút rét lạnh không dễ phát hiện

"Mẫu thân đại nhân nói đó là người của Cửu Trọng cung" Hàn Nguyệt Vân gãi đầu, như đang cố nhớ ra điều gì đó rồi nhìn về phía La Dực trả lời, khuôn mặt ngây thơ nhưng lại phảng phất một tia nguy hiểm cùng sát khí, khiến La Dực cùng Lạc Tử Băng và Mộc Vô Ngân nhìn nhau trầm mặc

Lạc Tử Băng thì càng thêm thâm trầm, tại sao nàng không nghĩ tới Cửu Trọng cung cơ chứ? Lạc gia và Mặc gia đều là hai gia tộc ẩn cư, đã tồn tại trên lục địa này rất lâu rồi. Một trong những gia tộc có thể sánh ngang với Mặc gia và Lạc gia cũng chỉ có Cửu Trọng cung, nhưng theo nàng biết thì họ cũng đã sớm ẩn cư, vì vậy nên số người biết đến gia tộc của nàng cùng Cửu Trọng cung rất ít

Nhưng vì hai gia tộc của nàng đều có thiên phú dị bẩm, sớm là trở ngại với Cửu Trọng cung từ lâu, chỉ sợ họ đã chường mắt Lạc gia và Mặc gia lâu rồi.

Chết tiệt! Nàng cũng quá mức bất cẩn rồi. Nhưng giờ nàng đến một chút tin tức nhỏ nào về Cửu Trọng cung cũng không biết, thế lực này coi bộ sâu hơn nàng tưởng nhiều...

"Tỷ hiểu rồi" Lạc Từ Băng liếc mắt ra hiệu với Mộc Vô Ngân cùng La Dực rồi xoay người cầm lấy bàn tay của Hàn Nguyệt Vân, kéo đi.

Mộc Vô Ngân thần người một lát rồi cảm thán với La Dực "Nguyệt Vân thật giống với một người mà chúng ta rất quen đây" La Dực cũng khẽ cười rồi trả lại một câu nói "Chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn"

Còn người nào đó ở nơi không xa đang ngồi hưởng trà thì bỗng hắt xì một cái. Tần Thiên Minh nhú mày không vui hỏi "Chuyện gì vậy?"

"À! Chắc có người nào nói xấu đệ" Tư Mạnh Quân xua tay vài cái, rồi vội nhìn sang Tôn Hàn Phong đang im lặng đọc bí tịch kia, tươi cười đến rạng rỡ trong sáng "Phong ca đừng trách đệ a!"

Tôn Hàn Phong không trả lời chỉ gạt đầu, đôi huyết mâu có chút lóe sáng rồi một con hắc ưng bỗng bay vào, đậu trên vai hắn. Tôn Hàn Phong hơi ngẩng đầu, nhìn sang tờ giấy mà con hắc ưng đang ngậm trong mỏ, khóe môi cong thành nụ cười lạnh nhạt

"Có lẽ suy đoán của đệ đã đúng đây Minh" giọng nói lạnh nhạt, nghe không ra một chút cảm xúc gì

Tần Thiên Minh cười không đáp, nhưng nụ cười phảng phất một chút tà khí

-Thông báo-

Tác giả hiện giờ đang trong giai đoạn lười không điểm dừng, lại công việc bẽ bộn, không có nhiều thời gian rảnh nên chỉ viết được nhiều đây thôi. Tác giả thành thật xin lỗi a~

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Dị Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.